

ပျင်းအန္တရာယ် ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ကြစေဖို့.

ပျင်း

ရှုထောင့်

ပျင်းနှင့်ရက်စုံပစ္စည်း

VOL (E) , NO (41)

၂၀၀၄ ခုနှစ် ၊ ဩဂုတ်လ

BURMESE CLASSIC .com

ဆုတောင်း - ဓမ္မစင်္ကြာတော်
ဆင်နွှဲ - မြင့်စွင်

ခြံစိုက်ပျက်စီးမှုနှင့်အညီ အခြားအရေးကြီးသည့် အခြေအနေအထားရှိ နယ်ပယ်များကို ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်

ပူးတွဲဖော်ပြပါအစီအစဉ်အရ ခွင့်ပြုချက်ပြု-ဝခံရ ပြုစုခြင်း ဖြစ်ပေါ်စေရန်နှင့် ရောင်းချပေးခြင်းအား ထပ်မံလုပ်ဆောင် (၁)ရက်နေ့တိုင်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပါသည်။

နာယက	- ဦးတင်လှိုင် (ဝန်ကြီး-ဦးစီး)	23 JUL 2014
နာယကအဖွဲ့ ဝင်များ	- ဦးစောဝေ (ဒုတိယဦးစီးဌာန) - ရဲမှူးချုပ်တင်ဝင်း (ဦးစီး)၊ ရဲမှူးကြီးအောင်စိုင်း (ဦးစီး)၊ ရဲမှူးကြီး မြင့်စိုး (ဦးစီး)	
ဥပဒေအကြံပေးအဖွဲ့	- ဒု.ရဲမှူးကြီးဝင်းမြင့် (ဦးစီး)၊ ဒု.ရဲမှူးကြီး ခင်မောင်ဝင်း (ဦးစီး)၊ ဦးဘဝင်း (ဒု.ဥက္ကဋ္ဌ-ထွေ/အင်(ဦးစီး) - ဦးခဲထွေ (လက်ထောက်ဥက္ကဋ္ဌ-ဥပဒေ-ဦးစီး)	
အကြံပေးလမ်းညွှန်မှု	- ဒေါ်သက်ရီ (အကြံပေး-မြန်မာနိုင်ငံအမျိုးသမီး စီးပွားရေးစွမ်းဆောင်ရည်များအသင်း)	
အယ်ဒီတာချုပ်/ထုတ်ဝေသူ	- ဦးသက်နိုင်ဦး (အမှုဆောင်အရာရှိချုပ်)	
အယ်ဒီတာချုပ်နှင့်တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ	- မောင်ဦးညို (ကြိုပင်ကောက်)၊ (မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း၊ တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး)	
အထွေထွေအရာရှိချုပ်ရေးမှူး	- ဒေါ်ညိုညိုစိန် (ဒုတိယအမှုဆောင်အရာရှိချုပ်)	
အထွေထွေအကြံပေးအဖွဲ့	- ဦးမင်းဆွေ(AE ဆောက်လုပ်ရေး-ဦးစီး)၊ ဒိုက်ကြီးစိုးပိုင် (ဦးစီး)၊ ဦးသိန်းဝင်း (ကြိုပင်ကောက်)	
နည်းလမ်းရေးကြမ်းကြမ်းရေးမှူး	- ဒေါ်တင်တင်အောင်	
ခွဲစိတ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး	- ဦးဌေးနိုင်၊ ဦးအောင်ကျော်ဦး	
နည်းပညာ	- ဒေါ်ခင်စန်းဝင်း၊ ဒေါ်မြမြလှိုင်	
စီမံကိန်းတာဝန်ခံ	- စောဝဏ္ဏ	BURMESE CLASSIC
နည်းလမ်းရေးအဖွဲ့	- ဦးတင်လင်းဦး၊ ဦးတင်ကြိုင်၊ ဒေါ်လှိုင်လေးဝင်း	
စာအုပ်ချုပ်အဖွဲ့	- ဦးတင်ဦး၊ ဦးမြင့်ဦးအဖွဲ့	
အဖွဲ့ဝင်	- စိန်နု၊ ပုံနှိပ်တိုက်၊ (ဝဠဝဠ)၊ အမှတ်(၈၉)၊ (၅၆)လမ်းတို၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။	
အနုပညာ	- EAGLE COLOUR SEPARATION	

ရွှေထောင်စိမိတ္တအဖွဲ့၏ တိုင်းဒေသကြီး၊ ပြည်နယ်၊ ခရိုင်၊ မြို့နယ် စိမိတ္တရုံးများ

- အောင်ပန်းအဖွဲ့ (ရန်ကုန်တိုင်း)၊ ဦးအောင်ကျော်ဦးအဖွဲ့ (ကချင်ပြည်နယ်)၊ ဦးအောင်အဖွဲ့ (နေပြည်တော်)၊ ဦးအောင်အဖွဲ့ (ကရင်ပြည်နယ်)၊ ဦးအောင်အဖွဲ့ (ကရင်ပြည်နယ်)၊ ဦးအောင်အဖွဲ့ (ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး-အရှေ့ပိုင်း)
- အောင်ပန်းအဖွဲ့ (ပုသိမ်/ရှမ်းပြည်)၊ ဦးစံထွေအောင်အဖွဲ့ (ထားဝယ်/ရှမ်းပြည်)၊ ဦးမြင့်အောင်အဖွဲ့ (ထားဝယ်ပြည်နယ်)၊ ဦးစံထွေအဖွဲ့ (ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး-အရှေ့ပိုင်း)
- အောင်ပန်းအဖွဲ့ (မကွေး)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး-အနောက်ပိုင်း)၊ ဦးတင်စိုး/ဦးအောင်အဖွဲ့ (ဘာသာတော်ခရိုင်)၊ ဦးအောင်အောင်/ဦးထွေအဖွဲ့ (မကွေးတိုင်း)၊ ဦးညိုညိုအဖွဲ့ (အောင်ပန်းခရိုင်)၊ ဦးအောင်အဖွဲ့ (ပြည်ခရိုင်)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့နှင့် ဦးအောင်အဖွဲ့ (ပြည်မြို့နယ်)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (ပန်းတောင်း/ဥပဒေ)၊ ဦးထွေအဖွဲ့ (အောင်ပန်း/ပြည်)
- အောင်ပန်းအဖွဲ့ (မိုးတန်း)၊ ဦးအောင်မြင့်/ဦးမြင့်အောင်အဖွဲ့ (ရွှေထောင်)၊ ဦးတင်စိုးအဖွဲ့ (ပုသိမ်)၊ ဦးအောင်အောင်/ဦးစံထွေအဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)
- အောင်ပန်းအဖွဲ့ (မိုးတန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (ပေါင်းတည်)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (ပဲခူး)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)
- အောင်ပန်းအဖွဲ့ (မိုးတန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (ပေါင်းတည်)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)
- အောင်ပန်းအဖွဲ့ (မိုးတန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)
- အောင်ပန်းအဖွဲ့ (မိုးတန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)
- အောင်ပန်းအဖွဲ့ (မိုးတန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)
- အောင်ပန်းအဖွဲ့ (မိုးတန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)၊ ဦးအောင်အောင်အဖွဲ့ (အောင်ပန်း)

သတင်းနှင့်စာပေဌာန၊ ရန်ကုန်တိုက်

ဗုဒ္ဓေါ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိံ။ ဓမ္မော မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိံ။

သံဃာ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိံ။

ဒီဝါတပတိ အာဒိန္နော၊ ရတ္တိမာဘာတိ စန္ဒိမာ၊ သန္တုဒ္ဓေါ ခတ္တိယော တပတိ၊ ချာယိ တပတိ
ဗြာဟ္မဏော၊ အထသဗ္ဗမဟောရတ္ထိံ။ ဗုဒ္ဓါ တပတိ တေဇသာ၊ တာဒိသံ တေဇသမ္ပနံ၊ ဗုဒ္ဓံ
ဝန္ဒာမိ အာဒရံ၊ နမက္ကာရာနုဘာဝနေ၊ သဗ္ဗေပုရေန္တု သင်္ဂဟံ။

ဪ-တစ်ရာရှစ်ကွက် ဗုဒ္ဓစက်၊ တစ်ဆယ့်လေးချက် ဓမ္မစက်၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်ချက် သံဃစက်၊
လရောင်ဝင်းလျက် ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါရဟန္တာစက်၊ မြင်းစိုင့်တောင်ဦး မြင့်ခေါင်ကျူးလျက် မိဘစက်၊
ဝုဏ်ကျေးဇူးအထူးသိလျက် ဆရာစက်၊ ဗြဟ္မစိုရ်လက်နက် ဗြဟ္မာစက်၊ မိုးကြိုးလက်နက်
သိကြားစက်၊ လောင်မီးကျလျက် နတ်တို့စက်၊ ဘွဲ့ဖြူလက်နက် ဘီလူးစက်၊ တောင်ဟုန်ပြင်းလျက်
ဂဠုန်မင်းစက်၊ အာခံတွင်းက ဝင်းဝင်းတောက်လျက် နဂါးစက်၊ သုံးထောင်သင်္ချာ ဟေဝန္တာ
အာထာစိုးလျက် သီဟစက်၊ စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါး ရွတ်သံကြားက ဘေးများမြင်မှုမကောင်းစုတို့
ဝေးကကြည့်ရှောင် အောင်စေတတ်သည် မြတ်သည့်ဆရာ ပညာတည်း။

ဪ-နမော ဗုဒ္ဓါနုဘာဝေန၊ ဪ-နမောဓမ္မာနုဘာဝေန၊ ဪ-နမော သံဃာနုဘာဝေန၊
ဪ-နမော ဒုရေ-ဒုရေ သွား ဟုံ-ဟုံ။

ပင်မပိဋက သမားတော်ကြီး လိပ်ခေါင်း၊ ဂရင်ဂျီနာဆေးခန်း၏ အထူးကြေညာချက်

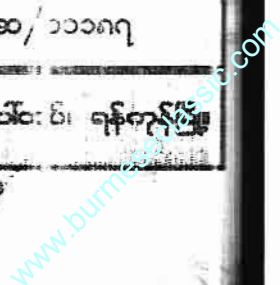
သတိ - အမျိုးသမီးများနှင့် အမိ ဤကြော်ငြာကို ဖတ်ဖြစ်အောင်ပတ်ပါ။

လိပ်ခေါင်းဂရင်ဂျီနာ ဓအိုနာအသီး၊ အဂချိတ်

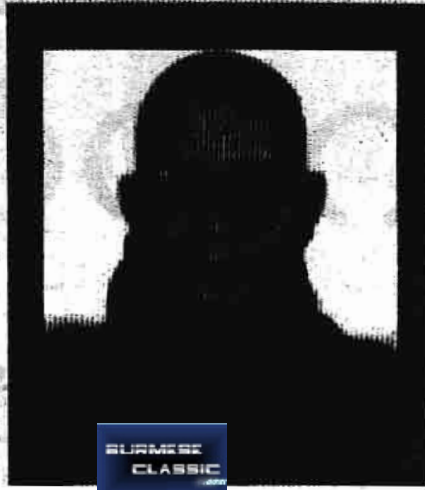
ဓအိုနှင့် ဓအိုပတ်ဝန်းကျင်တွင်ဖြစ်သော အောက်ပါရောဂါများ အမြန်စမ်းသပ်ခံယူပါ။ ရောဂါရင့်က ဓအို တံ၍
ဓအိုကင်ဆာဖြစ်မည်။ ဓအိုပိတ်က ဝမ်းဗိုက်ဖောက်၍ ဝမ်းသွားရမည်။ (ထိုကြောင့် ဓအိုပိတ်က အသက် ၅၀ ရှိရမည်။
လိပ်ခေါင်း၊ အပြင်စုထွက်၊ ပူခြင်း၊ စပ်ခြင်း၊ နှာခြင်း၊ အောင်ခြင်း၊ ဝမ်းသွားမရ၊ ဝမ်းကျန်၊ အတွင်းလိပ် ဓအိုကျည်၊
ဓအိုဝဆစ်ဆို့၊ အရို၊ အချွ၊ သွေးပြည့်ထွက်၊ ဓအိုအပူအသီး၊ (ဂရင်ဂျီနာ သွေးပြည့်ထွက်ရောဂါများ၊ မှတ်ဖြတ်၊
မပူမစပ်၊ မနာ၊ ဝမ်းဗိုက်ဖောက်၊ အလုပ်မပျက်၊ အပျောက် ကုသပေးသည်။ ချက်ချင်း သက်သာမည်။ ရောဂါနုလျှင်
(၃) ရက်နှင့် အမြစ်ပြတ်ပျောက်မည်။ ရာသက်ပန် ပြန်မဖြစ်စေရ။ အမျိုးသမီးများအတွက် ဝါရင့်ဆရာ ဦးကိုယ်တိုင်ကုသ
ပေးမည်။ ရင်သားအကျိတ်နှင့် ဓအို အသီးအကျိတ်၊ အသားပိုများရှိက အမြန်စမ်းသပ်ခံယူပါ။ (တစ်နေ့ ကုန်ဖွင့်သည်။)

ပင်မပိဋကဆေးခန်းခွဲမရှိ။ ပုန်း-ဝ-၂၄၆၄၉၂၊ ၀၉-၅၁၂၁၇၈၉။ တာဆ / ၁၁၁၈၇

ပင်မပိဋက (၂၅)။ ရွှေဘိုသာအာလယ်လမ်း၊ ရွှေထိပ်တန်း၊ မျက်မှန်ဆိုင်အပေါင်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

အဋ္ဌကထာကြေးပိဋကတ်တော်အလှူ

- ဝိမာနဝတ္ထုအဋ္ဌကထာအလှူရှင် -

နှစ်ဖက်သော ကျေးဇူးရှင်မိဘများအား အများထား၍ ရတနာကျွန်းနိုင်သော သုန္ဒရီလင်း (၄)တိုးချဲ့ရပ်ကွက်၊ ကြိုးတံတားထိပ်၊
ပြောက်တက္ကသိုလ်၊ ရန်ကင်း၊ ဇုန်တန်း၊ ဇုန်တန်းကြီးမင်းမိုင် (ပြင်း)နှင့်ဇုန်တန်းမိုင်ကြီး မိတင်မို (ပြင်း)၊ သမီးကြီး မအေးအေးမင်း(ခေတ္တ-
စတာပူ)၊ သာလတ် မောင်ကျော်ကျော်နိုင်နှင့် ဇနီး မဝင်းလွင်၊ သား Wilson Naing, သမီး Nikko Minte Naing, သမီးထွေး
ခေါက်တာကြူကြူနိုင် စင်ပွန်း ခေါက်တာကျော်လင်းထွန်း တို့မှ.....

၁။ ဗုဒ္ဓကပါဌအဋ္ဌကထာတစ်အုပ်လှူဒါန်းပြုလုပ်ထားပြီး ။ ဝိမာနဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ (၁)အုပ်ကိုလည်း လှူဒါန်းပြုလုပ်နေပါသည်။
ဆို ..... ဗုဒ္ဓသာယာဝင်သုတော်စင်အပေါင်းတို့

မြတ်ဗုဒ္ဓသာယာနာ အရှင်တည်တံ့လေအောင် ကြံဆောင်၍ ဘုရားဖူးတံဆိပ်ပိဋကတ် ကျမ်းစာမြတ် တို့ကို “ ကြေးပိဋကတ်တော်”
ပြုလုပ်လှူဒါန်းလာခဲ့သည်မှာ-

- ၁။ ပိဋိပိဋကတ်တော် (၃)ပုံကို ကြေးပြားချပ်ရေ (၉၆၂၀)ချပ်ဖြင့် ရေးထွင်းပြုလုပ်လှူဒါန်းထားကြပြီး
  - ၂။ မြန်မာပြန်ပိဋကတ်တော် (၃)ပုံကိုလည်း ကြေးပြားချပ်ရေ(၁၅၉၀)ချပ်ဖြင့် ရေးထွင်းပြုလုပ်လှူဒါန်းထားကြပြီး
  - ၃။ ယခုတစ်အဋ္ဌကထာပိဋကတ်တော် ကျမ်းစာမြတ်များတွင် စာအုပ်ရေ (၃၀)ခန့်ဖြင့် ရေးထွင်းလှူဒါန်းထားကြပြီးပြင်ပါသည်။
- ကျန်ရှိသော ကျမ်းစာအုပ် (၂၀)ကိုလည်း ဆက်လက်ပြုလုပ်လှူဒါန်းနေကြပါသည်။ သို့သော် ကျန်ရှိနေသော အဋ္ဌကထာကျမ်းစာအုပ်
များနှင့်ပိဋကတ်တော်များကိုလည်း ကြေးပိဋကတ်တော် ပြုလုပ်လှူဒါန်းကြပါမို့တူ သာသနာ့အကျိုး ဖျော်တိုး၍ တိုက်တွန်း
ပူဆော်အပ်ပါသည်။

ဆက်ဆွယ်လှူဒါန်းရန်ဌာန -

မင်္ဂလာတိုက်စတုရန်း၊ ဧရာဝတီတိုက်ကြီး၊ တက္ကသိုလ်တန်း၊ တက္ကသိုလ်တန်း၊ (ဧရာဝတီ-မဟာမိတ်) ဧရာဝတီတိုက်စတုရန်း၊ တန်းမြို့နယ်၊
ရမ်း - ၀၁-၅၄၀၀၀၅၊ ၀၉ ၅၁၉၅၂၀၆၊ ၀၉ ၄၉၃ ၁၆၂၃၄

ရွှေထောင့်မှိုခင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်လထုတ် (၂၀၁၄)
မာတိကာ

တတိယရွှေထောင့်

☆ မင်းသွေးနွယ် (ဖီးတုန်း)	၈
☆ မကျည်းတန် (လှိုင်တော်)	၉
☆ ကျော်မျိုးနွယ်	၁၀
☆ ထက်ဦးလူ (မူဆယ်)	၁၁

ကာတွန်းရွှေထောင့်

❖ ရွှေကိုဦး	
❖ ဇွဲနေ	
❖ ရန်ကြီးအောင်	

ဥပဒေရွှေထောင့်

❖ မောင်ဉာဏ်ရွှင် (ဥပဒေ)	၁၅
-------------------------	----

ရွှေထောင့်မှိုခင်းဝတ္ထုတို/ရှည်

★ မောင်မောင် (ပိတောက်မြိုင်)	
(ရှေးထုံးလည်းမဝယ်နဲ့ ဈေးသုံးလည်း--)	၁၉
★ ဝုသိမ် အောင်သန်းဦး	
(ဘယ်ရှေးတံရယ်ဖန်လာပုံဆန်းကြယ်)	၂၇
★ တေတုလှိုင်	
(တရားခံဆိုရာ၌)	၃၂
★ မောင်ဆွေ (ထောင်ငှ)	
(ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းမဘား)	၃၈
★ မောင်မောင်ဝင်းထင်	
(ထက်ဦးဆရာ)	၄၅

★ မောင်မောင်ညွန့် (သရက်)	
(အကြွေးမထားသောအကြွေး)	၅၀
★ မျိုးသစ်	
(ငယ်ငယ်တရုန်ကြွင်းရန်စ)	၅၉
★ ရဲရင့်သူရိန်	
(မထင်မှတ်သော နှစ်ကျော့ပြန်---)</td <td>၆၇</td>	၆၇
★ သင်းသင်းလှိုင် (တပ်တုန်း)	
(တွေ့ရင်ပြောကြပါကွယ်)	၇၅
★ မင်းသင်္ကြန်	
(စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှနှင့် ----)	၈၂
★ မောင်မောင်မြင့် (ဥဿာမြို့သစ်)	
(တံကြွေ)	၉၂
★ မောင်မောင်စိန်လင်း (နတ်မောက်)	
(မျက်လုံးဒေါက်ထောက်)	၁၀၂

ရှုထောင့် မြသင်းဝတ္ထုရှည် (၈/ဆုံး)

* ထွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး
(မီးဝါပြချိန် နေညိုချိန်) ၁၁၅

ရသဝတ္ထုတို

☛ ဆွေမြင့်သူ (ကြေး/မြေ)
(နှုတ်ခမ်းပါးလေးသက်သေတည်) ၁၃၃

ရှုထောင့်ဆောင်းပါး

* ဆူးသစ်
(ဗိုလ်ချုပ်ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ပါ) ၁၄၄

နှလုံးသားရှုထောင့်ကဏ္ဍ

✱ ရှိ (တက္ကသိုလ်)
(ဆေးရောင်ပြယ်လွင့်သွားသော---) ၁၄၉

✱ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာသုံးသပ်ချက် ၁၅၆

ရှုထောင့်ပြောပြချက်နှလုံးသားကဏ္ဍ

✱ တန်နီ (တောင်ကြီး)
(ဆုံမှတ်တိုရဲ့လားရာ) ၁၅၈

ရှုထောင့်ရုပ်ရှင်ကဏ္ဍ

★ ကျော်ဇောဟိန်း (ဒေါပုံ) ၆၆
(နင်စေရင်)
★ နိုင်စင်သန်း
(နိမိတ်စကား) ၆၉

စာအုပ်စင်ရှုထောင့်

★ ထိုကြီးထူး ၇၂

ရှုထောင့်ဖေဒင်ကဏ္ဍ

✱ တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင် ၁၄၄

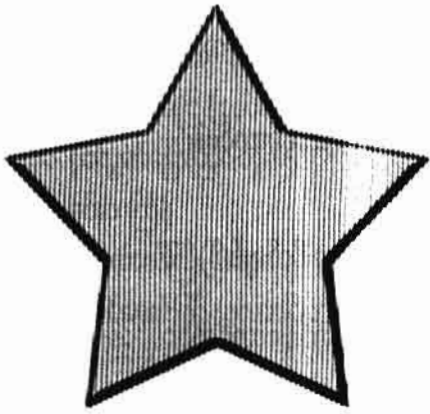
“အလင်းသွယ် ကြယ်တစ်ပွင့်”

ဝင်းသွေးနှယ် (ဖီးထုန်း)

❁ ဥပဒေဘောင်အတွင်း
 နေထိုင်ခြင်း ဘေးရန်ကွာ
 မှုခင်းတွေ ကျဆင်းရေး
 ကင်းဝေးစေရာ...။
 တွေးချင့်စူး သိဝညာ
 သင်ခန်းစာ ယူစေအပ်
 ကြောင်းကျိုးယှဉ် ဦးတည်နှင်း
 မှုခင်းဖြစ်ရပ်.....။

❁ စည်းကမ်းမူ ကျင့်ဝတ်များ
 လိုက်နာသွား စိတ်ချမ်းသာ
 ပြုကျင့်ရာ တိုယ့်လုပ်ရပ်
 မြင့်မြတ်စေရာ...
 သတိနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ
 ဘဝတာ ဆင်ခြင်အပ်
 အသိဓမ္မ လမ်းတွင်ရှင်း
 မှုခင်းဖြစ်ရပ်.....။

❁ လမ်းပြဓမ္မ စာဝေလမ်း
 ကြိုင်လျမ်းခဲ့ အောင်ဝန်းဝန်
 ရှုထောင့်စုံ အဖြစ်အပျက်
 ပေးဆက်ရည်သန်
 တတယ်ဖြစ်ရပ် အခြေခံ
 စာဝေတန် မူဝပျက်
 ပြစ်မှုတွေ ကင်းဝေးရန်

ရလဒ်မှန် ပြည်သူ့တွက်
 ဒုစရိုက် ရှောင်တွင်းဖွယ်တို့
 သုစရိုက် ဆောင်နှင်းရွယ်ဖို့
 အလင်းသွယ် ကြယ်တစ်ပွင့်
 ဖြန့်ခင်းနှောင် အားမာန်ဝင့်လို
 ရွက်လွှင့်ချီလျက်.....။

ဒေါသပီးခုနစ်ပါး

မကျည်းထန် (ထို့ငယ်တော်)

- သူတကူး၏ ကျေးဇူးချေဖျက် ကျေးစွပ်ရတ်သော စိတ်မနောသည် 'မကွဲ' မည်၏။
- ဂုဏ်တုဂုဏ်ဖြိုင် အနိုင်တုပ 'ပဏ္ဍာသ' သည် စိတ်ယုတ်မည်၏
- စိတ်မငြိမ်းချမ်း၊ ဝမ်းနည်းကြောင့်ကြ 'သောက' ဗျာပေ၊ ပူထောင်စေ၏။
- ဆောက်တည်ရာမှ မထိန်းနိုင်ခဲ့ ဖြိုင်ဖြိုင်ထောင်ငြီး၊ မီး 'ပရိဒေဝ' ဆိုးရွားလှ၏။
- သွားလာလုပ်တိုင်၊ နေထိုင်ကျပ်တည်း ရောဂါသည်းထန်၊ ခန္ဓာဆင်းရဲ မှတ်စွဲသင့်ကြ အို 'ဒုက္ခ' တည်း။
- စိတ်ညစ်စိတ်ပျက် စိတ်လတ်ပင်ပန်း စိတ်နှမ်းစိတ်နာ၊ စိတ်မချမ်းသာက 'ဒေါမနဿ' ခေါ်ဆိုကြ၏။
- ပရိဒေဝ ထိုမှလွန်တဲ့ ရင်ထဲပြင်းစွာ ဝေဒနာထား 'ဥပါသာယ' မတ်တတ်တထိုင် မေ့မြောနိုင်၏။

- ဒေါသနှင့်စပ်၊ ခုနစ်ရပ်မီး လျှံငြီးလောင်မြိုက်၊ ရင်ဝဆိုက်မျှ 'ဒေါသအတတ်' 'အသက်ဒေါသ' အတုသိုလ်ဖိတ် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ အမှားကွာအောင် ပညာဉာဏ်သိ ထိန်းချုပ်ဘိလော့။
- ထွက်သည့်ဒေါသ၊ ထွက်ပြသည့်မှာ အလိမ္မာမမည်၊ အရည်အချင်းမဟုတ် ထိန်းသိမ်းချုပ်တည်း၊ သည်းညည်းခံနိုင် အောင့်အည်းနိုင်မှ၊ ဒေါသထောင်မီးငြိမ်းလိမ့်မည်။

“ချိုထွင်ခွန်ရသ”

ထွက်ချိုးနွယ်

* ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ
 ရောင်ညိုဝါနှင့်
 ထွက်ပြာရောင်ပြေး
 နီပျောက်ထွေးတင်
 ထုသွေးသွင်ထူး
 တစ်တီထူးငှက်
 အသံဇျက်၍
 ချစ်ပျက်ရကြောင်း သိခဲ့သည်။

* မည်းနက်အရောင်
 ဆင်းမပြောင်လည်း
 သံအောင်သီကြွေး
 နွေ၏တေးကို
 လေးလေးပန်ပန်
 လွမ်းမောသံကြောင့်
 ကိုယ့်ထံဆင့်စား
 ချစ်သနားကြောင်း သိခဲ့သည်။

* ဪ-----
 လူ့လောကတွင်
 မလှရုပ်ဆိုး
 ဖြစ်ကြုံတိုးစေ
 အဖိုးထိုက်လူ
 ဖြစ်လိုမှထား

နှုတ်ဖျားချိုသာ
 အကြင်နာနှင့်
 မေတ္တာပေါင်းသွယ်
 ခွန်းဖလှယ်လျှင်
 ခင်စွယ်မြတ်နိုး
 ချစ်သူတိုးလိမ့်မည်တကား။ ။

“ထောက်စား”

ထက်ဦးထူး (ရုဆယ်)

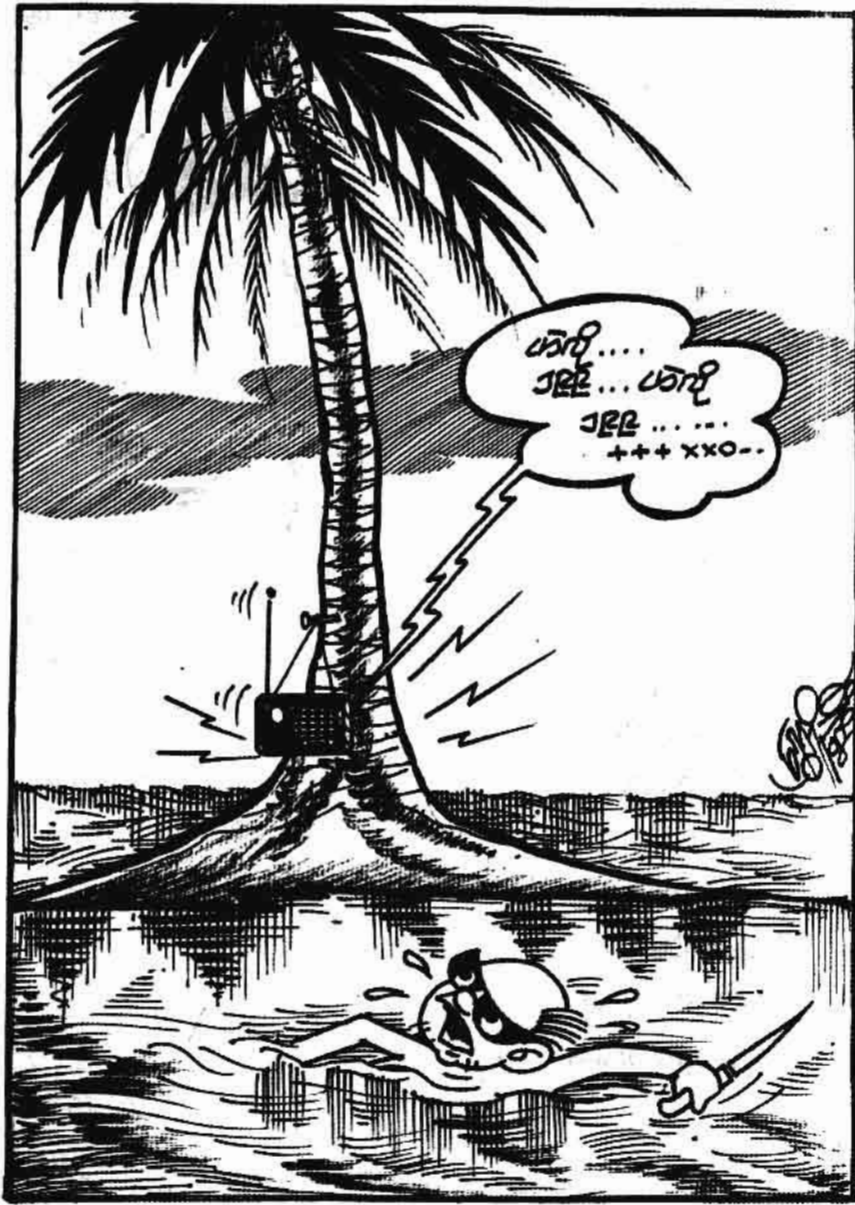
- ❑ ဘာမှမဖြစ်ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး
ကိုယ်ဖြစ် ကိုယ်ခံတဲ့၊
ကြိုးပိုင်းထဲက နတ်ထွက်ရမလို
ယဉ်ကျေးတဲ့ စကားစုများ။
- ❑ ရတာမလို လိုတာရဖို့
ပြေးလမ်းပေါ်က
ခရီးသွားခြေထောက်များ၊
ရုတ်တရက် ငြိသွားတဲ့
ခလုတ်ကန်သင်းက
အသည်းခိုက်ခိုက်တုန်။
- ❑ ဒဏ်ရာများနဲ့ ကမ္ဘာ
အလွမ်းအသောများနဲ့ ကမ္ဘာ
ရပ်တန့်နေလိုမရတဲ့ တိုရဲ့ကမ္ဘာ
အဝေးပြေးလမ်းမရဲ့ ဝိတ်ဆုံး။
- ❑ ပန်းတိုင်အောက်က
သာရဇူတစ်လုံးနဲ့ ထူတစ်ထောက်
ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ ပန်းပန်လျှော်၊
ကိုယ်စံရမယ့် အခိုက်အတန့်လေး
စံပယ်ဖြူ ... ပန်ချင်သူတများ ....။

(ပထမ) စာပိုဒ်

ကာတွန်း ဂူထောင်

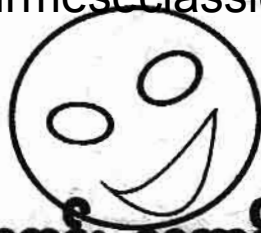

ကာတွန်း ဂူထောင်

..မမတို့ မော်ဒယ်တွေ
 အရင်ဘဝက သူများ
 အဝတ်အစားတွေ မီး၊ ပြင်ပိုက်
 လှေခဲဖူး ကြတယ်ထင်တယ်နော်..

ကာတွန်း ဂူထောင်

ငါ့အိမ်.. ငါတတ်.. ငါလူကြီး.. ဆိုပြီး
လူကြီး.. ဝေဖန်ပြစ်တင်နေတာ..
မြင်လည်း.. မြင်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့..

ဒီဟောကပြီဟာ
အထူးကြီးတယ်.. ထား
မှတော့.. ဝါး.. ပြီးပြီ

ကာတွန်း ဂူထောင်

ဥပဒေရေးရာအမေးအဖြေ

မောင်ဉာဏ်ရှင် (ဥပဒေ)

မေး။ ဆရာ ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ ကျွန်ုပ်တို့အမည်ပေါက် ကျွန်ုပ်တို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ကားကို ပြန်မပေးဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဖြေကြားပေးစေချင်ပါတယ်။

အဖြစ်က ဒီလိုဆရာ။ ကျွန်ုပ်တို့ ခင်ပွန်း မကြာသေးခင်က ကွယ်လွန်သွားတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ခင်ပွန်း ရှိစဉ်က ကားကို ထောင့်က အိမ်မှာထားပြီး ကျွန်ုပ်တို့အတူသုံးစွဲခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့တိုက်ခန်းက ဒုတိယထပ်မှာဆိုတော့ ကားကိုယောကွမ အိမ်မှာပဲထားရတယ်။ ခုတော့ ထောင့်က ကွယ်လွန်သွားတာကို မပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ ကျေးဇူးပြု၍ ဖြေကြားပေးစေလိုပါတယ်။

မသူဇာဝင်း၊

ဗိုလ်ချုပ်တမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်

ဖြေ။ မသူဇာဝင်းအမေးကိုဖြေရရင် မော်တော်ကားဆိုတာက ရွှေပြောင်းနိုင်တဲ့ဝတ္ထုတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ သာမန် အားဖြင့်ဆိုရင် ဝယ်ယူပြီးနေသူတို့သာ ပိုင်ရှင်လို့ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကုန်းလမ်းပို့ဆောင်ရေး ညွှန်ကြားမှုဦးစီးဌာနက သတ်မှတ် အတည်ပြုထားတဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအရဆိုရင် ယာဉ်မှတ်ပုံတင်ဌာနမှာ ပိုင်ရှင်အဖြစ် အမည်ပေါက်သူတို့သာ ပိုင်ရှင်အဖြစ် အရင်းအမြစ်အမှတ်ပြုရမှာဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ပိုင်ရှင်အမည်ပေါက်သူက ပြန်လည် ဆင်းရဲချိန်း ဝယ်ယူထိုက်သူက အမည်မပြောင်းရသေးဘူးဆိုရင်လည်း ဝယ်ယူထားတဲ့စာချုပ်စာတမ်းရှိနေမယ်ဆိုရင်လည်း ပိုင်ရှင်အဖြစ်မှတ်တူနိုင်ပါတယ်။

မသူဇာဝင်း ခင်ပွန်းအမည်ပေါက်ကားက ထောင့်ကွယ်လွန်နေတယ်။ အမည်ပေါက်က မသူဇာဝင်းအမည်နဲ့ ဆိုက်ထား။ မသူဇာဝင်းခင်ပွန်းနဲ့ထောင့်ကွယ်လွန် တားအဆင်းအဝယ်စာချုပ် ရှိနေရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ စာချုပ်မရှိရင် မသူဇာဝင်း ခင်ပွန်းပိုင်ထားလို့ပဲ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ခင်ပွန်းအမည်ပေါက် ခင်ပွန်းပိုင်ထားတဲ့ ခင်ပွန်းကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါ

ရွှေတောင်အင်းနှင့်ပုသိမ်ရေစင်း

မထားဘာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိမှာဖြစ်ပါတယ်။ မသူ့အဝင်းအနေနဲ့ ထားတိုလက်ရောက်ရလို့မူ တရားစွဲနိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

မေး။ ဆရာ ကျွန်တော်နဲ့လူတစ်ယောက် တုမ္မထီတူထောင်ပြီး အကျိုးတူလုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ကြတယ်။ ဒီလို လုပ်ကိုင် ရင်းနဲ့ စာရင်းရှင်းလိုက်တော့ ကျွန်တော်ပေးရန်ရှိတဲ့ ကြေးသိန်း(၃၀)လောက်တင်ရှိလာတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း အဆင်မပြေသေးတော့ မပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒါ သူက ပြစ်မှုမတင်းသော ထုံကြည်အပ်နှံရေးဖောက်ဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်လာနိုင်သလဲ၊ ဖြေကြားပေးပါ ဆရာ။

ဦးမြတ်ကျော်မင်း၊ ဝဲခူးမြို့

ဖြေ။ ဦးမြတ်ကျော်မင်းအမေးကိုဖြေရရင် တုမ္မထီတစ်ခုတည်ထောင်ပြီး အကျိုးတူလုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်ကြတယ်။ နောက် ပိုင်း ငွေစာရင်းရှင်းတဲ့အခါ ဦးမြတ်ကျော်မင်းပေးချေရန် ငွေကြေးသိန်း(၃၀)လောက်ပေါ်လာတယ်။ ဒီပေါ်လာတဲ့ငွေဟာ ဦးမြတ်ကျော်မင်းအနေနဲ့ ထုံကြည်အပ်နှံရေးဖောက်ဖျက်မှုကို ကျူးလွန်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပြစ်မှုကြောင်းအရ တရားမစွဲဆိုနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဦးမြတ်ကျော်မင်းကို တရားမကြောင်းနဲ့ စွဲမယ်ဆိုရင်တော့ စွဲလို့ရပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

မေး။ ဆရာ ကျွန်တော်တို့မှာ ပေ ၄၀x၆၀ မြေတစ်တွက်ရှိတယ်။ အဘွားက အိမ်မဆောက်နိုင်တော့ အိမ်ဆောက် နိုင်သူကို ဆောက်စေပြီး တစ်ခန်းစီနေတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဇနီးသည်အိမ်နေလိုက်၊ အဘွားအိမ်လာနေလိုက် လုပ်နေတယ်။ အဘွားက ကျွန်တော်နဲ့အတူ မနေနိုင်တော့ အဘွားတို့စီစဉ်သဘောတူနေထိုင်ကြတာကို ဘာမှမပြောပါဘူး။ အခုတော့ အဘွားကဆုံးပြီး အဘွားမြေတွက်ကို ကျွန်တော်ရလိုက်တယ်။ အဘွားမြေတွက်က ကျွန်တော့်အမည်ပေါက် နှစ်(၆၀)ဝရစ်ဝင်ထွက်နေပါပြီ။ အဘွားနဲ့သဘောတူ အိမ်ဆောက်နေသူက အခု ဖယ်မပေးဘူးဆရာ။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရင် တောင်းမလဲ ဖြေကြားပေးပါ။

မောင်စံတင်းကျော်၊ ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း)

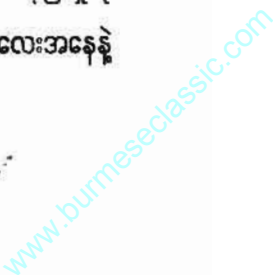

ဖြေ။ မောင်စံကျော်လင်းအဘွား မြေကွက်မှာ မြေစိုက်အိမ်စိုက်ဖြင့် အတူနေထိုင်သွားကြရန် သဘောတူချက်ကို မောင်စံလင်းကျော်အဘွားနဲ့ အိမ်ဆောက်နေထိုင်ကြသူတို့ ပြုခဲ့ကြတာမတုတ်လား။ ဒီသဘောတူညီချက်ဟာ အဘွားနဲ့ အိမ်ဆောက်နေထိုင်သူတို့နှင့်သာ ပတ်သက်တဲ့သဘောတူညီချက်ဖြစ်တယ်။ ခုထော့ မောင်စံလင်းကျော်က မြေကွက်ကို ထိုက်ပိုင်အခွင့်အရေးနဲ့ ဝရန်လျှောက်ထားရရှိခဲ့တဲ့ မြေကွက်လည်းဖြစ်နေပြီ မတုတ်လား။ ဒါကြောင့် အဘွားနှင့် အိမ်ဆောက်နေထိုင်သူတို့ သဘောတူပည့်ညာဉ်ကို မောင်စံလင်းကျော်က ဆက်ခံလိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် မလိုအပ်ပါဘူး။ မောင်စံလင်းကျော်အမည်ဖြင့် မြေဝရန်ရရှိချိန်မှစ၍ အဘွား၏မြေပိုင်ဆိုင်ခွင့် ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်ဆောက်နေထိုင်သူတို့ မြေပေါ် ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းဟာ ကျူးကျော်သူအဖြစ် နေထိုင်ရာရောက်တယ်။ မောင်စံလင်းကျော်အနေနဲ့ အိမ်ဆောက်နေထိုင်သူများကို ကျူးကျော်သူတို့နှင့်လိုမူနဲ့ တရားစွဲဆိုနိုင်ထုတ်နိုင်ပါကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါသည်။

မေး။ ဆရာ့ကို အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးပါရစေ။ ဆရာ့ကို အမေးအဖြေတွေမှာ အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်မှုများ အကြောင်း၊ ကွာရှင်းလျှင် အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်မှုကျူးလွန်သူ ပစ္စည်းများမရနိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့်ဖတ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဖြစ်က ဆရာ့အမေးအဖြေတွေနဲ့ သိပ်မကွာပါဘူး ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ကျွန်တော့်ဇနီး ပေါင်းခဲ့တာ(၁၀)နှစ်ကျော်ပြီ ဆရာ။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်က ကျွန်တော်မိန်းမ အခြားယောက်ျားတစ်ဦးနဲ့ ဖောက်ပြန်နေလို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၇အရ မထားခိုးမှုနဲ့စွဲခဲ့တယ်။ အခု တရားရုံးက ဖောက်ပြန်တဲ့ ကျော်မင်းကို ထောင်ဒဏ်(၁)နှစ်ချုလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ထို့ လင်မယား တရားဝင် မကွာရှင်းရသေးသလို ပစ္စည်းလည်းမခွဲရသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးပိုင် မြေကွက်နဲ့တိုက်တစ် ထုံးရှိတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲ ဖြေကြားပေးပါ ဆရာ။

မောင်သန်းဇော်မင်း၊ ဝဲခူးမြို့။

ဖြေ။ မောင်သန်းဇော်မင်း အမေးကိုဖတ်ရတာ စိတ်မထောင်းပါဘူး။ မောင်သန်းဇော်မင်းဇနီးသည်က အခြားယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်ခဲ့တယ်မတုတ်လား။ မောင်သန်းဇော်မင်းက ဖောက်ပြန်သူ ကျော်မင်းကို မထားခိုးမှုနဲ့တရားစွဲလို့ ထောင်တစ်နှစ်ကျသွားခဲ့ပြီပဲ။ ဒီအခြေအနေမှာကြည့်ရင် မောင်သန်းဇော်မင်းဇနီးသည်ဟာ ကြီးလေးတဲ့အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်မှုကို ကျူးလွန်တယ်လို့ဆိုရမှာပဲ။ ဒီလို ကြီးလေးတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ပြစ်မှုကျူးလွန်သူမယားကို လင်ယောက်ျားလေးအနေနဲ့

ထွာရှင်းခွင့်ရှိတယ်။ မြန်မာမလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ မထားဇာတိပြန်မှုဟာ ကြီးလေးတဲ့အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှုဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလျှင် ထောတိုင်းဟာ လင်မထားနှစ်ဦးပိုင်ပစ္စည်းအားလုံးကို ရခွင့်ရှိတယ်လို့ဆိုတယ်။

ဒီအခြေအနေမှာ မောင်သန်းဇော်မင်းအနေနဲ့ လင်မထားနှစ်ဦးပိုင် မြေကွက်နဲ့မြေကွက်ရှိ တိုက်ကိုရထိုက်ပါတယ်။ ဇနီးသည်တထော့ အကျိုးခံစားခွင့်အားလုံး ဆုံးရှုံးနိုင်ပါတယ်။ မြန်မာမလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ လင်မထားထွာရှင်း ပြတ်စဲ လိုမှုသတ်သတ် ဒါမှမတုတ် လင်မထားထွာရှင်းစေလိုမှုနဲ့ ပစ္စည်းခွဲ ဝေပေးစေလိုမှုနဲ့ စွဲဆိုရမှာဖြစ်ပါတယ်။ မောင်သန်းဇော်မင်း အနေနဲ့ လင်မထားထွာရှင်းစေလိုမှုနဲ့ ပစ္စည်းခွဲဝေပေးစေလိုမှုဖြင့် တရားစွဲဆိုတာဟာ အထောင်းဆုံးဖြစ်နိုင်ပါကြောင်း ဖြေကြား လိုက်ရပါတယ်။

ဇေး။ ဆရာတို့ အမွေပြဿနာလေးတစ်ခု ပေးပါရစေ။ ကျွန်တော်အဖေက လွန်ခဲ့တဲ့(၁၅)နှစ်လောက်က ဆုံးသွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်ညီ၊ သားနှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အမေနဲ့အတူနေတယ်။ အဖေမှာတ ညီမတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီညီမနဲ့ အဘိုးအဘွားများက အတူနေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်က အဘိုးဆုံးပြီး သုံး နှစ်လောက်က အဘွားဆုံးတယ်။ အဘိုးအဘွားပိုင် တိုက်နဲ့မြေမှာ အဒေါ်နေတယ်။ အဲဒီ အဘိုးအဘွားများ ကျန်ခဲ့တဲ့အမွေကို ကျွန်တော်တို့အဖေက မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ရပိုင်ခွင့်ရှိ/မရှိ ဖြေကြားပေးစေချင်ပါတယ် ဆရာ။

မောင်မြင့်မောင်မောင်၊ တမာရွတ်မြို့နယ်။

ဖြေ။ မောင်မြင့်မောင်မောင်တို့အနေနဲ့ အဘိုးအဘွားများကျန်ခဲ့တဲ့အမွေကို ရပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ မောင်မြင့်မောင်မောင် တို့အဖေက အဘိုးအဘွားများ(သူမိဘများ) အရင်ကွယ်လွန်တဲ့အတွက် မောင်မြင့်မောင်မောင်တို့က အမွေမပီမြေးများ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အမွေမပီမြေးဆိုတာက ဘိုးဘွားနှစ်ယောက် ဖြစ်စေ၊ နှစ်ယောက်စလုံးဖြစ်စေ မကွယ်လွန်မီ ကွယ်လွန်သွားသော သားသမီးများကမွေးဖွားသည့် ထိုဘိုးဘွားရဲ့မြေးများကို ဆိုလိုတယ်။

အမွေမပီမြေးများက သူတို့ရဲ့ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊ အဒေါ်တို့အပေါ် ဘိုးဘွား၏အမွေကို တောင်းဆိုနိုင်ကြောင်း ဆုံး ဖြတ်ထားတာလည်းရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်မြင့်မောင်မောင်တို့အနေနဲ့ အဒေါ်ထံမှာ ဘိုးဘွားတို့ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့အမွေကို တောင်းဆိုနိုင်ပါကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

မောင်ညွှတ်ရွှင် (၃၃၁)

ရှေးထုံးလည်းမပယ်နဲ့ ဈေးသုံးလည်းမလွယ်နဲ့

ဖောင်ဖောင် (ဝိတောက်မြိုင်)

**“ရှေးထုံးလည်းမဝတ်နဲ့
ရှေးသုံးလည်းမထွတ်နဲ့”
ဆောင်ဆောင်(ပိတောက်မြို့)**

မရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်သော မွေးရပ်မြေသို့ မချော်လင့်ဘဲ ရောက်ခဲ့သည်။ အကြောင်းက အစ်ကိုသမီး နှင်း နှင်းတစ်ယောက် အသက်ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နှင့် ကင်ဆာရောဂါဖြင့် တွတ်လွန်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အသုဘချ ရက်အစီ သွားရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အသုဘ ချမည့်ရက်က ပြီ (၁၂)ရက်၊ နောက်တစ်ရက်မှာ သင်္ကြန်အကြိုနေ့ ဖြစ်သည်။ သင်္ကြန်အတိုင်းပဲ ဒီရက်ဒီအခါတွင် သွားကြလာကြသူက အလွန်များသည်။ ကားဆရာများ အတွက်တော့ အကြိုက်တွေ့သွားသည်။ ယခုလည်း ကြည့်လေ မိမိသွားရမည့် ခရီးက ကြိုပင်ကောက်မြို့၊ ပုံမှန်ထားခက ၂၅၀၀/ သာရှိသည်။ မိမိပေးလိုက်ရသည်က ၅၀၀၀/ ဖြစ်သည်။ ဒါတောင် ထိုင်ခုံမရ၊ အလယ်တန်းမှာ ခုံငယ်လေးဖြင့် ထိုင်ရသည်။ ဤသည်လည်း ဒုက္ခတစ်မျိုးတုဆိုရပေမည်။

မိမိရောက်သွားချိန်တွင် အစ်ကို အိမ်ရှေ့ ကလေးငယ်မထွပ်ထဲတွင် ညှပ်

ဝရိသတ်က အပြည့်ဖြစ်နေသည်။ အစ်ကိုက ကျောင်းဆရာအငြိမ်းစားဆိုတော့ ခင်မင်သူများတာတစ်ကြောင်း၊ တွတ်လွန်သူ သမီးလေးကလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်သာရှိသေးတာကြောင့် သနားကရုဏာရှိကြသည်တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ညှပ်ဝရိသတ်က များနေတန်ဖြစ်သည်။ ညှပ်ဝရိသတ်အတွင်း တောင်တောင် အိအိပြောဆိုသံတွေကြားနေရသည်။

“အခုချမထုံ အသုဘ နှင်း နှင်းဟာ ခြောက်ထောက်မြောက်ကွ”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ထိုရွာ အနောက်ပိုင်းမှာ တစ်လတောင်မပြည့်သေးဘူး ခြောက်ထောက်ကောင်ရှိသွားပြီဆိုတော့ထူးဆန်းသလိုဖြစ်နေတယ်”

“ဟေ့တောင်တွေ စကားပြောတာဆင်ခြင်ကြကွာ။ အသုဘကိစ္စမှာ မရေတွက်ကောင်းဘူးလို့ လူကြီးသူမတွေ ပြောဖူးတယ်ကွ”

“မင်းတို့ကလဲကွာ လူဆိုတာ သေမျိုးပဲတာ။ သေချင်တဲ့ အချိန် သေမှာပဲ။ သေချင်သလောက် သေမှာပဲ။ ဒါဘာဆန်းသလဲ”

“မတုတ်သေးဘူးကွ။ အခုဖြစ်နေတာက ဆက်တိုက်ကြီးလို ဖြစ်နေ

တာ။ ကြောက်စရာတောင် ဖြစ်နေတယ်”

“အင်း.. ခက်တော့ခက်တယ်ကွ။ ရှေးထုံးအစဉ်အလာတွေ၊ ဓလေ့ထုံးစံတွေဆိုတာ မယုံရခက် ယုံရခက်ဆိုရမလို ဖြစ်နေတယ်။ ဟိုတလောက ကိုတာတီးကလေးတစ်ယောက် ဆုံးသွားတယ်။ ရက်တောင်မလည်သေးဘူး ကိုစိန်ကြီးကလေး ဆုံးပြန်တယ်။ အဲဒီမှာ ထူးခြားတာတစ်ခု ရှိတယ်ကွ”

“ဘာထူးခြားလို့လဲ”
“မင်း မသိသေးဘူးလား။ ကလေးတလသားလေးပဲ ရှိသေးတော့ ကိုစိန်ကြီးရယ် ကိုထွန်းကြိုင်ရယ် နှစ်ယောက်လည်း သင်္ချိုင်းမှာ သွားမြှုပ်ကြတယ်။ ကလေးအလောင်းကို ရွာဘယ်ခေါင်းထိုးမြှုပ်သတဲ့ကွ။ အဲဒါ ကိုထွန်းကြိုင် ပြောစကားကြောင့် လူကြီးတွေ သိသွားပြီး ဒါမလုပ်ကောင်းဘူး။ ရွာထိုက်ခိုက်တတ်တယ်လို့ ပိုင်းပြောကြထိုက်ပြန်တူးပြီး နေရာပြောင်း မြှုပ်ရတယ်ကွ”

“အဲဒါ ပြီးတာပဲမဟုတ်လား”
“ပြီးတော့ပြီးတာပေါ့။ နောက်ဆက်တွဲတွေ ဖြစ်လာတာ မင်းမတွေ့ဘူးလား။ လေးငါးရက်ပဲကြာတယ်

ရှုလောကီ သူငယ်နှစ်ယောက်

ဒေါ်ဘုမ သမီးလေး ဆုံးပြန်ရော၊ တယ်
မကြာဘူး ပြည်သူ့ဆေးရုံမှာတင်ထားတဲ့
ဦးသန်းထွန်းသမီးလေး ဆုံးပြန်တယ်။
အဲဒီမှာလဲ မကျေနပ်တဲ့ ရွာသားအချို့
ထီးတိုးစကားဆိုကြပြန်တယ်”

“ဘာတွေ ပြောကြလို့လဲကွ”

“မင်းကလဲ တော်တော်တုံးတဲ့
ထောင်ပဲ။ အဲဒီကလေးမလေး အ
ထောင်းကို ထားငှားပြီး ပြည်ကနေယူ
လာတာ ရှာထဲက သယ်တယ် ... ဒါဟာ
မလုပ်ထောင်းဘူးလို့ လူကြီးတွေက
ဆိုကြတယ်။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ အဲဒီ
ကလေးမလေး မြေချမယ့်နေ့မှာပဲ ဘ
ကြီး ဦးကျော်ညွန့် ဆုံးသွားပြန်တယ်။
ထုံးတမ်း အစဉ်အလာအရ တစ်ရပ်
ထွက်ထဲမှာ သေဆုံးသူ နှစ်ဦးရှိရင်
နောက်မှ သေသူက အရင်မြေချရမယ်
ဆိုတော့ အခက်ဖြစ်သွားပြန်ရော။ မထူး
တော့ဘူးဆိုပြီး တစ်ရက်တည်းမှာပဲ
နှစ်လောင်းသင်္ဂြိုဟ်ကြရတယ်။ နောက်
မှသေတဲ့အဘဦးကျော်ညွန့်အထောင်း
ထ အရှေ့တသယ်ရတယ်မဟုတ်လား။
အဲဒီနေ့ ညမှာပဲ ဆရာ ဦးကျော်သန်းရဲ့
သမီး နှင်းနှင်း ဆုံးပြန်တယ်လေ”

“ဘာတွေမှန်းလဲ မသိပါဘူး
ဏှာ။ ရှုပ်ထွက်ခတ်နေတာပဲ။ ငါတော့

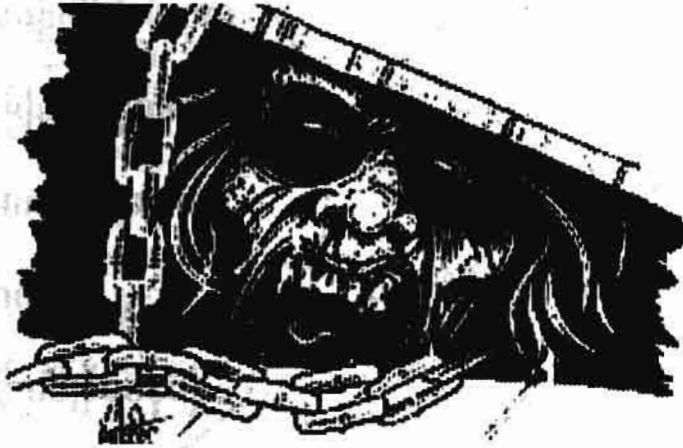
သူ့သေနေ့စေ့လို့ သေတာပဲလို့ ထင်တာ
ပဲ”

လူငယ်တစ်စုရဲ့ တစ်ထောင်
တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်များက
ဤမှာပင် အဆုံးသတ်သွားသည်။ အ
သတ် ရှစ်ဆယ်ကျော် ဘကြီးဦးချစ်လှိုင်
က လူငယ်တွေတစ်ထောင်တစ်ပေါက်
ပြောနေသည်ကို ငြိမ်နားထောင်နေရာမှ
သူ့အမြင် သူ့အတွေးများကို ပြောလာ
သည်။

“လူလေးတို့ ပြောကြဆိုကြ
တာတွေဟာ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ မှန်
တယ်လို့ ထင်နေကြမှာပဲ။ အဘ ဘာမှ
မပြောလိုပါဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ။
တို့မြန်မာမှုနယ်ပယ်မှာ စကားပုံတစ်ခုရှိ
တယ်။ ရွေးထိုးလည်းမဝယ်နဲ့ ရှေး
ဆုံးလည်းမထွက်နဲ့ထဲ။ ဒီစကား

အလကား မဟုတ်ဘူးကွ ရှေးလူကြီး
သူမတွေက သူတို့အတွေ့အကြုံ ဗဟု
သုတ အကြားအမြင်တွေထံ နောင်လာ
နောက်သားတွေ ကောင်းစေချင်တဲ့
စေတနာနဲ့ လိုက်နာမှတ်သားစေအောင်
ပြောခဲ့တာပဲ ....

“ဒီခေတ်မှာတော့ ကွာ ယုံ
ကြည်သူတွေနည်းလာပြီး ထင်ရာ စွတ်
လုပ်တတ်တဲ့သူတွေ များလာတယ်။
အဘတို့ကတော့ ဒီအသက် ဒီအရွယ်
အထိ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အစဉ်အထိ
ကို ထိန်းထားခဲ့ကြတာပဲကွ။ မင်းတို့ စော
စောက ပြောသလို လူသေအလောင်း
မြှုပ်တဲ့အခါမှာ ရွာဘက်ကို ဦးတိုက်မြှုပ်
တာဟာ ရွာကိုခိုက်တတ်တယ်။ ဒါတင်
မဟုတ်သေးဘူး။ ရွာဘက်ကို ခြေတန်
ပြီး မမြှုပ်ရဘူး။ နောက်သင်္ချိုင်းမှာ

ရှုလောကကြီးရသနဲ့ပုဂ္ဂိုလ်

အသုဘချတဲ့အခါမှာလဲပဲ နိမိတ်မရှိတဲ့ စကားတွေ မပြောရဘူး။ ဘယ်သူတော့ ဖြင့်သွားမှာပြီ၊ မကြာခင် ဘယ်သူလိုက် ခဲ့လိမ့်မယ်။ နောက်ထပ် တွင်းတစ်တွင်း တူးထားလိုက်တော့ ဆိုတာမျိုးတွေ မ ပြောရဘူးတဲ့ ...

“နောက်ရှိသေးတယ် ... ဆေး ရုံမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားတစ်နေရာမှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် သေဆုံးသွားသူကို သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ အတွက် ပြန်တူရာမှာ ရွာထဲက မယူရ ဘူး။ ရွာပြင်ဘက်က ယူရတယ်။ အိမ် နောက်ဖေးမှာပဲ အလောင်းတိုထားကြရ တယ်။ အိမ်ပေါ်ကိုလဲ လုံးဝမတင်ရဘူး ...

“မင်းတို့ ခေတ်မှာတော့ ဒီ အယူအဆတွေကို အယုံအကြည်နည်း ထာကြတယ်။ မိဘ သံယောဇဉ်၊ သား သမီး ညီအစ်ကို မောင်နှမသံယောဇဉ် တွေ ကြီးမှုကြောင့်လို့ အဘတော့ ထင် ထာပဲ။ အပြစ်တော့ ဆိုဖွယ်ရှိပါဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ကွာ ဘာမှ မဖြစ် သေးရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့။ ဖြစ်တာပြန်တော့လဲ တိုက်ဆိုင်မှုပါလို့ ဘာ ဆိုကြတယ်။ မင်းတို့ခေတ် မင်းတို့ အခါတိုးကွ”

ဘကြီး ဦးချစ်လှိုင်က သူ့ စကား

ကို ရစ်ထားလိုက်ပြီး ရေခန်းကြမ်းတစ် ခွက်ကို တော့ချလိုက်သည်။ သူ့နှုတ်စွန်းမှာ စီးကျနေသော ချွေးပေါက်များကို သူ ခေါင်းတွင် ပတ်ထားသော တဘက် ထောင်းလေးတိုဖြုတ်တူ၍ သုတ်နေ သည်။ ဝရိသတ်အများတလည်း ထပ် ထောင်လေးများ တဖျတ်ဖျတ်ဖြင့် အပူ ဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံနေကြရသည်။ အချိန်က နေ့လယ်တစ်နာရီခန့်သာရှိ သေးသည်။ နေမင်းကလည်း ပူပြင်း ထောင်းတုန်းဖြစ်သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးကျော်သန်း ကလည်း သမီးလေးကို သံယောဇဉ်ကြီး စွာဖြင့် အသက်ပိညာဉ် ကင်းစွဲနေပြီ

ဖြစ်သော ရုပ်အလောင်းကို ကြည့်မဝ နိုင်။ မြေသို့ဝင်မမြှုပ်ချင်သေး။ ရသမျှ အချိန်လေးကိုပင် သမီးလေးကို ဒီလော ကကြီးထဲမှာ ရှိနေစေချင်တန်ဖြစ်နေ သည်။ “ဪ .. ပုထုဇဉ်လူသားတို့၏ သံယောဇဉ်က ဆိုးဝါးလှပါတကား” လို့ မိမိတွေးလိုက်မိသည်။

မိမိက ညဉ့်ဝရိသတ်ကို ကြည့် ပြီး အားနာလာမိသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြရတော့ သည်။ “မင်းတောင်းသလိုသာ စီစဉ် လိုက်ပါတော့ကွာ” လို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ သံဖြင့် ပြောပါသည်။ မိမိလည်း စိတ်မ ကောင်းစွာဖြင့် အသုဘချရေးကိစ္စကို

အသက်ပိညာဉ်

ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော မှုပ်အလောင်းကို

ကြည့်မဝနိုင်။ မြေသို့ဝင်မမြှုပ်ချင်သေး။

ရသမျှအချိန်လေးကိုပင် သမီးလေးကို

ဒီလောကကြီးထဲမှာ

ရှိနေစေချင်တန်ဖြစ်နေသည် ---

ရှုထောင့်အမြင်အရအခြေအနေ

အမြန်စီစဉ်လိုက်ရသည်။

နင်းနင်း

နင်းနင်း ရုပ်အလောင်းကို သုသာန်သို့သယ်ယူကြသည့်အခါ လိုက်ပါဖို့ဆောင်သူများ အတော်များကုသသည်။ အလောင်းကိုမြေမချမီ ခေါင်းကိုဖွင့်ပြသည်။ ဝိုင်းအုံတိုးပေးကြသည်။ ငယ်ရွယ်သေးသူ နင်းနင်း၏ မျက်နှာလေးမှာ ပထတီပုံမပျက်သေး။ အိပ်နေသလားဟုထင်ရသည်။ အားလုံးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်စု မျက်ရည်မဆည်နိုင် ငိုကြွေးနေကြသည်။

အားလုံးကိုထောင်ပန်၍ ခေါင်းကို ပြန်ပိတ်လျက် မြေမြှုပ်ရန် စီစဉ်ကြရသည်။ ထိုစဉ် ထူထပ်တစ်ဦးထံမှ အမှတ်မထင် စကားသံတစ်ခု ထွက်လာသည်။

“ဟေ့ထောင်တွေ နောက်တစ်ထောင်အတွက် တွင်းတစ်တွင်း တူးထား လိုက်ဦးတူ”

မထင်မှတ်သော စကားသံကြောင့် ပရိသတ်ထို့၏ အကြည့်သည် အသံလာရာသီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ မိမိဝင်လျှင် ခေါင်းနားဝန်းကြီး သွားမိသည်။ အဘ ဦးချစ်လှိုင် ပြော

သော ရှေးကျကြီးများ စကားတို့ကို ပြန်လည် ကြားထောင်မိတော့သည်။

နင်းနင်း အသုဘတိစ္ဆ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ အစ်ကို ဦးကျော်သန်း၏ အပူပေးတွေကတော့ ငြိမ်းအေးနိုင်ဦးမည်မထုတ်သေးပေ။ ထော်ရုံတန်ရုံ အဆည်းနုသူဆိုဝါက ဓမ္မသွားနိုင်သည်ဟု ဆိုထောက်ပါသည်။

ကြည့်ပါ။ ဇနီးသည်က ဂေဖြတ်နေသည်။ အသက်တိုးဆက်ကျော်ထောင့်ကွေ့ဖြစ်သူက ထူထပ်မှု ထူထပ်မှု နိုင်သည်။ မကြာခင် ရက်ပိုင်းအတွင်းက ပြည်သူ့ဆေးရုံတွင် သေဆုံးသွားသည့် အမျိုးသမီးလေးမှာ သူ့ထောက်ဖ အရင်း၏ သမီးဖြစ်သည်။ တစ်ရက်တည်း ပြိုင်တူသပြိုင်ခံခဲ့ရသော ဦးကျော်ညွန့်မှာလည်း သူ့သမဝင်၏ အဘိုးအရင်းဖြစ်သည်။ အားလုံး ထူထပ်မှုအဝဝတို့သည် အစ်ကို ဦးကျော်သန်းနှင့် မကင်းရာ မကင်းကြောင်း ဆက်ခွယ်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဦးနောင်ခြောက်စရာ ထောင်းလှသော သူ့အဖြစ်ကို နှစ်သိမ့်စကားဆိုရန် စကားဆုံးဝင် ရှာမရဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ “အစ်ကိုရယ် တရားနဲ့သာ ဖြေလိုက်ပါတော့” လို့သာ

ပြောနိုင်ခဲ့ပါသည်။

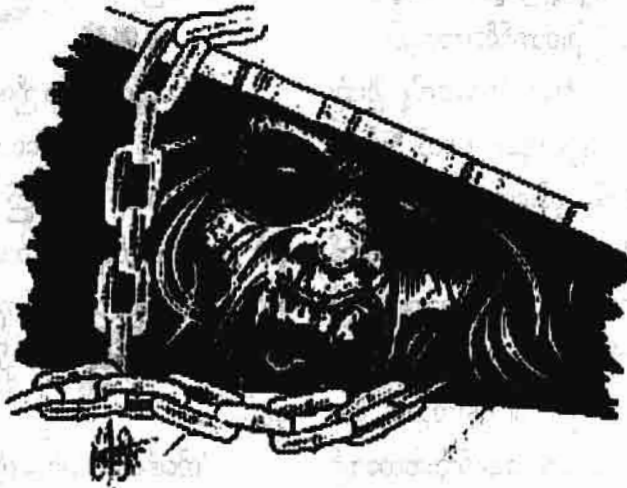
နင်းနင်း

မိမိ ခေတ္တတည်းခိုရာ ညီမလေး အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရင်မောလွန်းသဖြင့် ညီမလေးကို သံဝရာရည် တစ်ခွက် ရော်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ တဝကြီးသောက်ချ လိုက်ပြီး ပတ်လက်ကုလားထိုင်တွင် တရေးမှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

“ကိုဇော်လင်းမောင် ... ကိုဇော်လင်းမောင် .. အမြန်လာပါလို့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ခေါ်ခိုင်းတယ်။ မမော်ကြီးတို့ ဖရဲခင်းထဲမှာ ကိုကြက်သား ဓားထိုးခံရလို့ သေသွားပြီတဲ့ဗျ”

အိမ်ရှေ့မှ ဆူညံဆူညံသံ ကြားသဖြင့် မိမိ လန့်နိုးခဲ့ရသည်။ လက်မှ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ လေးနာရီ ဖြစ်သည်။ ဇော်လင်းမောင်ဆိုသည်က မိမိတူ၊ ရတက စာရေးဖြစ်သည်။ ရတက ဥက္ကဋ္ဌက အသက်ကြီးရင့်ပြီး မျက်စိမှန်ခါးတုန်းနေပြီဖြစ်၍ အရာရာတွင် ဇော်လင်းမောင် ပါနေချခြင်းဖြစ်သည်။ အပြေးအလွှား ထလိုက်သွားသည်။ ညဆယ်နာရီခန့်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ စိတ်မထောင်းဖွယ်ရာ ကြားသိခဲ့ရသည်။

မိမိ

“ကိုကြက်သားက လူအေး လူ ရိုးတစ်ထောက်ပါ။ အသောက်အစားလဲ တင်းတယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ သတ်တဲ့သူကော သိသလား”

“ကျွန်တော့် အထင်ကတော့ ဒီလူ သူ့အမေဒဏ် ခံသွားရတယ် ထင်တာပဲ။ သနားပါတယ် ဘကြီးရာ။ ဒီလူက သူ့အမေနဲ့အတူနေပြီး အမေကို လုပ်ကျွေးနေတာ။ သတ်တဲ့သူကတော့ ကိုတင်သောင်းလို့ပြောတာပဲ။ ရဲကတော့ ညတွင်းချင်း လိုက်နေပါတယ်။ အလောင်းကိုတော့ ဆေးရုံပို့လိုက်ပါပြီ။ ဒဏ်ရာတွေက လည်ပင်းနဲ့ ရင်ဘတ်မှာ

လေးချက်တောင် တွေ့ရတယ်။ ဓားမြှောင်ကို ကိုကြက်သား လက်ထဲကညှိခဲ့တာ တွေ့ရတယ် ဘကြီးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ သတ်တာလဲ”

“သေသေချာချာတော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ ဇာတ်လမ်းတော့ရှိတယ်”

“ဘယ်လို ဇာတ်လမ်းပါ လိမ့်”

“ကိုတင်သောင်းနဲ့ ကိုကြက်သားက သွေးသားမကင်းကြဘူး။ ကိုတင်သောင်းက မိန်းမနဲ့တွဲပြီး ကိုကြက်သားကို အိမ်မှာ စာရင်းငှား (သူရင်းငှား) အဖြစ်နေတယ်။ ကြာလာတော့ ကိုတင်သောင်းက ငွေလေးစုမိလာတယ်။ အဲဒီငွေထဲက ကိုကြက်သားအမေ ထူသုံး

ထားတာ ခုနစ်သိန်း ရှိတယ်လို့ သိရတယ်။ ကိုတင်သောင်းက သူ့ငွေရလို့မို့နဲ့ တိုင်ကြားလို့ ကျွန်တော်တို့ ရထကရုံးက ဖြေရှင်းပေးဖူးတယ်။ မပြေလည်ဘူး။ ဒီနေ့ ထပ်ဖြေရှင်းပေးဖို့ချိန်းတယ်။ ကိုတင်သောင်း ရောက်မလာဘူး”

“ငွေယူတာက ကြက်သားက ထူတာလား၊ သူ့အမေက ထူတာလား”

“ငွေသုံးတာကတော့ သူ့အမေပေါ့။ ရှာဖွေပြောဆိုရတာကတော့ ကိုကြက်သားပေါ့။ သူက ရိုးသားတော့ သူ့ကို ယုံကြတယ်။ သူ့အမေက ပြန်ပေးစရာရှိရင် လက်ပေါက်ကပ်ချင်တယ်။ အဲဒီအခါ ကိုကြက်သားမှာလဲ တာဝန်မကင်းဖြစ်လာတာပေါ့...”

“ကျွန်တော် ထင်တာတော့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှု တွေဆို လာတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ကိုတင်သောင်းက သူ့မိန်းမနဲ့ ပြန်ပေါင်းဖို့ရှိတယ်။ ဒီတော့ ငွေလိုတယ်ပေါ့။ သူ့ငွေကို တောင်းတယ် မရဘူး။ တစ်ခါ ဟိုတစ်လောကမှ ဆုံးသွားတဲ့ ဦးကျော်ညွန့်ဆိုတာက ကိုတင်သောင်းရဲ့ အဖေပါ။ အဘိုးကြီးမကျန်းမမာဖြစ်လာတော့ ဆေးကုသပေးဖို့ ငွေတောင်းပြန်တယ်။

ရှုထောင့် ညွှန်းခြင်း ရသနာပရမ္မာဒ

ထိုကြက်သားအမေတ မဝေးပြန်ဘူး ..

“မကြာခင်မှာပဲ အဘိုးကြီး ဆုံး
သွားတယ်။ သပြိုင်စရိတ်ပရိယာယ် ညွှန်
ထား တောင်းပြန်တော့လဲမရပြန်ဘူး။
အဖေ့ ကိုတင်သောင်း အထော်စိတ်နာ
သွားပုံရတယ်”

“ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွာ။
တင်သောင်းက အရက်တွေ ဘာတွေ
သောက်တတ်သလား”

“ကိုတင်သောင်းက အရက်
သောက်တတ်ဘူးဗျ။ အနေအထိုင်လဲ
အေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ဆရာလေး
အထော်သန်း သမီး အသုဘမှာ အရက်
တင်သောက်သွားတယ်လို့ သိရတယ်။
အချိုင်းမှာ “ဟေ့ထောင်တွေ နောက်
ဆစ်ထောက်အတွက် တွင်းတစ်တွင်း
ဆစ်တူးထားဦးကွ” လို့ ပြောတာ ကိုတင်
သောင်းဆိုတာ သိရတယ်”

“ဒါဆိုရင် တင်သောင်းက
ကြက်သားနဲ့ သူ့အမေတစ်ထောက်
ထောက်ကို သတ်မယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်
ထားပုံရတယ်”

“ကျွန်တော့် အထင်တော့
ထိုကြက်သားကို သတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်
မရှိပေဘူး။ သူ့အမေကိုသာ ပိုပြီး စိတ်
နာနေတာ။ ဖြစ်ချင်တော့ ကိုတင်သောင်း

က အသုဘက အရက်သောက်ပြီး အ
ရက်ရှိနေလေးရတာတော့ သွေးတကြွလာ
မှာပေါ့။ ထိုကြက်သားကလဲ မပေါ်ကြီး
ဖရဲခင်းထဲမှာ ဖရဲသီးခွဲစားနေတိုန်း ဝတ်
ပင်း တိုးကြတဲ့အခါ ထိုကြက်သား ကံ
ဆိုးသွားတယ်ဆိုရမှာပဲ။ တစ်လမပြည့်
ခင် ရက်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့မှာ
ခုနစ်ထောက်မြောက်သောဆုံးခြင်းပါပဲ။
ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေသလဲမသိပါဘူး ဘ
ကြီးဗျ”

“တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ ကံ
ကြမ္မာဆိုးဝင်တာပဲလို့ ဆိုရမှာပဲ။ ဒီ
ကံကြမ္မာတွေဟာ သယ်တစ်သလဲဆိုရင်
လူတွေရဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောတ
တရားတွေက စခဲ့တာပဲ။ ဒီကြားထဲ

သုရာခေရိယဆိုတဲ့ သေရည်အရက်က
လဲ ဝင်နှောက်သွားသေးတယ် မဟုတ်
လား။ အဲဒါ သင်ခန်းစာတူစရာတွေပဲပေါ့
ကွာ”

မိမိ

သကြန်အကြတ်နေမှာ အစ်ကို
သမီး နှင်းနှင်းအတွက် ရက်လည်ဆွမ်း
ကျွေး တောင်းမှုပြုလုပ်သည်။ ညွှန်
ပရိသတ်များ ပြန်လည်ဆိုကြပြန်သည်။
စကားပိုင်းတွင် မောင်ကြက်သားအ
ကြောင်း ရောက်သွားကြသည်။ ရိုးသား
ပြီး မိခင်ကြီးထံ လုပ်ကျွေးနေသူမို့
တရုတ်လိုကြသည်။ ဝမ်းနည်း စကား
ဆိုကြသည်။ လူသတ်တရားခံ တင်
သောင်းကို သုံးလေးရက်အတွင်း ဝမ်းမိ

**“ဒါဆိုရင် တင်သောင်းက
ကြက်သားနဲ့ သူ့အမေတစ်ထောက်
ထောက်ကို သတ်မယ်လို့
စိတ်ဆုံးဖြတ် ထားပုံရတယ်”**

လိုက်ကြောင်း သိကြရသဖြင့် ရဲတပ်စွဲ
ဝင်များ၏ စွမ်းဆောင်မှုအပေါ် ချီးကျူး
စကားများ ဆိုနေကြသည်။ အဘ ဦးချစ်
လှိုင်၏ စကားများကလည်း သတိပြု
စရာတူ ဆိုရပေမည်။

“အင်း ... မောင်ကြက်သား
အဖြစ်ကလဲ .. ရင်နာစရာ ကောင်းသ
တူ။ ပြီးခဲ့တာတွေက ပြီးခဲ့ပြီပေါ့။ ဒါ
ပေမဲ့ တစ်ယခုပြည့်မီ ရက်ပိုင်းအတွင်း
မှာ ခုနှစ်ထောက်မြောက်ဖြစ်သွားတယ်
ဆိုတော့ တိုတစ်တွေ သတိပြုစရာတော့
ဖြစ်တယ်ကွ။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီလို့
ထင်သကွ ...

“ရှေးထူးကြီးတွေ ပြောခဲ့တဲ့
စကားတွေဟာ အလကားမတုတ်ဘူး
ကွ။ ရှေးသုံးပယ်တော့ ဝှဲတတ်တယ်။
ရှေးထုံးပယ်တော့ ကွဲတတ်တယ်ဆိုတဲ့
သဘောအရ ဗိုလ်မှူးမှာ ဒီရက်အတွင်း
ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်
ရင် ပြောမှားဆိုမှား၊ လုပ်မှားဆိုမှား
တွေကို တရားရောပေါ်ထပ်မံခတ်။ ဒါ
တွေကို မင်းတို့ တူငယ်တွေ အထူး
သတိပြုဖို့ အဘပြောလိုတယ်ကွ။ တစ်
ဦးနဲ့တစ်ဦးက မေတ္တာတရားတွေဟာ ကြ
ပါလို့လဲ ပြောချင်သကွ”

အဘ ဦးချစ်လှိုင်၏ စကား အ

ဆုံးမှာတော့ ထုလပ်အများပြောမှား
ဆိုမှား လုပ်မှားလိုက်မှားတွေကို သတိ
တရားနဲ့ တရားရောပေါ်ထပ်မံ
မည်။

ဥနေရိုင်းမှာတော့ နှစ်စဉ် နှစ်
တိုင်း ပြုနေကျဖြစ်သည့် သင်္ကြန်အ
ကြက်နေ့မှာ ရှေးရိုးစဉ်ထာပျက် ဘုရား
တည်ပွဲတံစွမ်းစဉ်ကြသည်။ ရွာဦးဘုန်း
ကြီးကျောင်းမှ မိုးကောင်းဘုရားဆင်း
ထုတော်ကို ဝန်းရထားဖြင့်ပင့်ဆောင်ကြ
သည်။

ရှေးဆုံးမှ ဘုရားထူးကြီးများနှင့်
သက်ကြီးပျိုက်များ ၎င်းနောက်မှ ပရိတ်
အိုးတိုက်မိပိုက်ထုတ် အမျိုးသမီးလေး
များ၊ ပြီးနောက် စည်တော်တီးပိုင်းအဖွဲ့၊
ပြီးလျှင် ဝန်းရထားဖြင့် မိုးကောင်းဆင်း
ထုတော်၊ နောက်ဆုံးမှ ဒိုးဝတ်ပိုင်းနှင့်
ဦးရွှေမိုးနှင့် ဒေါ်မိုးအထအဖွဲ့တို့ ဖြင့်
စည်ထားသိုက်ပျိုက်လာသည်။ ရွာရိုးတစ်
ကျောက် ရွာသူရွာသားများက အိမ်
ပေါက်စေ့ ရေအိုး ရေခုံးများဖြင့် ဘုရား
ဆင်းထုတော်အား ရေသုတ္တံပူဇော်ကြ
သည်။

ဝန်းရထားပေါ်မှ ဘုရားထူးကြီး
ဦးစင်းနိုင်၏ ဘုတောင်း မေတ္တာပို့သံက

ရွာရိုးတကျောက် ထွမ်းခြံသွားသည်။

“သာရ .. သာရ .. ဤသို့ပြုရ
ကုသကကြောင့် ကာမည့်နှစ်သစ်မှာ
မိုးလေဝသ မှန်တန်၍ ဆန်ရေထိ
ပေါကြွယ်ဝပါစေ၊ ထုထူးချင်းမေတ္တာ
ထား၍ အေးချမ်းကြပါစေ။ မထင်မှတ်
အညစ်အကြေးမှန်သမျှ နှစ်ထောင်နှစ်
ကျန်ခဲ့ပြီး နှစ်သစ်မှာ ရွာသူရွာသားများ
ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်းသာသာဖြင့်
လိုအင် ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝကြပါစေ။
သင်္ကြန်ရေတစ်စက်တာ အမှန်အမှန်
ဗျတ်နိုင်သည့် မေတ္တာရေဖြစ်ပါစေ
တည်း”

ဒီနှစ်ထူးခြားချက်မှာ ဘုရား
ထုည့်အပြီး ဥနေရိုင်းတွင် သင်္ကြန်
လက်ဆေးရိုးကြီး ရွာချလိုက်ရာ ရွာ
ရွာသားများ၏ ရင်မှာ အေးမြသွားသ
တော့သည်။

မောင်မောင်(ပိထောက်မြို့)

ဘယ်ရူးတိုရယ် ပန်စာစုံဆန်းကြယ်

ပုသိမ်အောင်သန်းစိုး

“ဘယ်ရွေးထံရယ်
ဇန်တာရုံဆန်းကြယ်”

ပုသိမ်အောင်ဆန်းဦး

“မငိုပါနဲ့ ကလေးရယ် ပြီး
ခဲ့ပြီပဲ”

အချုပ်သားကြီး ဦးဘမောင်
က မောင်လှိုင်ကို ချောနေသည်။ မောင်
လှိုင်ကား တရုပ်တုပ်နှင့် ငိုနေ၏။ ပတ်
ဝန်းကျင်ရှိ အချုပ်သားများက မောင်
လှိုင်ကို ငေးကြောင်ကြည့်နေကြ၏။

“ကျွန်တော် ထောင်ကျမှာ
မကြောက်ပါဘူး။ သေဒဏ်ပေးခံရမှာ
လဲ မကြောက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်
တော် မရှိရင် ကျွန်တော့်အမေ ဒုက္ခ
ရောက်ပြီဗျ။ ကျွန်တော့်အမေကို ဘယ်
သူ ရှာဖွေမှာလဲ”

ဦးဘမောင်က မောင်လှိုင်ကို
ကြေတွဲစွာ ကြည့်သည်။

“မင်းအမေကို မင်း ရှာ
ဖွေနေခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်
အမေ့ကို ရှာဖွေနေတာ ကျွန်တော်
လယ်ထဲတိုင်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး
ဖွေးနေတာ။ ပန်းရန်လုပ်ပြီး ဖွေး

နေတာ။ ခု ဖြစ်ရတာက မောင်မြိုင်
ကြောင့်--”

“မောင်မြိုင်ဆိုတာ မင်း
အစ်ကို မထုတ်ထား”

“ဟုတ်တယ် သူ့ကြောင့် ခု
လို ဖြစ်ရတာ။ သူ့ကြောင့် အမေဒုက္ခ
ရောက်ခဲ့ရတာများပြီ။ အဲဒီနေ့က
အမေ့အပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့်ပြီး အမေ
စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်နေတာ ကျွန်
တော် မကြည့်ရင်တော့ ခုလိုဖြစ်ခဲ့ရတာ
ပါဗျာ။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို မထိန်းလိုက်
နိုင်ဘူး။ ဒေါသကို ချွန်းမအုပ်လိုက်နိုင်
ဘူး။ ခုတော့ ပြင်လိုမရတော့ပါဘူး။
နောင်တရနေလို့လဲ အပိုပဲ။ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော် ငိုနေမိတာပါ။ နောက်ဆုံး
တော့ ကျွန်တော့်အပြစ်ပါပဲဗျာ။ ကျွန်
တော် မိုက်မဲခဲ့လို့ပါပဲ”

မောင်လှိုင်၏ စကားကို နား
ထောင်ရင်း အချုပ်သားများအားလုံး
ငေးငိုင်တွေဝေနေမိကြတော့၏။

☆☆☆☆

သည်နေ့က မောင်မြိုင် အ
ရယ် မူးပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။
ထောင်းထောင်းပြန်လာသည် မထုတ်။
အမေ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်

သည်။ အမေ့ခါက ငွေကိုတောင်း၏။
ပြီးခဲ့သောအပတ်ကပင် အမေ့နားကပ်
လေး ဖြုတ်ပေးပြီးပြီ။ အမေ့နားကပ်
ပေါင်ပြီး ဂျင်ထိုးသည်။ ဖဲရိုက်သည်။
ပြီးတော့ အရက်မူးအောင်သောက်ပြီး
ပြန်လာသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ဆူပူ
သောင်းကျန်းသည်။

အိမ်ရှိ ပစ္စည်းအချို့ကို ခိုးထူ
ရောင်းစားခဲ့သည်မှာလည်း အကြိမ်
ကြိမ် တုန်သလောက်ပင် ရှိနေပြီ။ သူ
အဝတ်တွေကိုပင် ဈေးပေါပေါနှင့်
ရောင်းစားခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့တွင် ဝတ်စရာ မရှိ
တော့။ မောင်လှိုင်၏ အကျိုး၊ ပုဆိုး၊
ဘောင်းဘီတွေ ယူဝတ်သည်။

မောင်လှိုင်က သူ့အဝတ်
တွေ ယူဝတ်ရမလားဟု ဆိုတော့ မောင်
မြိုင်၏ ဒေါသက တား၍ဆီး၍မရ။
မောင်လှိုင်၏ အဝတ်တွေကို မီးရှို့ပစ်
မည်။ ဓားဖြင့် ခုတ်ပိုင်းပစ်မည်ဟုဆို
တာ သောင်းကျန်းတော့သည်။ နောက်
ဆုံးတော့ မောင်လှိုင် အရုံးပေးခဲ့ရသည်
သာ။

အခုလည်း အမေ့ကို ဒုက္ခ
ပေးနေပြန်ပြီ။ အမေ့မှာ ပေးစရာမရှိ။
သူက အလုပ်ကောင်းကောင်းမလုပ်ဘဲ

ရှုထောင့်မှတ်တမ်းအမှတ် ၅၀၀

ဒုက္ခသာ ကောင်းကောင်းပေးနေသဖြင့် အမေမိတ်ညစ်ရပေါင်းများပြီ။ မောင်လှိုင် အိမ်တွင် မရှိလျှင် ပိုပြီး အမေ့အတော် အနိုင်ကျင့်ပိုင်ကျခဲ့သည်။ အမေတသားငယ် မောင်လှိုင်မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားခဲ့၏။

ယခုတော့ မောင်လှိုင် အလုပ် ပင်ပန်းပန်းပန်းလုပ်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်ခိုက် မောင်မြိုင်က အိမ်ပေါ်တွင် သောင်းကျန်းနေခြင်းဖြစ်၏။ အမေ့မှာ တရှုပ်ရှုပ်နှင့် ငိုရင်း မောင်မြိုင်ကို တောင်းပန်နေလေသည်။ သို့သော် မောင်မြိုင်ကလည်း အလျော့မပေး။ အိမ်မှာ ငွေမရှိလျှင် တခြားသူတွေထံ ချေးငှားပေးဖို့ပြောသည်။ အိမ်ရှိပစ္စည်း အချို့အား ပေါက်ခွဲပစ်နေသည်။ သည်တော့လည်း မောင်လှိုင်မှာ မနေသာ။

“ဒီမှာအစ်ကို အမေ့တို့ တော့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အမေဟာ အဖေမရှိကတည်းက ကျွန်တော်တို့ကို ရှာကျွေးခဲ့တာပါ။ ခု အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့က တာဝန်ယူပြီး ကျွေးမွေးရမှာပေါ့။ ခုတော့ အစ်ကိုက ရှာမကျွေးတဲ့အပြင် အမေမိတ်ဆင်းရဲအောင်ချည်း လုပ်နေ

တာတော့ မထောင်းပါဘူးဗျာ”
“တိတ်စမ်း မောင်လှိုင်၊ မင်းတသားလိမ္မာလုပ်ပြမနေနဲ့။ ငါလဲ ရှာကျွေးနေတာပဲ။ ခုငငွေလိုနေတယ်။ မင်းမှာတော့ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိလဲ”

အမေ့ဆီ ပိုက်ဆံတောင်းနေရာမှ မောင်လှိုင်ဆီသို့ ပြားဦးလှည့်လာသည်။ မောင်လှိုင်က ခပ်တည့်တည့်နှင့် မောင်မြိုင်ကိုကြည့်သည်။

“ငါပိုက်ဆံရှာတာ အလုပ်လုပ်တာ ငါ့အမေစားဖို့သောက်ဖို့ ငါတို့ အိမ်ထောင်အဆင်ပြေဖို့ကွ။ မင်းအရက်သောက်ဖို့ ဂျင်တစားဖို့ မတုတ်ဘူး”

မောင်လှိုင်က ဒေါသဖြင့် မင်းနဲ့ငါစကားတွေ ပြောချလိုက်သော အခါ မောင်မြိုင်က တတားတားနှင့် ရယ်လေသည်။

“မင်းတ သုဝဏ္ဏသာမသားလိမ္မာ၊ ငါတော့ အဇာတသတ်ပေါ့။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဒီမှာ မောင်လှိုင် .. ငါ့မှာ အရေးတကြီးငွေလိုနေတယ်။ မင်းဆီက ပိုက်ဆံမရရင် အမေ့ဆီတောင်းမှာပဲ။ အမေ့ဆီမှာ

ပိုက်ဆံမရှိရင် သူများဆီချေးခိုင်းမှာပဲ။ အေး ... အဲဒီလိုမှ ငါ့ကိုမကူညီကြရင် တစ်အိမ်ထုံးတို မီးရှို့ပစ်မယ်”

မောင်မြိုင်က ရေနံဆီမီးခွက်နှင့် မီးခြစ်တိုတိုင်တာ တကယ်ပင် မီးရှို့ရန်ပြင်တော့၏။

“ထဲ ... မပေးဘူးလား၊ ပေးမထား။ နောက်မှ ကျုပ်အဆိုးမဆို ကြန့်နော်။ ကျုပ်ငွေလိုနေတယ်။ ကျုပ်ရှုံးသွားတဲ့ငွေတွေ ပြန်ရအောင် ငွေနဲ့ ပြန်လိုက်ရမယ်။ ကျေပျော့ကျေနဲ့လိုက်၊ ငွေပျော့ငွေနဲ့လိုက်တဲ့ ကြားဖူးတယ် မတုတ်ထား။ ကျုပ်မှာ ငွေတွေကုန်သွားပြီ။ အဲဒီငွေတွေ ပြန်ရအောင် လိုက်နေတာ။ နားမလည်ကြဘူးလား။ ထဲ ... ပေးမထား မပေးဘူးလား”

“နေပါဦး သားကြီးရယ်။ အမေ့သွားချေးကြည့်ပါဦးမယ်။ အိမ်တော့ မီးမရှိလိုက်ပါနဲ့ကွယ်။ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ပါ့မယ်”

မောင်လှိုင် အမေ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မထောင်း ဖြစ်နေမိသည်။ မောင်မြိုင်ကိုလည်း အကြိတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဒေသက်ကြီး

ရှုစောင့်မှအကြောင်းရသမျှစုစည်း

ပြီး အချိန်ခမ်းတဲတဲ။ အစ်ကိုကြီး အတော့ထဲမှာ။ ဒုတေ့ ခင်ဗျားသာမှ နား လည်မှုရိပါထား။ ဘာလိုအမေ့ကို ဒီ လောက်ဒုက္ခလေးနေရတာလဲ”

“မင်းကျာစုရှည်နဲ့ အမေ့ ကို ဒုက္ခပေးစေချင်ရင် မင်းမှာရှိတဲ့ ပိုက်သံငါ့ကိုပေး”

မောင်တိုင် စိတ်တိုဝေထိန်း နိုင်တော့။ သူ့အစ်ကို မောင်မြိုင်အပေါ် ခုန်အုပ်ပြီး လက်သီးဖြင့်ဝစ်ထိုးလိုက် သည်။ မောင်မြိုင်ကလည်း သူ့ကိုပြန် ရွံထားသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပြန် ထိုး

ကြိတ်ကြရင်း မီးဖိုချောင်အနီး ရောက် သွားသည်။ ထရုံတွင် ထိုးထားသော စားမတို မောင်တိုင် ဆွဲဖြုတ်လိုက် သည်။

ပြီးတော့ ... မောင်မြိုင်၏ လည်ဝင်းဆီသို့ စားမတို ခါထမ်းပြီး ခုတ်ချလိုက်သည်။

အမေ၏ ကြောက်လန့်တ ကြား အော်သံနှင့်အတူ မောင်မြိုင်၏ အသံနက်ကြီး တစ်အိမ်ထုံးထိန်းတွက် သွားသည်။

☆☆☆☆

“ကျွန်တော် လွန်သထား ဦးဘမောင်”

“မလွန်ပါဘူး ကလေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံ ... ကံရဲ့အကျိုးလို့ပဲ ဆိုရ တော့မှာပေါ့ကွယ်။ အကြောင်းက ခုလို ဖန်လာတော့လဲ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာ လဲ”

“ကျွန်တော် မှားသွားပါ တယ် ဦးဘမောင်။ ကျွန်တော် စားဆွဲ မိလိုက်တာကိုက မှားသွားတယ်။ အ မှန်ဆို လက်သီးလောက်၊ တုတ် လောက်နဲ့ပဲ ဖြေရှင်းသင့်တာပေါ့ဗျာ”

“ပြီးခဲ့ပြီပဲ ကလေးရယ်။ ဒါ တွေ တွေးမနေပါနဲ့တော့”

“မတွေးလို့မဖြစ်ဘူး ဦးဘ မောင်၊ ဒုတေ့ ကျွန်တော့်အမေ ရူး တော့မယ်၊ သားကြီးကသေ၊ သားငယ် က ထောင်ကျဆိုတော့ ...”

“အင်း ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ” ဦးဘမောင်က ရေရွတ်ရင်း အချစ်ခန်း အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေ သည်။

“ကတယ်တော့ မောင်မြိုင် မိုက်လို့ သားငယ်ခုလိုဘဝ ရောက်ခဲ့ရ တာပါ။ အင်း ... ဖြစ်ချင်တာလဲ မဖြစ်

ရှုထောင့်ချင်းနှင့် ရသနိမိတ်

ရ မဖြစ်ချင်တာလဲ ဖြစ်ရဆိုတဲ့ ဘဝ
သံသရာသီချင်းလိုပေါ့တာ။ တို့တွေ
ဘာကတ်နိုင်မှာတုံး။ ငါလဲ အတူတူပဲ
... ငါ့လိုသတ်စို့ရန်မူလို့ ခုခံရင်း ခုလို
အချုပ်ထဲရောက်ရတာ။ ငါ့ဘယ်တုန်း
တမှ မရွေ့ရဲလင့်တဲ့ ဘဝပေါ့တာ။
ငါဆိုလဲ သားမထားတွေ ဒုက္ခအစုံခံခဲ့
ကျန်ခဲ့ တာပါပဲ။ ဖြေပါ ကလေးရယ်”

“တုတ်တဲ့ ဦးဘမောင်၊
အမေ့ တာဝန်ထို ကျွန်တော်ကျေ
အောင် မထမ်းနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါပဲ
စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတာပါ”

ထိုစဉ် မောင်လှိုင်၏ အမေ
သည် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် ရဲသား
လေးများ ခြံရံပြီး ရောက်လာသည်။ သူ
လက်ထဲတွင် သားစားဖို့ ထမင်းနှင့်
ထင်း ...

မောင်လှိုင် အမေ့ထိုကြည့်
ပြီး ငိုသည်။ သူ့အမေ့စာည်း ငို
သည်။ အတန်ကြာမှ အံ့ထိုကြိတ်ရင်း
မောင်လှိုင် စကားဆိုမိ၏။

“သားသိ ထမင်းမဖို့ပါနဲ့
တော့ အမေ့ရယ်။ အမေ့ဝင်ဝန်းထုပါ
တယ်။ သားဒီမှာ ဖြစ်သလိုစားပါမယ်”

“မတုတ်တာ သားရယ်။ ဒါ
အမေ့ချက်ထဲ ထမင်းတင်းတွေ မတုတ်
ပါဘူး။ အမေ့ထိုသားကြာထို အိမ်နီး
ချင်းတွေက ပိုင်ပြီးပေးကြတဲ့ ထမင်း
နဲ့ထင်းတွေပဲ။ သူမို့လဲထဲ သားလေး
ခုလိုဖြစ်သွားရတာ နားလည်ခွင့်ထွက်
ကြပါတယ်။ မောင်မြိုင်ကြောင့် သား
လေးစိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်ရတာဆိုပြီး
ရင်ထုပနာ ဖြစ်နေကြပါတယ်။

မောင်လှိုင်က အမေ့ထို
ကြည့်ပြီး မိမြိုင်သည်။ ဦးဘမောင်က
သားအပီတိုကြည့်ရင်း ...

“မောင်လှိုင်အတွက် မဂ္ဂဝါ
နဲ့ သူက သူ့အမေ့ရဲ စားဝတ်နေရေးထို
ပူပြီး စိတ်ချမ်းသာ ဖြစ်နေတာ”

သူမိခင်လည်း မောင်လှိုင်ထို
ကြည့်ပြီး မိမြိုင်၏။ အတန်ကြာမှ ...

“သားလေး ... အမေ့အ
တွက်မဂ္ဂဝါနဲ့ တတယ်ထို သားလေး
ထောင်ကျသွားရင်လဲ အမေ့ထို ခေါ်
ထားမယ်လူတွေ ပို့ပါတယ်တယ်။ ဒါ
မေ့ အမေ့စာည်းသူတွေနဲ့ သွားပြီးမ
နေပါဘူး။ ဘရာလေး ခေါ်ဘုမာတာ
ကျောင်းမှာ သီလရှင်ဘဝနဲ့ သွားပြီး

တရားအားထုတ်နေပါမယ်။ အမေ့အ
တွက် မဂ္ဂဝါနဲ့တော့။ သားလေးသာ
တရားဥဝဒေရဲ့ အဆုံးအမကို ခံယူပြီး
ထောင်ထဲမှာ တာဝန်ကျေကျေနေပါ
တယ်။ သားလေးထောင်က ပြန်ထွက်
လာရင် အမေ့ထိုထိုင်ထိုင်ရှင်ရှင်နဲ့ ပြန်
တွေ့ကြတာပေါ့။ ဘဝ ဘဝက ဝင့်
ကြေးတွေကြောင့် ခုလို ဖြစ်ရ၊ ဖျက်ရ
တာပဲထို မှတ်ပါသားရယ်။ အမေ့သွား
မယ်နော်။ သားအမေ့အတွက် မဂ္ဂနဲ့
စိတ်ချ။ သားလေးသာ ထောင်းထောင်း
မွန်မွန်နေ။ သားလေး ကျန်းမာချမ်း
သာပါစေတယ်”

မောင်လှိုင်သည် သူ့အမေ့
ထိုကြည့်ရင်း ခေါ်ပြုပြီးထိုက်မိသည်။
သူမရှိတော့သည်နောက် အမေ့စာ
တစ်ဝင် သီလရှင်ဘဝနှင့် အရိုးထုတ်
တော့မည်လော။ မောင်လှိုင်တစ်
ထောက် အမေ့ထိုကြည့်ရင်း ... သာဓု
... သာဓု ... သာဓု ... ရေရွတ်ကာ
ဖျက်ထုံးအိမ်တွင် ဖျက်ချည်များစီးကျ
လာပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ရသနိမိတ်အောင်အန်းဦး

Faint, illegible text in the background, likely bleed-through from the reverse side of the page.

တံတားခံ ဆုံရာ၌

ကေတုလုနိုင်း

“တရားခံဟုဆိုရာ၌ ...”

ကေတုလုနိုင်

သည်နေ့က ကျွန်တော် ထိုရဲစခန်းတွင် ခိုးမှုတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်၍ မသင်္ကာသော လူတစ်ယောက်အား ခေါ်၍ စစ်ဆေး ထုတ်ဖော်သည်။ ခိုးမှုမှာ လင်ရောမယားပါ အလုပ်ခွင်မှာရှိခိုက် (၅) နှစ်အရွယ်သားငယ်ကို အဖော်အိမ်ကတစ်ဆင့် မူလတန်းကျောင်းသို့ ပို့ထားခဲ့သည်။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမျှ မရှိသောအချိန် နေ့ခင်းကြောင်တောင် သူခိုးခိုးခံခြင်းဖြစ်သည်။ စင်စစ် ဖောက်ဖျက်ခိုးယူမှုဖြစ်သည်။

အဝတ်အစားအနည်းငယ်နှင့် ငွေသားငါးသိန်းကျော်အခိုးခံလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဖောက်ဖျက်ခိုးယူမှုအခိုးခံရသောအိမ်နဲ့ရာ ရပ်ကွက်ထဲမှ မသင်္ကာသူတစ်ယောက်အား ခေါ်၍စစ်ဆေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့စစ်ဆေးနေခိုက်မှာပဲ ရိုက်မှုတစ်မှု ဝင်လာသည်။ မြောက်ဥက္ကလာပရိုက်ပျိုးရေးခြံမှာဖြစ်သော ရိုက်မှု

ဖြစ်သည်။ အရက်ဆိုင်မှအပြန် အရက်မူးနေကြသူ အချင်းချင်း စကားများရာမှ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရိုက်နှက်ထိုးကြိတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဒဏ်ရာ ရရှိသူအား မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံသို့ ပို့ပေးခဲ့ပြီး ရိုက်သူသုံးယောက်အား ရဲစခန်းအချုပ်ထံ ထည့်ထားလိုက်သည်။ သည်အမှုဆောင်ရွက်နေဆဲမှာပဲ ဖုန်းဖြင့်သတင်းတစ်ခုဝင်လာသည်။ မြောက်ဥက္ကလာပ တံတားကလေးဘူတာအနီး မီးရထားသံလမ်းနှင့် ကားလမ်းကြားရှိ ကျွန်းပင်များအောက်တွင် လူတစ်ယောက်လဲကျ သေဆုံးနေသည်ဆိုသော သတင်းဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက် သေဆုံးနေသည်ဆိုသောသတင်းမှာ အများဆုံးဖြတ်တတ်သည်မှာ လူသတ်မှုပါပေ။ သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် လောလောဆယ်ကို တွယ်နေသော အမှုအခင်းများကို နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်နှင့် လွှဲခဲ့ပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့နှင့်

ရဲစခန်းမှထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ အစိုးရလခစား ဝန်ထမ်းများဖြစ်လင့်ကစား အလုပ်တာဝန်ချိန်ကို တစ်နေ့(၈)နာရီဟူ၍ သတ်မှတ်ထားနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ ၂၄ နာရီတာဝန်ရှိသည်။ မိမိတာဝန်ချိန်မှာ ပေါ်ပေါက်လာသမျှ အမှုအခင်းများကို ရှောင်လွှဲ၍မရပါ။ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

အများသူငါ အိပ်စက်အနားယူနေသည့် အချိန်ကာလမျိုး၌ မိုးပဲရွာရွာလေပဲကျကျ ရောက်လာသည့်အလုပ်တာဝန်ကို ရွှေ့ဆိုင်းမရ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လုပ်ရမည်သာဖြစ်သည်။ သို့သော် အမှုတိုင်း ရှင်းလင်းသည်မဟုတ်။ လိမ်ယုက်ရှုပ်ထွေးနေသော အမှုအခင်းတွေက အနမတက္က။ မကြာသေးခင်က လိုက်ခဲ့ရသော လူသေမှုဆို လျှင် သတင်းစဉ်က လူသတ်မှုသဘောဆောင်နေသည်။ သေသူသည် သူ၏နလုံးရောဂါဖြင့် ပက်

ရှုထောင့်များနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သေဆုံးခဲ့ခြင်းပင်။

သို့သော် သေသူသည် ညဉ့်သည်ဖြစ်ပြီး အိမ်ရှင်၏ဇနီးနှင့် မကင်းသူဖြစ်နေသည်။ သူနှင့် အိမ်ရှင်၏ဇနီး ရခဲ့သော ကလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိနေသည်။ ရှိနေသောကလေးက (၅) ယောက်။ သည်ကြားထဲ ကလေးအမေက ထိုအိမ်မှာမရှိ။ လင်ငယ်နောက် လိုက်သွားသည်ဟု သိရသည်။ အိမ်ရှင်၏အစ်ကိုက ကလေး(၅)ယောက်တာဝန်ကို ယူထားကြောင်းကိုလည်း သိရပြန်သည်။

ထိုလူသေမှုတွင် မှုခင်းဆရာဝန်က သေသူမှာ နှလုံးရောဂါဖြင့် သေဆုံးကြောင်း ထောက်ခံ၍သာ တော်၏။ ထိုမိန်းမက ခပ်ချောချော။ ထို့ကြောင့်လည်း ပတ်ရှုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲဝန်ထမ်းဘဝတွင် ခုလို လိမ်ယုက်ရှုပ်ထွေးနေသော အမှုအခင်းတွေနှင့် ကြုံရသည်မှာ များလှပြီ။ စားဝတ်နေရေးကြောင့် ပဲလား အကျင့်စာရိတ္တ ဖောက်ပြန်ကြသောကြောင့်ပဲလား။ ဒါကို ကျွန်တော်တွေ့၍ အဖြေမရသေးပါ။

လူတစ်ယောက် လဲကျ

သေဆုံးနေသောနေရာသို့ ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။ ရဲယာဉ်ကို ဘတ်ဒဲကားလမ်းဘေး တစ်နေရာမှာရပ်သည်။ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် အဖွဲ့ဝင်များလည်း ရှိနေကြသည်။ ကျွန်းပင်ပေါက်များ၏ ကျွန်းရွက်များက ပူပြင်းသောနေရောင်ကို ကာကွယ်အုပ်စိုးထားသည်။ ဘတ်ဒဲကားလမ်းပေါ်မှာ ယာဉ်အမျိုးမျိုး ရပ်နားသည်မင်္ဂလာတဝေါတဝုးဝုး ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်လျက်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မြို့ပတ်ရထားတွဲရှည်ကြီးက အစုန်လာလိုက် အဆန်သွားလိုက်ရှိနေသည်။

လူသေအလောင်းကို လူတွေဝိုင်းအုံ၍ ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်ရောက်လာခါမှ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုသူတွေ ချိန်များလာသည်။ ကျွန်းပင်တစ်ပင် ခြေရင်းမြေပေါ်တွင် အသက်(၆၀)ကျော် လူကြီးတစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးနေသည်မှာ သိကြားဟန်မတူ။ သို့သော် အလောင်းမှာ တောင့်နေပြီ။ ပုဂ္ဂိုလ်

ဆရာဝန်က သေသူမှာ
နှလုံးရောဂါဖြင့် သေဆုံးကြောင်း
ထောက်ခံ၍သာတော်၏။
ထိုမိန်းမက ခပ်ချောချော။
ထို့ကြောင့်လည်း ပတ်ရှုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်---

ရှုလောကီ နှစ်သက်ကြွေးကြော်ရေး

ဆိတ်တွေလည်း တက်ရောက် လာကြပြီဖြစ်သည်။ လူကြီးသည် ညစ်ထေးနွမ်းကြေလှသော ရှပ် အင်္ကျီအနီရောင်ခံ အပြာကွက်ကို ထက်ခေါက်တင်၍ ဝတ်ထား သည်။ ပုဆိုးကလည်း ချည်ချော ဖာစလိုက် ဖြစ်သော်လည်း အ တွက်မပေါ်တော့။ ရာဘာညှပ်ဖိ နပ် တစ်ရန်မှာ အလောင်းဘေး မှာ ရှိနေပါသေးသည်။

အလောင်းအနီးအပါး တွင် ဘယ်လိုသဲလွန်စ ရှိနေမလဲ နှာကြည့်ပါသေးသည်။ ဘာမျှမ ဆွေခဲ့ရ။ သေဆုံးသူ ဘာကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရကြောင်းထက် လော ထောဆယ် သေသူဘယ်သူ ဘယ်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိဖို့လို သည်။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ အမှု

လိုက်များအဖွဲ့ အလိုအပ်ဆုံးဖြစ် နေသည်။ သို့မှသာ သူ့ဘယ်က လာတယ်။ ဘာကြောင့်သေ တယ်ဆိုတာ စုံစမ်းနိုင်မည်။ သေ ပြီးခါမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က သေသူအလောင်းကို သည်နေ ရာမှာ လာချသွားတာပဲလား။ ရောဂါကြောင့် သေတာလား။ အ ဆိပ်သင့်ပြီး သေတာလား။ သေ သူနှင့်ပတ်သက်၍ စူးစမ်းစရာ တွေ များလှသည်။

သေသူ၏ အင်္ကျီအိတ် ကပ်ထဲမှမစားရသေးသော ကွမ်း ယာထုပ်ကို တွေ့သည်။ အ ခြား ဘာပစ္စည်းမျှမပါ။ ဆွေမျိုးသား ချင်း တစ်ယောက်မျှ ရောက်မ လာသေးပုံကို ထောက်ချင့်လျှင် သေသူသည် ရေမျောက်မီးတင်

သွားချင်ရာသွား လာချင်ရာလာ လာနေသူများလား။ တော်သေး သည်။ ရဲစခန်းတွင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် လူပျောက်လာတိုင် သည်ဟု သတင်းရသည်။ ပျောက်နေသူသည် သူ၏ခင်ပွန်း ဦးကျော်သောင်းဟုဆို၏။

လူပျောက်တိုင်ချက် ဖွင့် သော အမျိုးသမီးကြီးသည် အ သက်(၅၀)ကျော်ရှိနေပြီ။ သူ့အ မည်မှာ ဒေါ်သိန်းလှဟုဆိုသည်။ အလျင်က ကုန်စိမ်းရောင်းသည်။ ခုတော့ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အိမ်ခြံ မြေပွဲစား လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ဒေါ်သိန်းလှအား ခေါ်၍ မြောက်ဥက္ကလာပ ရေခဲ တိုက်ထဲရောက်နေသော သူ့ခင် ပွန်း ဦးကျော်သောင်း အလောင်း

ကို ပြသည်။ ဦးကျော်သောင်း ဟုတ်မဟုတ် မေးသည်။ ဟုတ် မှန်ပါသည်ဟု ပြောသည်။

“အမယ်လေး ကို ကျော်သောင်းရယ် လမ်းဘေးမှာ သေရတယ်လို့ အဖြစ်ဆိုးလှချည် လား။ ကျုပ်ကို သံယောဇဉ်ရှိ တယ်ဆို။ ရှင်သေရင် ကျုပ်ကို စိတ်မချဘူးဆို။ ခုတော့ ရှင်က ကျုပ်ကို စိတ်ချသွားပြီပေါ့”

ဒေါ်သိန်းလှက ပြော ပြောဆိုဆို ချုံးပွဲချ ငိုပါလေတော့ သည်။ မျက်ရည်တွေကလည်း ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျ လာပါလေတော့ သည်။ ဒါမျိုးတွေကိုလည်း ကျွန် တော်တို့မှာ မကြာခဏ ကြုံတွေ့ နေရသည်။ ဒေါ်သိန်းလှက တော်သေးသည်။ သူ့ထက်ကဲ ရွှေပြည်စိုးတွေက ခပ်များများ။ ကျွန်တော်တို့မှာ သူတို့ငိုတာ ရင် ထဲကဆန္ဒတွေ ထုတ်ပြောကြတာ ကိုတားဖို့ခက်သည်။ အချိန်အ တိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ စောင့် ကြည့်နေရသည်။ အတော်လေး ကြာတော့မှပဲ ဒေါ်သိန်းလှအား

“ကဲ ... အဒေါ်ရေ အ

ပြင်ထွက်ကြမယ်”

ဟုပြောပြီး မော်ကျူရီ ရေခဲတိုက် အပြင်ဘက်သို့ခေါ် လာရသည်။ ကျွန်တော်မှာ သေ သူဘယ်သူဘယ်ဝါ သိရပေမယ့် သူ သေတာဘာကြောင့်လဲ၊ ရာဇ ဝတ်မှုဖြစ်နေသလား စူးစမ်းရဦး မည်။

ဒေါ်သိန်းလှက ရဲစခန်း တွင်

“ရဲမှူးကြီးရယ် ... အ ဒေါ်ယောကျ်ား ကိုကျော်သောင်း ကို အဒေါ်သတ်လိုက်တာပါ”

ဟုပြောချလိုက်လေရ ကား ကျွန်တော်တို့မှာ တအံ့တ

သြဖြစ်၍ သွားရပါတော့သည်။

သို့သော် သေသူဦးကျော်သောင်း သည် သေဆုံးရာ၌ သူ၏ခန္ဓာ ကိုယ်တွင် ဒဏ်ရာတစ်စုံတစ်ရာ မရှိ။ အဆိပ်မိသည့် အခြေအနေ မျိုးလည်း မဟုတ်။ မှုခင်းဆရာ ဝန် စစ်ဆေးချက်ကိုတော့ မရ သေးပါ။ ဒေါ်သိန်းလှသည် ဦး ကျော်သောင်းအား မည်ကဲ့သို့ သတ်လိုက်ပါသလဲ။

“အဒေါ် တကယ်ပြော တာလား”

“တကယ် ပြောတာ ပေါ့ကွယ် .. အဒေါ်လိမ်ညာမ ပြောတတ်ပါဘူး”

“အမယ်လေး ကိုကျော်သောင်းရယ်
လမ်းဘေးမှာ သေရတယ်လို့
အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား။ ကျုပ်ကို သံယောဇဉ်ရှိ
တယ်ဆို။ ရှင်သေရင် ကျုပ်ကို စိတ်မချဘူးဆို။
ခုတော့ ရှင်က ကျုပ်ကို စိတ်ချသွားပြီပေါ့”

ထို့နောက် ဒေါ်သိန်းလှက သူတို့လင်မယားဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ပြောပြသည်။ ဦးကျော်သောင်းသည် ရေသန့်စက်ရုံတစ်ရုံတွင် ကားမောင်းသည်။ ရေသန့်ဘူးတွေ ဖြန့်ဖြူးသည့် ကားမောင်းရသော ဒရိုင်ဘာ ဖြစ်သည်။ ဒရိုင်ဘာဆိုတော့ အရက်နှင့်မကင်း။ ညနေ အလုပ်ဆင်းချိန် ပင်ပန်းသည့်အတွက် သွေးလေလည်ပတ်ခြင်း မှန်ကန်စေသည့်သဘောဖြင့် အရက်တစ်ခွက် တစ်ဖလားသောက်သည်။

နောက်ပိုင်း ဒေါ်သိန်းလှက ဖဲကိုအရူးအမူးကစားလာသည်။ တစ်နေ့လုံး ဖဲလည်ရိုက်သည်။ အိမ်မှာ ထမင်းဟင်းပင် မချက်တော့။ ဦးကျော်သောင်း ပြောသော်လည်း မရ။ သည်တော့ ဦးကျော်သောင်းက ဒေါ်သိန်းလှကို မပြော။ အရက်ကို ပို၍ပို၍ သောက်လာသည်။ အရက်ကြောင့် ရေသန့်ကားဒရိုင်ဘာအလုပ် ပြုတ်ခဲ့ရသည်။ သည်လိုနှင့် ဒေါ်သိန်းလှက ဖဲရိုက်ချင်တိုင်းဖဲရိုက်ပြီး ဦးကျော်သောင်းက အရက်ကို သောက်

ချင်တိုင်း သောက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်သိန်းလှက ဦးကျော်သောင်းအရက်မူးနေလျှင် ရန်စကားပြောစရာ မလိုဟုတွက်ပြီး ဦးကျော်သောင်းအရက်ဖိုးကို ကြံဖန်ရှာပေးသည်။

သည်လိုနှင့် ဦးကျော်သောင်းမှာ အရက်ကြောင်ကြောင်ပြီး အရက်ဆိုင်က သူ့အိမ်မပြန်တော့ဘဲ ကြိုရာဘတ်စ်ကားနှင့် တက်လိုက်သွားခဲ့သည်။ သူ့အိမ်ကို ပြန်မရောက်သည်မှာ တစ်လကျော်ခဲ့ပြီ။ ခုတော့ တံတားကလေးဘူတာအနီး ကျွန်းပင်တွေအောက်မှာ သူ့ဘဝကို နိဂုံးချုပ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

“အဲဒီလိုမျိုးမို့ အဒေါ်ယောက်ျားကို အဒေါ်သတ်တာ ပါလို့ ပြောရတာပါ”

သည်တော့လည်း ကျွန်တော်သည် ဒေါ်သိန်းလှအား ဖမ်းချုပ်လိုက်ချင်သည်မှာ အမှန်ပါလေ။

သို့သော် .....
ကေဟုလ-နိုင်း

ကျွန်ုပ်တို့ မိန်းမသား

မောင်ဆွေ (တောင်ငူ)

ကျွန်မမှာ မိန်းမသား

တောင်သွေ(ထောင်ငှ)

ဆူးပေါ်ဖက်ကျတော့ ဖက်ပဲ
ပေါက်သတဲ့။ ဖက်ပေါ်တို ဆူးတကျပြန်
တော့လည်း ဖက်ပဲ ပေါက်သတဲ့တော်
ရဲ့။

ဖက်ရဲ့ ပမာနှိုင်းပြီး ကျုပ်တို့
မိန်းမသားတွေကို ရှေးတဝိ စာဆို
ဥညာရှင်တွေက သတိပေးထားခဲ့တာ
သွေးထွက်အောင် မှန်ပုံတော် ကိုရွှေ
သတင်းထောက်ရဲ့ ...

တော်က စပ်စပ်စုစု ကျုပ်
အကြောင်း အင်တာဗျူးချင်တယ် ဆို
လို့သာ ပြောရတယ်။ ကျုပ်ပြောတဲ့
စကားတော်တို့ရဲ့ ရွှေပေလွှာပုံရိပ်ပေါ်
ထစ်ခွန်းစ၊ နှစ်ခွန်းစလောက်တောင်
ထမ္မည်း မှတ်တမ်းအတင်ခံရပါမလား။
တော်ကရော သေချာပေါက်ပါရပါစေ
ဖော်လို့ ကတိပေးဝန်ပါမလား ဟုတ်စ
- ကျုပ်မေးတာ တော် မဖြေနိုင်ဘူး
နို့ထား ...

ပါစေရပါမယ် ဒေါ်ရွှေမိရယ်

အမေးရှိလို့သာ အဖြေရှိရ
ထယ်။ ကျုပ်ဘွင်းဘွင်းပြောရရင် သေ
သွားတဲ့ ကျုပ် ယောက်ျား ကိုထွန်းသူ
ထဲ ထွဲရင် ကျုပ်ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ

စထား တတ မပြောချင်တော့ဘူး။ မ
ပတ်သက်ချင်တော့ဘူး။ သင်းတို့တ
ကျုပ်ရဲ့ ယောက်ျား ကိုထွန်းသူရဲ့ စိတ်
နှလုံးလို ဘယ်သူမှ မဖြူစင်ကြဘူး။ ဖြူ
စင်ပါတယ် ဆိုရင်တောင် ကိုထွန်းသူ
ကိုတော့ သေချာပေါက် မမိဘူးရယ်။
ကျုပ် အတပ်သိသတော် ...

ကိုထွန်းသူက သဘောဖြူ၊
အူစင်း၊ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုး အတွက်
ရှေ့တန်း စစ်မြေပြင် တစ်နေရာမှာ
တရားသောစစ်ပွဲကို ဆင်နွဲ့ရင်း အ
သက် စွန့်သွားခဲ့တာ သူတော်ကောင်း
ကြီး။

သူသေသွားတာ ဆယ့်ငါး
နှစ်ရှိပြီ။ အရိုးထောင်ရှိမယ်မထင်တော့
ဘူး။ ဆွေးလောက်ရောပေါ့။ ဒါပေမယ့်
သူက အခု အထိ ကျုပ်တို့ မိသားစုကို
လုပ် ကျွေးနေတုန်း။ မိန်းမအတွက်
ပင်စင်၊ သားသမီးတွေအတွက် ပင်စင်၊
သူသေလို့ တိုက်ပွဲကျလို့ ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့
စွန့်လွှတ်စွန့်စား အသက်စွန့်သွားတဲ့
သူရဲ့ သတ္တိကို နိုင်ငံတော်က ဂုဏ်ပြုတဲ့
အနေနဲ့ သူရဲကောင်းမှတ်တမ်းဝင် ဘွဲ့
တံဆိပ်ချီးမြှင့်ခဲ့တယ်။

သူ့မိခင် တပ်ရင်းကလည်း
သူ့ရဲ့ခံစားခွင့်တွေအပြင် တပ်နားက
မသွာချင်တဲ့ ကျုပ်တို့ မိသားစုကို တပ်နဲ့
နီးတဲ့ ဟောဒီ မြို့သစ်ရပ်ကွက်မှာ ခြံ

တစ်ခြံနဲ့ အိမ်တစ်လုံး ရေမီးအပြည့်
အစုံနဲ့ လေးပင်သုံးပင် ထရံကာ ဇလီ
သတ်။ ပျဉ်ခင်းသွပ်မိုး အိမ်တစ်လုံး
ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်ပေးထားခဲ့တယ်။

ကိုထွန်းလူက ကျုပ်တို့ မိ
သားစုကို အသက်သေသွားတာတောင်
ခုထိ လုပ်ကျွေးနေတုန်း။ သူတော်
ကောင်းကြီး ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း သွား
လေသူ ကိုထွန်းလူရဲ့ ဂုဏ်ကို ရည်မှန်း
ပြီး ကျုပ်ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုးတယ်။
ဆီမီးပူဇော်တယ်။ ရေချမ်းကပ်တယ်
ဝေနေယျ သတ္တဝါတွေကို မေတ္တာပို့
အမျှအတန်းဝေတယ်။

မနက်ဆိုလည်း ဆွမ်းတော်
တင် ဘုရားရှိခိုးမေတ္တာပို့အမျှဝေတယ်။
ကျုပ် မိသားစု သားနှစ်ယောက်၊ သမီး
နှစ်ယောက် အားလုံး လေးယောက်နဲ့
ပါးစပ် ငါးပေါက်။ မလောက်မငှ ပင်စင်
လစာအတွက် ပန်းရန် နေ့စားလုပ်ပြီး
တင့်တင့်တယ်တယ် မဟုတ်ပေ။ မျှမျှ
တတ ဖြစ်အောင် ရှာစားရင်း ဒီကနေ့
အထိ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေလာခဲ့
သတော် ...

နေရတဲ့ရပ်ကွက်က မြို့သစ်
ဆိုပေမယ့် ကွက်သစ်တာ ကွက်သစ်
ပဲလေ။ လူပေါင်းစုံ၊ အလွှာပေါင်းစုံ၊
စရိတ်ပေါင်းစုံ၊ လူ့ဘောင်သောက်တို့
စုဝေးတဲ့ နေရာတိုင်း။

ရှုထောင့် မျှသင်နှင့် ရသနိဗ္ဗာန်

တည်တည်တံ့တံ့ လူပါသလို ငမူး၊ ငရူး၊ လက်ကြောမတင်းတဲ့ လူငါးဖျင်းသလက်၊ လူငါးခုံးမတွေ လည်း ပါတာပဲတို။

ကျုပ်တို့လို အိမ်ထောင်မရှိ၊ လင်မရှိ၊ မုဆိုးမတွေ အတွက် တည်တံ့တံ့သမားနဲ့ တွေ့လို့က အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။

ခုနက လူပေါ်ကြော့ လက်ကြော့ မတင်းတဲ့ လူငမူးသလက်၊ လူငါးခုံးမကောင်တွေနဲ့ တွေ့ရင်တော့ မလွယ်ဘူးသာ မှတ်။

သင်းတို့က လက်ကြော့သာ မတင်းရိုရမယ်။ ဟိုကြော့ကျတော့ တင်းကြတယ်တော်ရေ။ ဇက်ကြော့၊

ဇက်ကြော့ အတင်းတင်း ကျုပ်က ဘွင်းဘွင်းနော် တိုရွှေသတင်းထောက်ရဲ့။

တော်သိချင်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းအစက အဲဒီမှာ စတာပဲ။

ကျုပ်ကို လာဆွယ်တာ ငမူး၊ ငသိမ်၊ နာမည်တိုက ဖိပ်နိတ်တဲ့၊ လူပုံက ညည်းဆိုးဆိုး ဖြစ်မှာပေါ့။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အရက်အိုးနဲ့နှုတ်ခမ်းတွေနေတဲ့လူ ငမူးထစ်ထုပ်။

သင်းက လူဖျိုတဲ့။ ကျုပ်တော့ မထင်ပေါင်။ ဘယ်ဇာတ်၊ ဘယ်အမျိုးအနွယ်၊ ဘယ်က ကလေးကတော့ မှန်းမသိ။

အင်း သင်းနဲ့ နို့မို့ရင်လည်း

ပတ်သက်စရာမရှိ လောက်ဘူး။ ခက်တာက သင်းက ဆယ်လမ်းမှာနေတာ၊ ကျုပ်က ကိုးလမ်းမှာ နေတာ။ လမ်းက တစ်လမ်းခြား မဟုတ်ဘူး။ ဟိုဘက်လမ်းနဲ့ ဒီဘက်လမ်း။

ပြီးတော့ ပင်စင်လစာနဲ့ မလုံလောက်တာနဲ့ ပန်းရန်ထွက်လုပ်တဲ့ ကျုပ်နဲ့ သင်းကလည်း အလုပ်မရှိ အတိုင်မရှိ အရက်ဖိုးမရှိလို့ ပန်းရန်မှာ လူကြမ်း ခေါ်ခိုင်းတာနဲ့ တစ်ပတ်လောက် အလုပ်ခွင် တစ်ခုတည်းမှာ အတူဆိုဖြစ်ရင်းက မုဆိုးမဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ကို သင်းက ရမယ်ရှာခဲ့တာတိုးတော်ရဲ့။

တံခွန်မရှိသော ဘုရား အလံ မရှိသော ရထား မတင့်တယ် သက္ကဲ့ ဆို မောင်တစ်ကျိပ်ပင် ရှိသော်ငြားလည်း လင်မရှိ မုဆိုးမတို့အတွက် ကွက်သစ်လို လူပေါက်သောက်စောနေသော နေရာအရပ်၌ မတင့်တယ်နိုင်ပါပေ။

လူပေါက်ပန်းဈေး၊ လူငွေ၊ လူသွမ်း၊ လူသရမ်းတို့က အရက်စလေး တမြဲမြဲ တရီဝေဝေဖြင့် မူးလို့မုန်းမှားသယောင်ယောင်နှင့် ရောချကာ မရွှေမိအား ထိကပါး ရိုကပါး လုပ်ကာ အခွင့်သာလျှင် သာသလို၊ လူလစ်လျှင်

ထစ်သလို။

“တောက မောင်ကြီး တွေ
မရွှေမိကို ခင်ကြတယ်ဗျ။ မြို့သစ်က
ထောဒီ မောင်ကြီးက မရွှေမိကို ခင်ပါ
ထယ်ဗျ။ ချစ်တယ်လို့ ပြောတာရုတ်ဘူး
နော်။ ခင်တာ ခင်တာ အခုပဲ ဟီး ဟီး
အတွတ် အတွတ်”

“သေနာကောင်တွေ၊ ကာ
ဏနာတွေ၊ မြွေပွေးကီက်တွေ၊ ငါ့ထင်
ငါ့ထောထုံးက တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအ
တွတ် အသက်စွန့်သွားတဲ့ သူရဲကောင်း
တဲ့။ နင်တို့ ခြေဖျားထောင်မိသောနဲ့ ငါ့တို့
ထာမစမ်းနဲ့ သိထား။ ငါ့ ထောထုံး
ထိုထွန်းလူရဲ့ အရည်အချင်းထို နင်တို့
မိအောင် လုပ်ဦးတဲ့။ သင်းတို့ကို တယ်
မပြောချင်ဘူး။ လာ သားတို့၊ သမီးတို့
အဲဒီကလေးကတော အထောင်တွေနဲ့ တူပ
ပြောနဲ့ မတန်ဘူး”

ဒါက မရွှေမိ နေ့စဉ် ရေရွတ်
ခြေရှင်းနေရသော အိမ်ရှေ့ကို ရောက်
ရောက်လာသော အရက်သမား အပိုက်
ထုပ်များအတွက် မရိုးနိုင်သည့် သင်
စွန်းကြီးဖတ်စာ-

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိမ်
ထောင်ကျပြီး အပြာပူးနှစ်ခါမွေးတော့
သားနှစ်ယောက်၊ သမီးနှစ်ယောက်
ထွန်းထားတာ အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ်
ပြည့်ချိန်၌ ခင်ပွန်း ထိုထွန်းလူမှာ ရှေ့

တန်းတစ်နေရာ၌ တိုင်းပြည်အတွက်
အသက်စွန့်သွားခဲ့ရသော အခါ မိဘ
ရပ်တံ ဇာတိချက်ကြော အညာမြေသို့
ပြန်တော့ဘဲ ခင်ပွန်း၏ တစ်ရင်းနှင့်
မခွဲနိုင်သောကြောင့် တစ်နှင့်နီးသော
မြို့သစ်၌ တစ်မှူးချီးမြှင့်သော မြေကွက်
နှင့် အိမ်ကလေး၌ မိသားစု အခြေချ
နေထိုင်ခဲ့ရာမှ အရွယ်ကောင်း၍ အလှ
သွေးကြွယ်နေဆဲဖြစ်သော မရွှေမိ
အား ယခုထဲသို့ အညာကွယ်မည်
အထင်နှင့် ကြာတူလီမိတ်ရှိသူအချို့မှ
မူလဖိကျတာ တစ်နေ့တစ်ယောက် လူ
မထပ်ရအောင် အလှည့်နှင့်ပြုနေသည့်
အလား နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိတ်ဒုက္ခ ပေး
အနှောင့်အယှက်ပြုနေကြလေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုသည်မှာ
ကလည်း ငယ်မွေးခြံပေါက် တစ်ရွာ
တည်းတစ်မြို့တည်းနေလာခဲ့ကြသူများ
မဟုတ်ဘဲ ထိုမှသည်မှ ပြောင်းရွှေ့လာ
သော သီလူးတွေ၊ ကျားတွေဆိုခဲ့ကြသူ
များဖြစ်သည်မို့ သူ့အကြောင်း ကိုယ့်
အကြောင်း ဝစာနာထ သေချာစွာ မသိ
ကြသဖြင့် သို့လော သို့လော တွေးတော
မေးငေါ့စရာကြီး ဖြစ်နေတော့၏။

“အဲဒီ မရွှေမိက ရွတ်တယ်
နဲ့တူတယ်နော်”

“တုတ်မှပေါ့ အေရယ်။
တစ်နေ့တစ်ယောက် လူမှမထပ်ဘဲနဲ့

တာ ဒါပဲရှိတာပေါ့”

“ဟိဟိ တုတ်ပဲ၊ လာတဲ့
လူတွေကလဲ ကြည့်ဦး အရက်သမား
ဖဲသမား ကြတ်သမား၊ ဗခေါင်းသာသာ
တွေချည်းပဲ”

“အဲဒီ မရွှေမိကလဲ အရွယ်
ရှိနေတာ လင်တစ်ယောက် ခေါင်း
ခေါက်ပြီး တည်တည်တံ့တံ့ ယူလိုက်
ရောပေါ့တယ်”

“အဲ နင်တို့ကလဲ အပင်
စိုက်စားတာနဲ့ ဝယ်စားတာ ဘယ်သင်း
က ပိုမြိုင်သလဲ မသိဘူးလား”

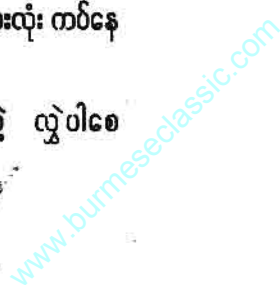
“ရှင်းပြပါဦးဟယ်။ ငါတို့
မသိလို့”

“အပင်စိုက်ရင် တစ်ပင်ပဲ
စားရမယ်တယ်။ တစ်မျိုးပဲ စားရမယ်။
အလျှင်မီချင်မှလဲ မိမယ်။ ဝယ်စား
တော့ တစ်နေ့တစ်မျိုး ကြိုက်တာ ရွေး
ဝယ်စားလို့ရတာပေါ့ဟဲ့။ မရိုးလဲ မရိုး
တော့ဘူး။ အလျှင်မိမှာလဲ မစိုးရိမ်ရ
တော့ဘူးပေါ့ ဟီး-ဟီး”

“အဲ့ တယ်တုတ်ပါလား။
ဒါဆိုရင်လဲဝယ်ပဲစားမယ်။ မစိုက်တော့
ဘူး ဟိ”

“သေနာမ နင့်အလှည့် ကျ
မှ အရွေးမတတ်လို့ လေးလုံး ကပ်နေ
ဦးမယ်”

“ဟဲ့ ဖွတ် ဖွတ် ပါဇေ

ရှေးစကားပြောရန်အတွက်

ပယ်ပါစေ။ ပါးစပ်ဝှက်နဲ့”
“ဟီး ဟီး ဟီး ဟား ဟား
ဟား”

☆☆☆

မိန်းမသားချင်း ဖြစ်သော်
ငြားလည်း အချို့မှာ ကိုယ်ချင်းစာနာ
စိတ် မထားကြ။ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စား
ပြီး ရေနစ်သူပါးတူတီးနှစ်သည့်ဝမာ အ

တင်းတုပ်ကြသူများကလည်း မရှား-
နေပြောနောက်ကြည့် ည
ပြောအောက်ကြည့်ဆိုသတဲ့သို့ တစ်နေ
သောအခါ ညတစ်ည၌ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ရှိ ဦးဘိုဝ၏ နေအိမ်သို့ အသွား
အိမ်အောက်ထပ် အရောက်၌ အိမ် အ
ပေါ်ထပ်ရှိ ဦးဘိုဝ၏ ဇနီး မထွင်းက
ရင်း၏ သားသမီးများအား ဆိုဆုံးမနေ
သည့် စ ကားသံ အချို့ မထင်မှတ်ဘဲ
ကြားလိုက်ရသဖြင့် အိမ်ပေါ် တက်ရန်
ဖန်ပြင်နေသော မရွှေမိ၏ ခြေကုပ်တို့
တုံ့ခနဲ ရပ်သွားရ၏။

“တဲ့ အထောင် ငမြတ်
တွေ။ နင်နော် ကိုယ့်သားမို့လို့ ပြော
ထားရဦးမယ်။ အိမ်ရွေ့က ရွှေမိတို့
အိမ်ကို ထုံးဝမသွားနဲ့နော်—

“ရွှေမိက အရပ်ထဲမှာ
တော်တော် နာမည်ပျက်နေပြီ ဟိုအ
ထောင် အရက်သမား ဖိုးပိန်နဲ့ ဘာလို
လို ညာလိုလိုဖြစ်နေကြတယ်တဲ့—

“ဖိုးပိန်ကလဲ မတွေ့ဘူး
ထား ညတိုင်းလိုလိုပဲ ထာထားနေတာ။
ထာရင်လဲ တော်တော်နဲ့ပြန်ဘူး။ ရွှေမိ
နဲ့ စကားတွေ ပြောနေတာအကြာကြီး
ပဲ။ ရွှေမိက ဟိုလူနဲ့လဲ မရှင်းမရှင်း

အံ့မယ် အံ့မယ်
နင်ကများ
ငါ့ပြန်ပြောလို့
ဟေ့ မသွားနဲ့
ဆို မသွားနဲ့
နင်မှမတုတ်ဘူး
နင်အဖေ
တို့ထူဝလဲ . . .

ဒီလူနဲ့လဲ မရှင်းမရှင်း။ နင်သွားရင်
ကိုယ့်သားအရွယ်လဲ ဖမ်းဆွဲ ရင်ဆွဲ
ထားမှာ ပြောမရဘူး။ သူ့မှာလဲ သမီး
တွေနဲ့ရှိသေးတယ်—

“ဒီလိုမျိုး ရှုပ်ရှုပ်ထွက်

ထွက်တွေနဲ့ ဆက်ဆံတာ မကြိုက်
ဘူး”

“အမေကလည်းဗျာ ဒေါ
လေး မရွှေမိက ရိုးပါတယ်ဗျာ။ လူတွေ
ကိုကသာ အချောင်ရမလား ချောင်းနေ
ကြတာ”

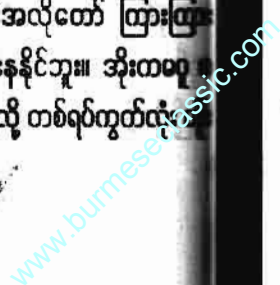
“အံ့မယ် အံ့မယ် နင်က
များ ငါ့ပြန်ပြောလို့ ဟေ့ မသွားနဲ့ဆို
မသွားနဲ့။ နင်မှ မတုတ်ဘူး နင်အဖေ
တို့ထူဝလဲ ကျပ်ကျပ်သတိထား”

“တယ် ဒီမိန်းမ ငါ့ ဘယ်
ထုည့်ထပြန်ပြီ။ ခက်ပါတယ်ကွာ”

“ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေထို
က ခက်နေတာ ဟိုက အညာသူမသာ
ပြောတာ ရုပ်ကလေးကလဲရှိ။ အရွယ်
ကလေးကလဲရှိဆိုတော့ ဟွန့် မဖြေ
လိုက်ချင်ဘူး။ အချောင်ရမလားထို
တန်း စီချောင်းနေတဲ့ အဆီစား။ အ
သားမျိုးမထုံကြောင်ပါးကြီးတွေ ရစ်သီ
ရစ်သီနဲ့ အညှီကို ယင်ကောင်တွေဆို
နေတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“တိုးတိုး ပြောပါကွာ။ မ
တော်ကြားသွားရင် ချရာမှာ ရှက်စရာ
နှစ်နာလှပါတယ်။ တကယ်လဲ မထုတ်
ဘဲနဲ့ဆိုရင်”

“အလိုတော် ကြားကြား
ပေါ့ ပြောမနေနိုင်ဘူး။ အိုးကစရာ
ထောင်းတပူလို တစ်ရပ်ကွက်လုံး

တိုးတက်နေတာ ဟုတ်လို့တော့၊ ဝင်လိုပေါ်တဲ့၊ စကားပုံတောင်ရှိသေးတယ်။ ခြူးခြူးစားနေလို့ အဲဒါကြောင့်တော့ ထရပ်ထရပ် လုပ်နေတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ထာဝရစင်ကြည့်စမ်းပါလား အဲဒါလိုမျိုး ထိတပါး ရိတ်တပါးတွေကတော့ ပါးရှစ်စိတ်ကွဲသွားမယ်။ ကျုပ်စိတ်ကတ်မျိုးနဲ့ ဆိုပြောပါတယ်”

“မင်း စိတ်နဲ့ဆိုရင်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဘာရှင် တို့လူဝ ရှင် စကားထဲ တွန်း ရှင်လဲ ကြပ်ကြပ် သတိထားနော်။ အဲဒီအိမ်ဘက် ကျုပ် မပါဘဲ ခြေဦးလှည့်လိုက်တော့ ရှင် ညစာ ငတ်ဖော်သာ မှတ်”

“အမေ ဘာပြောတာလဲ ညစာ ဆိုတာ”

“ဟဲ့ သေဆာလေးရဲ့ ညစာဆိုတာ ထမင်းပေါ့ဟဲ့။ ထမင်း နှင်မသိဘူးလား။ တယ်လေ ငါ ထပေါက်လိုက်ရ နီးရာနဲ့”

အိမ်အပေါ်ထပ်က မိသားစုတွေရဲ့ စကားသံတွေကြောင့် အပေါ်ထပ်ဖို့ ဟန်ပြင်နေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို အသာ ပြန်ရပ်ပြီး မရွှေမိ တိုယ့်အိမ်ထိပ် တိတ်တိတ်တလေး ပြန်ခဲ့ရတယ်။

“ထိုထွန်းလူရယ် ကျုပ်အဖြစ်လာကြည့်လှည့်ပါဦးလားတော်။ တော်မရှိတဲ့ ကျုပ်ဘဝ အခုသိတဲ့အတိုင်း ဘယ်မှာ ထုံခြုံတော့လို့လဲ ဟိုလူက အတင်းပြော ဒီလူက အတင်းပြော ဟိုလူက တဲ့ရဲ့ ဒီလူက စောင်းပြောင်းနဲ့ မိန်းမချင်းတိုက်ချင်း မစာနာကြဘူး--

“ထောတိုးတွေ ဆိုတာကလဲ အိုင်တွေရင်ခြေဆေး ဖို့ပြင်နေကြတာ။ တကတည်း မိန်းမသားဖြစ်ရတဲ့ဘဝ ကတယ်ပဲ စိတ်ညစ်ရတယ်တော့။ ခု ကြည့်လေ တိုက်တောင်းရင် ခေါင်းမရွှေပါဘူးလို့ ကျုပ်က တူဆထားပေမယ့် သင်းတို့က ကျုပ်ခေါင်းကို မရွှေရွှေအောင် အတင်းရွှေနေကြပြီတော်ရဲ့--

“ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ ထိုထွန်းလူ။ ကျုပ်အခု ဘုရား တံတွေးခွက်ထဲ ဝတ်လက် အမျောတော့ မခံနိုင်ဘူး။ ရဲဘော်တစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးမထားဘဝကို ကျုပ် ဘယ်လောက် မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားသလဲဆိုတာ၊ ထိုထွန်းလူ အပေါ် ဘယ်လောက် သစ္စာရှိသလဲဆိုတာ၊ ထိုထွန်းလူရဲ့ ဇနီးရွှေမိ ဘယ်လောက်ရဲရင့် သလဲဆိုတာ ကျုပ် သမိုင်းကို ကျုပ်တိုက်တိုင်းပဲ ဟောဒီဝန်းကျင်က လူတွေအားလုံးသိအောင်

ရေးပြရတော့မှာပေါ့တော်။--

“ထာဝလော့စေ။ ဖိုးပိန် ဆိုတဲ့ အထောင် ဒီကနေ့ည ရွှေမိရဲ့လက်သံ ဘယ်လောက် ပြောင်သလဲဆိုတာ သိဘူးရစေမယ်။ ဖိုးပိန်ရေ”

အနှစ်နှစ် အလလတတည်းက ကြိုက်မှီဝဲခံစားနေခဲ့သော မရွှေမိ၏ စိတ်ထဲ၌ ဒေါသအလိပ်လိုက် တက်လာသော သွေးတို့ ဆူဝေလာချေပီတည်း။ ထိုအချိန်မှာပင်--

“တောက မောင်ကြီး တွေက မရွှေမိကို ခင်ကြတယ်ဗျ။ မြို့သစ်က ထိုဖိုးပိန်က မရွှေမိကို ခင်ကြတယ်ဗျ။ အေ ...ဟေ့...ဟေ့ မရွှေမိ ကိုဖိုးပိန် လာလည်ဦးမယ်နော့ ဟဲဟဲ အိပ်ကုန်ပြီလား။ မအိပ်ပါနဲ့ဦး ညအခါ လသာသာ ထိုဖိုးပိန်နဲ့ တစားမလား၊ နားမလား ဟား ဟား ဟား”

“ကျုပ်ကလဲ မျှော်နေပါသတော့ ထိုဖိုးပိန်ရေ၊ ရှင်လို အရက်သမား ကလေးက အလုပ်လက်ကြော့ မတင်းတဲ့ လူက ကျုပ်ရဲ့ သေသွားတဲ့ လင် မှီထွန်းလူရဲ့ တန်ဖိုးနဲ့ဆို ခြေမှုန်စာလောက်တောင် အနှစ်မရှိဘဲနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ကလေးတွေ မျက်နှာငယ်ရအောင် ပါးစပ်အရသာခံပြီး ထိတပါး ရိတ်တပါး လုပ်နေတဲ့ တော့လိုလူ ပေါက်ဝန်းဈေးနဲ့ ကျုပ်ဒီကနေ့ စာရင်း အ

ရှုထောင့်မှအင်းနှင့်ရှုထောင့်မှစင်

ပြတ်ရှင်းရမယ်”

“ဘာရယ် မရွှေမိ မင်းလို မုဆိုးမ ကလေးအမေတများ ငါလို လူပျိုကြီးနုနုထွတ်ထွတ်ကို နှိပ်နှိပ်ချချ ပြောလို့ တစ် လာစမ်းပါ။ ထာခဲ့စမ်းပါ လူ နာမည်တာသာ ဖိုးပိန် ဟိုဒင်း က တော့ မပိန်ဘူးနော်။ စိတ်-စိတ်-စိတ် ကတော့ မပိန်ဘူး။ ထာခဲ့စမ်း။ အိမ်ဂေါ် က ဆင်းခဲ့စမ်း။ ဒီမှာ ငါ မင်းအိမ်လှေ ထားရင်းမှာ ရောက်နေပြီ”

မရွှေမိ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ ပါ။ အစောပိုင်းကတည်းက ပေါက်ကွဲ နေသော ဒေါသအဟုန်က ဖိုးပိန်နှင့် တွေ့တော့ ပို၍ ဆိုးသွားပြီး မုန်လိုနေ သော ဆင်တစ်ကောင်အား တူးကြီးမှ လွတ်လိုက်သည့်ပမာ ပြင်းစွာသော အ ဟုန်ဖြင့် အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းရင်း လက် တွင်းမှ မာလကာသား အဝတ်လျှော် ထုတ်ဖြင့် ဖိုးပိန်၏ ဦးခေါင်းသို့ အ ချက်ပေါင်းများစွာ ရိုက်ချလိုက်၏။

“ကဲဟယ် ကဲဟယ် ကဲ ဟယ် ငါ့သားအတွက်၊ ငါ့ သမီးအ တွက်၊ ငါ့ယောက်ျားအတွက် ငါတို့ မိသားစု ဝုတ်သီက္ခာအတွက်”

“ခွပ်၊ ခွပ်၊ ခွပ်”

“အား အား အား”

ဖိုးပိန် ဆက်မအော်နိုင်

တော့ပါ။ မရွှေမိ အိမ်လှေထားရင်း လက်ရန်းတိုင်အား ဆုပ်တိုင်ရင်း မြေပြင်ပေါ်သို့ တအိအိလဲ ပြိုကျသွား တော့၏။

ဖိုးပိန် ဦးခေါင်းမှ ထွက်လာ သော သွေးများက လှေထားခုံရင်း မြေပြင်၌ လရောင်ဖြင့် ချင်းချင်းနီ နေ၏။

☆☆☆

သူ သေသွားပြီ မရွှေမိ။ ဖိုးပိန် သေသွားပြီ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ သေမှတစ်ခန်းရပ်မှာလေ။ သူမသေရင် ဇာတ်လမ်းက ရှည်သထက်ရှည်ပြီး တျွန်မရဲ့ သားသမီးတွေ ဝတ်ဝန်း ကျင်မှာ မျက်နှာငယ်နေရဦးမှာ၊ ခုတော့ ထောင်းသွားပြီ။ ဘယ်သူမှ မေး မ ငေါ့ရဲတော့ဘူး။

ရပ်တွက် လူကြီးနှင့် ရဲများ ရောက်လာပြီး စစ်ဆေးကြခိုက်၊ မရွှေမိ စိတ်အေးလတ်အေး ဖြေရှင်းချက်ပေး လိုက်ပြီး ရဲများ ခေါ်ရာနောက်သို့ အေး ဆေးစွာ လိုက်သွားလိုက်၏။

☆☆☆

ကဲ အဲဒါပဲ ကိုရွှေ သတင်း ထောက်၊ ရှင် ကျုပ်ကို ဘာတွေ အထူ အညီပေးနိုင်မှာမို့လို့လဲ။ ကဲ ပြောလေ၊ တျွန်မ ကလေးတွေ ဘယ်လိုနေမလဲ

ဘယ်လိုစားမလဲ။ ရှင်တို့ ဘယ်သူ တွေက ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ ဖိုးပိန်ထံ ရော တျွန်မ မသတ်ရင် ဖိုးပိန် ရပ်တန်း ကရပ်ဖို့ ရှင်တို့ ဘယ်သူက ဘယ် လောက် တာဝန်ယူမှာလဲ။ သေချာ ပေါက်တော ကတိပေးနိုင်မှာလား။ တျွန်မ မိသားစုရဲ့ လင်မရှိ မုဆိုးမ အိမ်ထောင်စုဘဝ လုံခြုံမှုအတွက် ရှင် ကရော ကူညီနိုင်မှာမို့လို့လား။ တော် ကူညီရင် တော့ဇနီး၊ တော့သားသမီး တွေက မသမုတ်ဘူးလို့ ရှင် ပြောရဲ မှာလား။ အဲဒါပဲ ကိုရွှေသတင်းထောက် ရဲ့ တျွန်မထံ မိန်းမသားတွေ ဘဝထား ဆူးပေါ်ကျလည်း ဖက်ပေါက်၊ ဖက်ငေါ် ဆူးကျလည်း ဖက်ပဲပေါက်ရတဲ့ ဘဝ တွေပါ-

မရွှေမိရဲ့ စကားတွေ မေး ခွန်းတွေကို တျွန်တော် လုံးစေ့ဝတ်စေ့ ပြန်မဖြေနိုင်ခဲ့ပါ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆို တော့ တျွန်တော်တို့က မိသားစုဆိုတဲ့ နှောင်ကြိုးတွေနဲ့ အချည်အနှောင်ခံ ထားကြရတဲ့ ယောက်ျားသားတွေဖြစ် နေပြီး မရွှေမိတို့ကျတော့ မိန်းမသား တွေ ဖြစ်နေလို့ပဲပေါ့။

မောင်ဆွေ(ထောင်ရှင်)

www.burmeseclassic.com

လက်ဦးဆရာ မည်ထိုက်စွာတို့

မောင်မောင်တင်ဝင်း
(ရွှေပင်မြေ)

**“ထပ်ဦးဆရာ
ညင်ထိုင်စွာတဲ့”
မောင်မောင်ဝင်းထင် (ရှေ့ဝင်မြေ)**

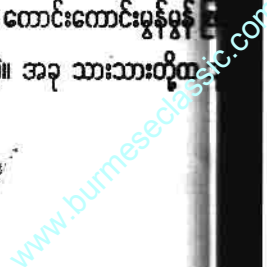
တစ်နေ့သော ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်၌ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ရှင်မသည် အငယ်ကောင်သားလေး အီထိုဝင်းအား လက်တစ်ဖက်ကဆွဲ၍ ကျောင်းကြိုရာမှအပြန် ပါးစပ်မှ တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် မနားတမ်း ပြောနေလေသည်။ တကယ်တမ်းပြောရပါမူ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ရှင်မသည် စကားနည်းရန်စဲ အေးဆေးစွာ နေတတ်သူဖြစ်ပြီး လောဘ၊ ဒေါသလွန်စွာမှနည်းသူ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဒီနေ့ ဒီရက်ကျမှ ထူးဆန်းစွာ ပြောလာသော စကားများအား ကျွန်ုပ်မှာလည်း သတိထား၍ နားထောင်နေမိလျက် သားဖြစ်သွားလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အိမ်ရှင်မပြောလာသော စကားများမှာ ကျွန်ုပ်အား တိုင်တန်းသကဲ့သို့ ထိပ်ထိုင်ပြောလာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“မောင်ရေ .. မောင့်သား လေးတော့ လွန်လွန်းလာပြီကွာ။ ပထမနေ့တဦးထုပ်ပျောက်တယ်။ ဒုတိယနေ့ ဒဲခဲနဲ့ ပေတံပျောက်တယ်။ တတိယနေ့ ဖိနပ်ပျောက်တယ်။ အခု ဒီနေ့ လွန်ပါဘူးပါ

ထပ်ပျောက်လာတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူတို့ အတန်းပိုင်ဆရာမတို့ တိုင်တော့ ဆရာမက ဘာမှမပူပါနဲ့ အစ်မရယ်တဲ့။ ဒီကိစ္စကတော အခုလို ဖြစ်ပျက်နေတာ အစ်မနဲ့ ပါဆိုရင် ကလေး အမေတွေ အဲဒီလိုမျိုး တိုင်ထားကြတာ လေး ငါးယောက်ထောက် ရှိနေပြီ။ အခုလဲ အဲဒီကိစ္စတွေထို ကျွန်မတို့လဲ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးထံ တစ်ဆင့် အစီရင်ခံတင်ပြပြီး တိုင်ကြားပြီးသား ဖြစ်နေပါပြီ။ အခု ခန့်မှန်းလို့ရတာက ဒီကလေးတွေရဲ့ အတန်းတူ အခန်းထဲမှာတို ခြေမငြိမ်လက်မငြိမ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ထောက် တော့ပါနေပြီ။ ကျွန်မတို့လဲ အနည်းအများဆိုသလို ပိုမိုမိနေတာတော့ ကြာပြီ။ လက်ဆုပ်လက်ထိုင် တိတိကျကျ မတွေ့သေးလို့ စောင့်ကြည့်နေတာပါတဲ့။ အဲဒီတော့ အဲဒီကိစ္စတွေ ဘယ်လိုထုတ်ဖော်လဲ .. အခုတိုင်းသာ အခုလို နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပစ္စည်းတွေ ပျောက်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ...”

ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်ရှင်မအား လက်ထပ်လိုက်ရင်း အေးဆေးစွာဝင် “ဘာမှ မပူပါနဲ့ မေရင်ရယ်။ မကောင်းမှုဆိုတာ ဘယ်ဂူထောင့်ထဲပဲကြည့်ကြည့် ဆိတ်ကွယ်ရာလို့ မရှိပါဘူးကွာ။ ထော်ကြာ သူကျောင်းသားနဲ့ သူ့အတန်းပိုင် ဆရာမ

တစ်နည်းမတူတစ်နည်း ဒီကိစ္စက မကြာခင် အဆင်ပြေသွားမှာပါကွာ။ ဘာတဲ့ တို့မိဘဆရာအသင်း နှစ်ပတ်လည် အစည်းအဝေးမှာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ပြောသွားတဲ့ ဩဝါဒစကားတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ “ကျောင်းသားမိဘတွေတဲ့ ဒီကျောင်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာအခက်အခဲရှိရှိ တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်ပါတဲ့။ နောက်တစ်ချက်က မိဘဆရာပူးပေါင်းမှ ကျောင်းသားတွေ ဝဋ္ဋာတောင်းလာမှာတဲ့။ အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စိတ်ဓာတ် စည်းကမ်းတွေက အစ ကောင်းမွန်သူတွေဖြစ်ပါမှ နောင်လာမယ့် အနာဂတ်အတွက် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်တဲ့ ပညာတတ်တွေ၊ အင်အား နိုင်ငံတော်ကြီးရဲ့ အားကိုးအားထားထိုက်တဲ့ အားကိုးအားထားလောက်တဲ့ နောက်တစ်ချက်က မြန်မာဆိုတာ ထူးကဲသိလာအောင် အမျိုးကိုချစ်ပြီး အမျိုးရဲ့ ဂုဏ်ကို မြှင့်တင်နိုင်တဲ့ လူထော်ထောင်၊ လူကောင်းလူမွန်၊ လူထူးချွန်တွေ ဖြစ်လာဖို့က အဲ .. အဓိက အားကြီးမိဘနဲ့ ဆရာတွေ ပူးပေါင်းမှ ကျောင်းသားသူငယ်လေးတွေက အစ ရှေ့အနာဂတ် လမ်းကြောင်းဟာ ပြောင်မြောက်တန်းတန်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြစ်လာမှာပါတဲ့။ အခု သားသားတို့က

ရှုထောင့် ချောင်းခြင်း ဝါသနာများ

ထက်တန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲ .. ဒါဝေမဲ့
အဲဒီ သူငယ်တန်းဟာ လူ့ဘဝရဲ့ အခြေခံ
ကျတဲ့ (စောင်းဒေးရှင်း) အုတ်မြစ်ပဲတဲ့။
အခု မေရင်ပြောတဲ့ ကိစ္စကြည့်နေ မကြာ
ခါဘူး အဖြေမှန် ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်”
ဟု ရှည်လျားစွာ ပြော၍ နှစ်သိမ့်မိပါ
ဏှော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှင်မအား
ဆိုထိုရှင်းပြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ
တွင် ငယ်စဉ်က ကျွန်ုပ်တို့အား ခြောက်
နှစ်တစ်မျိုး ပြောကဲခါတစ်ခုံ ချော့ကာ
အစ်ကုည့်ပညာသင်ကြားပို့ချပေးခဲ့ကြ
ထုန်သော ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်၊
ဆရာ အစဉ်အဆက်တို့အား ပြန်လည်
အမ်းတ သတိတရရှိနေမိ၏။ ထိုနည်း
မျှ ကျောင်းဆရာ ကျောင်းဆရာမတို့
သည် နာသုံးနာနှင့် ပြည့်စုံသူများသာ
ထွက်ပြန်ကြ၏။ တချို့ကားသွေးကျောက်၊
အချို့ကတပည့်များ တပြားမရှိ ပီတိတွေ
အား အားရှိတဲ့ .. ဘဝဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့
ဗုဒ္ဓဘာသာ ပြန်မာထုမျိုးဖြစ်ခြင်းမှာ
အထူးထံထောင်းခြင်းတစ်ရပ် ဖြစ်နေ
၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာ
သည် အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်
၏။ ထို့အတူ မြင်းမိုရ်ထောင်ဦး မတ
ဏှော့စွာ မိနှင့်ဘတို့နှင့် တပြေးညီ တန်

ထော့ခွင့်ရခြင်းသည် ထည်းထောင်း၊
အိပ်ရာဝင် အိပ်ရာထ ဘုရား၊ တရား၊
သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာတို့အား ရည်မှန်း၍
တန်ထော့ရခြင်းသည်ထည်းထောင်း
ထွန်စွာမှ ထူးထံသော တုသိုလ်များ
ဖြစ်နေထေသည်။

ထုခု ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောင်းနေ
ဖက် ငယ်ဘုငယ်ချင်းအားလုံးတို့မှာ
ထုံးတေးသိန်းတန်၏ အသီးတစ်ရာ အ
ညာတစ်ခု သီချင်းထံတဲသို့ တစ်ဝမ်း
တစ်ခါးအတွက် တစ်လမ်းစီ သွားနေကြ
ရသူများ ဖြစ်နေကြထေသည်။

ထိုနည်းအတူ မိဘတိုင်း၏ ဓေ
တနာ၊ မေတ္တာ၊ တရုဏာ၊ မုဒိတာ အစ
ရှိသည်များထိုထည်း ထွေးထောဆင်
ခြင်နေမိ၏။

မထောင်းဖြစ်တာ ထောင်းရာ
ညွှန်လက်၊ အတတ်သင်စေ၊ ဝေးဝေ
ရင်းနှီး၊ ထိမ်းမြားခြင်းလျှင် ဝတ်ငါးအင်
ဖခင်မတ်တို့တာဟု ဆိုဘိသကဲ့သို့ မိဘ
များသည် သားသမီးတို့၏အပေါ်၌
ထောင်းမြတ်မှုများထိုသာ မြင်လိုကြ၏။
ဆင်စီး၍ မြင်းရုံ ချမ်းသာကြွယ်ဝ ဘုန်း
ရှိန် ထံရှိန်နှင့် တန်ခိုးထံထွိဝ ကြီးမြတ်
မှုများထို မြင်လိုကြ၏။ ထို့ကြောင့် မိဘ
မေတ္တာ စိန်စမ်းပမာ သီတာအထား နှိုင်း
တှင့် ဖော်ညွှန်းထားကြပြန်သည်။ ထိုသို့

တွေးတောနေရင်းမှ “ဪ တုန်းမရ မိနှင့်ဖ(ဘ)၏ ကြီးစွမေတ္တာ အသင်္ချာ ကား ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ရှိခြင်းမည်” တူ သော (တဗျာ) တစ်ဝုဒ်သည်ပင် တွန့်ဝင် ၏ ရင်ထဲမှာ အလိုအလျောက် ခုန်ထွက် လာတော့၏။ ထိုသို့ အတွေးများနှင့်ပင် ထိုနေ့၏ တစ်နေ့တာအချိန်တို့သည် တုန်လွန်ခဲ့လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ ညနေ ထောင်း ဆင်းချိန်၌ တွန့်ဝင်၏ အိမ်ရှင်မ မေရင် သည် အငယ်ကောင် အီထိုဝင်းအား လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲ၍ ပြုံးရယ်ရှင်ပျ

စွာဖြင့် အိမ်ဝေါ်သို့ တက်လာ၏။ ပြီးခဲ့ သော မနေ့တစ်နေ့က မျက်နှာနှင့် ဒီနေ့ မျက်နှာသည် အတော်ကွာခြားမှုရှိနေ၏။ (၂ဝမ) နှိုင်းရဝါလျှင် ပိုရသောမျက်နှာ၊ တပေါင်းလပြည့်ဝန်းကြီးထဲသို့ ဝင်းထိန် သော မျက်နှာ၊ ဖြစ်နေလေတော့၏။ အ ဘယ်ကြောင့် ဆိုရပါမူ-

“မောင်ရေ ဒီမှာလေ သား သား အီထိုဝင်းရဲ့ ပျောက်သွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အတုန်လုံးပြန်ရလာပြီ။ တ ခြား ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ ပြန်ရတယ်။ နောက်ထပ်

“မောင်ရေ ဒီမှာလေ သားသားအီထိုဝင်းရဲ့ ပျောက်သွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အတုန်လုံးပြန်ရလာပြီ။ တခြား ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ ပြန်ရတယ်။ နောက်ထပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တုန်စုံဆိုင်တချို့က ပစ္စည်းတွေလည်း ပြန်ရတယ်တဲ့”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တုန်စုံဆိုင်တချို့က ပစ္စည်းတွေလည်း ပြန်ရတယ်တဲ့”

ထိုသို့သော စကားကြားရသည် နှင့် တွန့်ဝင်၏ စိတ်ထဲတွင် လွန်စွာမှ အံ့ဩကြီးစွာ ဖြစ်ပေါ်ပြီး တွန့်ဝင် နားမထည် နိုင်သော ကျောင်းပစ္စည်း မပျောက်သည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ တုန်စုံဆိုင်မှ ပစ္စည်း များအကြောင်း တွန့်ဝင် အနည်းငယ် တွေ့စေ့စားမိ၏။ ထိုကျသော အပြေ ထွက်မလာ။ ထိုအခါမှပင် တွန့်ဝင်၏ အိမ် ရှင်မက-

“မောင် .. သိပ်သိချင်နေ တယ် မဟုတ်လား .. သိနေတယ်လေ ပြောပြပါမယ်။ အဖြစ်က ဒီလိုတဲ့ .. အဲဒီ ကလေးရဲ့ နာမည်က ----- တဲ့။ သား သား အီထိုဝင်းတို့နဲ့ အတန်းတူလေ။ အဲဒီကလေးက မေပုလဲရဲ့ ကျောင်းကွယ် အိတ်ထဲက ခဲတံ၊ ပေတံ၊ ကွန်ဝါဘူးတွေ ကို နှိုက်ယူနေတာ သားသားတို့ အတန်း ပိုင် ဆရာမက တွေ့သွားတော့ အဲဒီ က လေးကို ချောမေးလဲမရ၊ ခြောက်မေးလဲ မရတဲ့အဆုံး ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို သွားတိုင်တော့မှ ဆရာကြီးက အဲဒီက လေးကို ရုံးခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီး ချောမေး တော့မှ အဲဒီကလေးက အဲဒီလို အလယ်

ရှုထောင့် ချစ်မြင် ရာသီဥတုစဉ်

သူတ်ယူရတာတာ သူ့အဖေရဲ့ ခိုင်းစေ
 နှယ်နဲ့ သူ့အဖေကိုကြောက်လို့ သူ့အ
 ဆီ လုပ်ရကြောင်း ဆရာကြီးကိုပြော
 တော့ ဆရာကြီးကလဲ အခု မင့် အဖေ
 ဘာအလုပ်လုပ်သလဲလို့ မေးတော့ အဲဒီ
 ထောင်လေးက သူ့အဖေမှာ အလုပ်
 ဆည်မည်ရရ မရှိကြောင်း၊ အချိန်ပြည့်
 အရက်သောက် ဖယ်တောက်ခြင်းသာ
 အလုပ်ဖြစ်ပြီး အမေက ဈေးရောင်း
 ကြောင်း၊ ကလေးကပြောတော့မှ ဆရာ
 ကြီးက အဲဒီကလေးကို အေး ကောင်း
 ထယ်တွ။ အခုချိန် မင့် အဖေအိမ်မှာ
 နိုင်ငံပုံမထားမေးတော့ အဲဒီကလေးက
 သူ့အဖေတာ အချိန်ပြည့် အိမ်မှာရှိ
 ကြောင်း ပြောပြတော့မှ ကျောင်းအုပ်
 ဆရာကြီးက ရယကဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ရဲစခန်းကို
 အကြောင်းကြား၊ ရပ်မိရပ်ဖအဖြစ်
 ထောင်းတော်မတ်အဖွဲ့ဝင် ဥက္ကဋ္ဌ အား
 ထုံးတိုကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားပြီး
 အဲဒီကလေးနဲ့အတူ ကျောင်းရှေ့နားမှာ
 နို့ဆွဲ လေးဘီးထားတစ်စီးငှားပြီး အဲဒီ
 ကလေးအိမ်ကိုသွားခဲ့ကြရတယ် ပြော
 ထာပဲ။ ဟိုရောက်တော့ အဲဒီကလေးရဲ့

အဖေလဲ အိမ်မှာ အဆင်သင့် တွေတာနဲ့
 ဖြစ်ကြောင်းတုန်စင်ကို ဝဏနထ ပြော
 ပြတော့ အဲဒီထောင်လေးရဲ့ အဖေတာ
 မျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ အဲဒီထောင်လေး
 ထူးသမျှ ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ပြတော့
 အတော်များနေပြီ ပြောတာပဲ။ အဲဒီ
 တော့မှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက အဲဒီ
 ထောင်လေးရဲ့ အဖေကို ပညာပေးစတား
 အမျိုးမျိုးနဲ့ သွန်သင်ဆုံးမ ဩဝါဒစတား
 ပြောပြီးတဲ့နောက် ဒါပေမဲ့တဲ့ အဲဒီထောင်
 လေးရဲ့ အဖေကို ရယကဥက္ကဋ္ဌ၊ ကျောင်း
 တော်မတ်ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်
 ဆရာအေးငွေတို့ရှေ့မှာ နောက်နောင်
 ဒီကိစ္စမျိုးမဖြစ်ဖို့ ခံဝန်ချုပ် ထက်မှတ်
 ထိုးခိုင်းပြီး ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီး နောက်
 နောင် အဲဒီကိစ္စမျိုး ထပ်ပြီးတော့ ကျူး
 ထွန်မယ် ဆိုရင်တော့ သတ်ဆိုင်ရာက
 တရားစွဲအရေးယူမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ က
 လေးကိုပါ ကျောင်းကထုတ်ဝယ်မည်
 ဖြစ်ကြောင်းပြောတော့ ဆရာကြီးရဲ့ ဒူး
 ကိုဖက်ပြီးငိုလဲငို၊ ထောင်းပန်လိုက်တာမှ
 ထပ်တလဲလဲပဲတဲ့။ သူ့သားကလေးကို
 ကျောင်းက ထုတ်ဝေစီမို့၊ နောက်ပြီး

တော့ သားသားအိကိုဝင်းတို့ သူတို့
 အတန်းပိုင်ဆရာမကိုလဲ ဦးချတောင်းပန်
 နေ လိုက်တာများ။ အဲဒီတော့မှ ဆရာမ
 ကလဲ ထွန်မကို တောင်းပန်မနေပါနဲ့ ..
 နောက်နောင်ကိုသာ ဒီကလေး မောင်-
 --- ဒီလိုမဖြစ်ဖို့ တာဝန်ယူရင် ပြီး
 ပြည့်စုံပါတယ်လို့ ပြောပြီး အားထုံး
 ကျောင်းတိုပြန်လာကြတယ်ပြောတာ
 ပဲ”

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောပြီး
 နောက် တော်တော်လေးမောသွား ပြီ
 ထင်၏။ သောက်ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်
 ခွက်အား နှစ်ခြိုက်စွာ သောက်နေလေ
 တော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း ထိုကလေး
 ငယ်၏ မိဘမျိုးသည် ဘယ်ကဲ့သို့သော
 မိဘမျိုးဖြစ်ပါလိမ့်ဟုသာ တွေးတော
 နေမိပါတော့သည်။

မောင်မောင်ဝင်းထင်
 (ရွှေဝင်မြေ)

အကြွေးမထားသော

အကြွေး

တောင်တောင်ညွန့် (သုဂတိ)

“အကြွေးမထားသော အကြွေး”
မောင်မောင်ညွန့် (သရဖယ်)

(၁)

တပေါင်းလ မိန့်လရာသီ၏ ဂူပြင်းလှသော နေအရှိန်သည် ဒေါ်အေးတင် ရင်ထဲဝယ် တောက်လောင်နေသော သောကမီးလောက်မဂူနိုင်တု ဒေါ်အေးတင် ထင်မိသည်။ ထင်လည်း ထင်လောက်စရာပင်။ လင်ဆိုးမထား ထစားစား၊ သားဆိုးအမေ တတေတေ ဆိုသကဲ့သို့ လင်ကဆိုးသည်အထဲ သားနှစ်ယောက်ကလည်း ပြောမထောင်း ဆိုမထောင်း။ ရောက်လေရာ အနံ့တထောင်းထောင်းနဲ့ ဆိုသကဲ့သို့ သူတို့အဖေ ဦးဝကြီး၏ ခြေရာကို ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နင်းဖို့ကြိုးစားနေကြသည်။ ထိုလည်း သူမတို့ အင်နဲ့ရှာနှင့် တစ်ပိုင်သာသာဝေးသော သပြေပင်ရွာ အကျွဲပွဲသို့ အလှူအဝင်နေ့ (ပွဲတည်နေ့) တတည်းက သွားရန် တန်တပြင် ဖြင့် လုပ်နေသည်။ ဦးဝကြီး မည်သည် အလှူမဂ်လာပွဲသို့ သွားသည်ဖြစ်စေ

တစ်ထောက်ထောက်နှင့် ပြဿနာ ဖြစ်ပြီးမှ ပြန်လာတတ်သည်က ထိုဝကြီး အကျင့်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အေးတင်က ဦးဝကြီးထံ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တားကြည့်သည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းတုန်းက ထိုဝကြီး ကျောက်တိုင်ရွာက မင်္ဂလာဆောင်ကို သွားပြီးမှပဲ အခု သပြေပင်ရွာက အလှူတိုသွားချင်တယ်။ ရွာထောင်ပိုင်းက ဒေါ်မယ်ခနဲ့ မိထုံတို့လဲ သွားကြမှာတော့ အဲတာ ...”

“လျှာမရှည်နဲ့ မိတင်၊ နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား”

ထိုဝကြီး၏ ခပ်ပြတ် ပြတ်စကားကြောင့် ဒေါ်အေးတင် တစ်ထောက် ရေငံ့မထားပေမဲ့ နှုတ်ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။ မပိတ်လို့လည်း မဖြစ် ဦးဝကြီးလက်သံတ ပြောင်မှ ပြောင်၊ စိတ်အခန့်မသင့်လျှင် လက်ထုပ်မိရာ ပစ္စည်းနှင့် ကောက်ပေါက်တတ်သည့် ထိုဝကြီးအကျင့်က ဂျပန်လက်မှတ်ရ ထန်းတတ်သမားလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုဝကြီးစိတ်ဓာတ်ကို

အလွတ်ရနေသော ဒေါ်အေးတင် အလျှောပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်စုထားသော ငွေတစ်ဆယ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီငွေတစ်ဆယ်နဲ့ ဘာအသုံးဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်မှာလဲ ဒီတစ်ဆယ်ပဲရှိတယ်”

“သပြေပင်ရွာ အလှူမှာ နေ့လယ်ပိုင်း ခွားပြိုင်ပွဲရှိတယ်ကွ။ ထိုရွာက ချစ်ကြီး၊ စံမြဲတို့က တစ်ရာကျပ်စီ ထည့်ပြီး လောင်းကြမှာကွ။ ဒီတော့ မင်းရဲ့နားတပ်ချွတ်ပေးလိုက်၊ လောင်းကြေးနိုင်ရင် ဒီထက်ကောင်းတဲ့ နားတပ် လုပ်ပေးမယ်”

“မိဘတွေ လက်ထက်က တည်းက နားတပ်ကိုတော့ ရန်မရှာပါနဲ့ ထိုဝကြီးရယ်”

“တယ် ... ဒီမိန်းမ နားပြတ်ချင်လို့ထား အခုပေးစမ်း”

ထိုဝကြီး တစ်ချက်လွှတ် ရာဇသံကြောင့် ဒေါ်အေးတင် နားနှစ်ဖက်ကို စမ်းမိသည်။ ထိုချင်တာ မရရင်

စွတ်တူတတ်သော ဦးဝကြီး အကျင့်က
ကြောက်စရာတောင်းသည်။ နားပြတ်
မည်စိုးသောကြောင့် နားကပ် အမြန်
ချွတ်ပေးလိုက်သည်။

☆☆☆☆

(၂)

“အမေကလဲ ပြတ်ပြတ်

သားသားပြောပါ အမေရဲ့”
ဒေါ်အေးတင် သက်ငယ်
ပျစ်ရင်းတ သားဖြစ်သူ ဖိုးမောင်၏ အ
မေးစကားကြောင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်း
မသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ထွန်တော့်တို့ ပြောပါ
အမေရဲ့ အမေ့နားက နားကပ် ဘယ်

ရောက်သွားသလဲ”
“ဟို ... အမေ အသုံး
လိုလို့ ခဏပေါင်ထားတယ်”

ဒေါ်အေးတင်က သား အဖ
ချင်း ပြဿနာတက်မည် စိုးသော
ကြောင့် အဖြစ်မှန်ကို ဖုံးကွယ်ထား
လိုက်သည်။ သားဖြစ်သူ ဖိုးမောင်က
နားကပ်မရှိတော့သည့် သူ့အမေ နား
ပေါက် ဟောင်းလောင်းကို ကြေကွဲစွာ
ကြည့်နေရင်းမှ

“အမေ့နားကပ် ဘယ်သူ
ဆီမှာပေါင်ထားလဲ။ ဟို ရွာထောင်စိုင်း
က အမြတ်ကြီးစား ဒေါ်ငွေတိုးဆီမှာ
ပေါင်ထားတာလား။ အရှေ့ရိုင်းက ဦး
သာဇံဆီမှာထား”

“နေပါဦး သားရယ်
အမေရှင်းပြပါမယ်”

ဒေါ်အေးတင် အဖြစ်မှန်ကို
ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟာ ... အဖေက
ရက်စက်ပါလား”

ဖိုးမောင် သက်ပြင်းစွာ
ချက်ချက် အနီးရှိ ကွပ်ပုလဲပေါ်သို့ ထိုင်

လိုက်သည်။

“အမေ့ဘဝနဲ့ အမေ ရှိ ဝါစေတော့ကွယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီ ထိခွဲကို သားရဲအစ်ကို ဖိုးထောင် မသိပါ စေနဲ့ကွယ်။ ဖိုးထောင်က အသောက် အစားရှိတော့ မူးလာရင် မဖြစ်သင့်တာ တွေ ဖြစ်တုန်လိမ့်မယ်”

ဒေါ်အေးတင်က ဖိုးမောင် ဝမ်းနည်းတိုက်ရိုက် အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြနေသည်။

“ကျုပ်အတွက်က စိတ် ချပါအမေ၊ အဖေ့လုပ်ရပ်ကြောင့် အ မေ့ အတွက် စိတ်မထောင်းဖြစ်တာ တစ်ခုပဲ”

“ဘဝကပြုခဲ့တဲ့ ကံတရား ပေါ့ကွယ်”

“အမေနဲ့ ဖိုးမောင် ဘာ တွေ့တိုင်ပင်နေကြတာလဲ”

သားကြီး ဖိုးထောင် အသံ ကြားလိုက်ရတော့ ဒေါ်အေးတင် လန့် ချစ် သွားသည်။

“ဪ ... သားကြီး ထောင် ပြန်လာပြီပဲ၊ မနက်ဖြန် တစ်ရွာ

လုံး ရွာလယ်ကမ်းတို သဲချရမယ်လို့ ရွာသူကြီး ဦးဘညိုက ပြောထားတယ် လေ အဲဒါ ...”

“အမေ ဘာမှ လျှောက် ပြော မနေနဲ့။ ကျုပ်အတုန်လုံးသိပြီးပြီ အဖေရယ် အမေ့နားတပ်တိုတုပြီး နွား မောင်းပွဲမှာထောင်းတာ ရှုံးတုန်ပြီဗျ။ လုပ်ရက်တယ်ဗျာ ထာရင်သိမယ်”

“မလုပ်ကြပါနဲ့ သားတို့ ရယ်။ အခုလိုပြောတာပဲ သားမှာ အပြစ်ရနေပြီ”

☆☆☆☆☆

(၃)

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ကြီးရာ ဒီ .. ဒီထောင်တွေလုပ်တာ လုံး ... လုံးပ မတရားဘူး”

“ထုတ်တယ် ကိုဝကြီး ကျုပ်တို့ ထောင်းတဲ့ နွားလှည်းက မျှင်ကြီး (ဒံဝင်ကြီး)ကို အရင်ဝင်တိုး ထာဗျ”

နွားလှည်းပြိုင်ပွဲတွင် ရှုံး ထာသော ကိုဝကြီးနှင့် ချစ်ကြီးတို့ အရက်မူး ပြန်ထာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုဝကြီးက ကျွတ်လုလု ဖြစ်နေသော ပုဆိုးကို ဖြစ်သလို ပြင်ဝတ်ရင်းက-

“အလှည့်ဆိုတာ တစ်နေ့ ကြုံမှာပါ ချစ်ကြီးရာ ... သွားပြီဟေ့”

ကိုဝကြီး ထိုင်တိုထိုင် ထိုး လှမ်းထာရင်း သူ့အိမ်ရှေ့ ရောက်ထာ သည်။

“ဟေ့ ... မိတင် မိတင် ဘယ်သွားတုန်ကြသလဲဟေ့ ... ဟေ့”

“ဟော ... အဖေပြန် ထာပြီ ... ကျုပ်တော့ ထောင်ပိုင်းက ဘကြီးသိန်းတို့အိမ်သွားတော့မယ်”

ဖိုးမောင်က အေးအေး နေ တတ်သူပီပီ ရှောင်ထွက်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့တွင်ပျစ်ပေါ်တွင် ဆန်ရွေးနေ သော ဒေါ်အေးတင်က အိမ်ခြေရင်း ဘတ်တွင် နွားစာစဉ်းနေသော သား ကြီး ဖိုးထောင်ကို လေသံအုပ်အုပ်ဖြင့် သတိပေးလိုက်သည်။

“သားကြီး မင်းတို့ အဖေ ဘာပြောပြော ပြန်မပြောနဲ့နော်၊ ပြန် ပြောရင် သားပဲအပြစ်ရမှာ”

“ဟေ့ မိတင် နင်တို့ သား

အမိတွေ ငါ့အကြောင်း ပြောနေကြ တယ်ပေါ့”

“တိုဝကြီး အကြောင်း ကျုပ်တို့ ဘာမှမပြောပါဘူးတော်”

“အောင်မာ ... နင့်လေ သံက တယ်မာပါလား ဒီမိန်းမ တယ် .. ငါရိုက်မိတော့မယ်”

ဦးဝကြီးက ဒေါ်အေးတင် ကိုရိုက်ရန် လက်ဝါးတရွယ်ရွယ်ဖြစ် နေသည်။

“အမေ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိ လို့လဲ။ အမေ့နားကပ်တိုရောင်းပြီး နွား ပွဲမှာ လောင်းတဲ့ အဖေ့မှာသာအပြစ် ရှိတာ”

“ဟေ့ထောင် ဖိးထောင် မင်းက ငါ့သားပါတဲ့။ ငါ့ကိုပြန်ပြောစ ရာမလိုဘူး”

ဒေါ်အေးတင် နွားစာစဉ်း နေသော ဖိးထောင်ဆီ အမြန် ပြေးလာ ၍ လက်မောင်းတိုလှုပ်တိုင်ရင်း-

“သားရယ် အဖေ တောင်း ပန်ပါတယ်ကွယ် တခြားကို ရှောင်နေပါ

သားရယ်”

“ဟေ့ထောင် မင်းက မား ကြီးတတိုင်တိုင်နဲ့ ငါ့ကိုခုတ်ချင်လို့ထား လာတာ ခုတ်လှည့်”

ဒေါ်အေးတင် ဦးဝကြီး ဆီ သို့ အတင်းပြေးလာပြီး တောင်းပန်ရ ပြန်သည်။

“တိုဝကြီးရယ် သားကို ငရဲတွေ မပေးပါနဲ့တော့ ကျုပ် တောင်း ပန်ပါတယ်တော်”

“ဒီမှာ မိတင် ငါက ငရဲ ပေး တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီထောင်က အဝီစိ ခုန်ချနေတဲ့ အထောင်”

“ကျုပ်က ခုန်မချဘူး။ အ ဖေက အတင်းတွန်းချနေတာ”

“သား .. သား မိဘကိုပြန် မပြောရဘူး။ သားမှာအပြစ်ရလိမ့်မယ်။ အမေ့ကို သနားရင် တခြားမှာရှောင်နေ ပါ သားရယ်”

☆☆☆☆☆

(၄)

ရှောင်လွှဲ၍ မရမှန်းသိ၍

ဖိးထောင်နှင့် ဖိးမောင် ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းသို့ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ထာ ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းပေါ်ရောက်တော့ ဘုရားကို ဦးချဝတ်ပြုကြသည်။ ထို့ နောက် ဆရာတော်ဦးတုမာရဒား ဦးချ ၍ သင့်လျော်သောနေရာတွင် ခပ်တူ ကျုံ့လေး ထိုင်နေလိုက်ကြ သည်။

“ဖိးထောင်နဲ့ ဖိးမောင် ရောက်ပြီလားဟေ့”

ဆရာတော်က ကွမ်းညှပ်ဖြင့် ကွမ်းသီးစိတ်များညှပ်ရင်း မေးလိုက် သည်။

“ရောက်ပါပြီဘုရား”
နှစ်ယောက်သား သံပြိုင် ဖြေလိုက်ကြသည်။ ဆရာတော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍-

“တိုတစ်နေ့က မင်းတို့ အဖေ ကိုဝကြီးနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆို ငါ့တို့ မှန်မှန်ပြောကြစမ်း”

ဖိးထောင်နှင့် ဖိးမောင် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်

ရှင်မောင်ရွှေအောင်ရသေ့စုစု

ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဆရာတော်က ဘုရားရှင်တော်ထံကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ငါ့ကိုညာဖို့တော့ မပြုကြနဲ့”

ဖိုးထောင်နှင့် ဖိုးမောင် အပါအဝင် အင်ခုံရွာမှ ဆရာတော်ကျောင်းဆိုင် စာသင်ဖူးသော ကျောင်းသားတိုင်း ဆရာတော်ကို ချစ်ကြောက်ရိုသေဆေးစားကြသည်။ ဆရာတော်က ထည့်ကျောင်းသားများကို မေတ္တာရွှေ့ထား၍ စာပေများသင် ကားပေးသလို စည်းတမ်းနှင့်အညီ အုပ်ချုပ်သည်။ အပြစ်ရှိသူ ကျောင်းသား၊ တိုရင်များကို ထည်း ထိရောက်စွာဆုံးမတတ်သည်။ မှတ်တိုင်ပြန် အိုးအိမ်ထောင်ကြည့် အရက်ရောက်သော်လည်း ဆရာတော်၏ ဆုံးမကြံပေးတို့ နာခံကြသည်။

“ဟဲ့ ဖိုးထောင်နဲ့ဖိုးမောင် ဘာလို့ပြန်မပြောကြတာလဲ”

“မှန်လှပါဘုရား အဲဒီနေ့ အဖေရယ် အမေနားကပ်ကိုယူပြီး နှစ်ပိုင်ပွဲမှာ ထောင်းလာပြီး အမေ့တို့

ရန်ရှာတာနဲ့ အဖေ့တို့ ပြန်ပြောမိတာပါ ဘုရား”

“တယ် ... မိတ်တဲ့ ထောင်တွေ အနန္တဝိသုဒ္ဓိဝင်မိဘတို့ ပြစ်မှားရင် ဒီဘဝမှာရော သံသရာမှာပါ ဘယ်လောက် အပြစ်ကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ မသိကြဘူးလား”

“သိ ... သိပါတယ် ဘုရား”

“သိရယ်သားနဲ့ မိဘတို့ ဘာလို့ပြန်ပြောရတာလဲ”

“တို ... အဖေ့တို့ ညှဉ်းဆဲလို့ အဲဒါ”

“မင်းတို့ ဘာမှ ဆင်ခြေမပေးကြနဲ့။ မပြစ်မှားတိုက်တဲ့ ခင်ဖွန်းကြီး(၁၀)ပါးထဲမှာ မိဘနှစ်ပါးလဲပါတယ်ကွယ်။ အဖေတို့ သတ်လို့ အမာတသတ် အဝီဖိခဲရဲကျတာ စာဝေတွေထဲမှာ သင်ခဲ့တာ မေ့နေပြီလား”

“မ .. မမေ့ပါဘူး ဘုရား အဝီဖိခဲရဲတို့လဲ ကြောက်တယ်ဘုရား”

“ကြောက်ရင် မိဘတို့ ပြန်မပြောနဲ့ မပြစ်မှားကြနဲ့”

☆☆☆☆☆

(၅)

“ကိုဝကြီး ခင်ဗျား အရမ်း မူးနေပြီ ကျုပ်ကွဲပို့ရမလား”

“ရတယ် ပေတိုး ဒီတစ်ခွက်ထပ်ချလိုက်ဦးမယ်”

ရွာမြောက်ပိုင်း ပေတိုး၏ စပါးတလင်းသိမ်း (ဒေသအခေါ်အကူအားချ)တွင် စပါးတလင်းရှင် ပေတိုးက ကြိတ်သားတာလသားချက်နှင့် အရက်တိုက်သောကြောင့် ရွာမလှေထုံးစံအရ ပိုင်းတူကြသူအားလုံး ရေချိန်တိုက်နေကြသည်။ ကိုဝကြီး ပေတိုး ငွေပေးသော အရက်ခွက်ကို ယူ၍ အပြန်သောက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့အိမ်သို့ ဒဏ်ဒေသိုင်းပြန်လာသည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ နွားချည်တိုင်ကို အားပြုထားရင်း-

“ဟေ့ ... မိတင် ... မိတင် ငါငေါတာကြေးဘူးလား ... ဟေ့ .”

“ကြားပါတယ်တော် ထမင်းအိုး တည်နေလို့ပါ ထပါပြီ”

ဒေါ်အေးတင် ဂျာဂျာသလဲ

ခွဲနေထုတ်

အိမ်ရှေ့ထွက်လာသည်။

“ဟို ... ထောင်တွေ ဘယ်

သွားကြသလဲ”

“ဖိုးမောင်က နွားကျောင်း၊

ဖိုးထောင်က အိမ်နောက်ဘက်မှာ ကင်း

“ငါ့ဖို့ အရက်သွားဝယ် ဝေး

စမ်း ပီတင်”

“ထိုဝကြီး တော် ဒီ

လောက် မူးနေတာတောင် ကပ်

သောက်ဦးမလို့ထား”

“တယ် ... ဒီမိန်းမ လျှာမရှည်နဲ့ အသားနာချင်လို့ထား”

ထိုခဏ၌ သူကြီးဦးဘညို

သူတို့အိမ်ရှေ့ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ ... ဝကြီး ရွာထဲ မှာ

ဆူညံဆူညံနဲ့ ရန်ဖြစ်နေကြပြန်ပြီလား။ ဒီကောင် ထိပ်တုံးနဲ့ တွေ့တော့မယ်”

“သူကြီး ... ခင်ဗျား အဲဒီ

လိုတော့ မတရားမပြောနဲ့ ဟိုတစ်နေ့က ခင်ဗျားသားနဲ့၊ ခင်ဗျားတူ ငေပျော့စို့ ရွာဝတ်ပြီး ဆဲတာကျတော့ သူကြီး ထိပ်တုံး ပျောက်နေလို့ထား”

ထိုဝကြီး၏ ချက်ကျကျ

စကားကြောင့် သူကြီးဦးဘညို သံဝေပ သီးစားသလို မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွား သည်။

“ထိုဝကြီး .. တော် သူကြီး

ထို ဘာပြုလို့ပြန်ပြောရတာလဲ။ ထူး ထောင်းဝန်ပါတယ်တော်”

ဒေါ်အေးတင်က ခေါင်း

ပေါင်းတဘက်ဖြင့် ဦးဝကြီးပါးစပ် ပိတ်သည်။ ဦးဝကြီးက သူ ဝါး ထိုပိတ်ထားသော ဒေါ်အေးတင်

www.burmeseclassic.com

ထို ဖယ်ချ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ရာ ခြေပြင်ပေါ်ဝက်လက်လန် လဲကျသွားသည်။ ဦးဝကြီးက လူစိတ်တင်းမဲ့နေသည့်အလား ခြေထောက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဒေါ်အေးတင်၏ လည်ပင်းကို နှင်းထားသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသော ဖိုးထောင် ရင်ထဲ ဒေါသသွေးတွေ လိုက်တက်လာသည်။

“အဖေ အမေ့ကို မလုပ်နဲ့ အမေ့ကို လွှတ် ကိုင်း ကွာ”

“ခွပ်”

“အား”

☆☆☆☆

(၆)

ဦးဝကြီး ဒေါ်အေးတင် မိသားစု၏ ဘဝကံကြမ္မာအလှည့် အပြောင်းက လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ ဦးဝကြီးမှာ သားဖြစ်သူ ဖိုးထောင်၏ ပေါက်ဆိန်ချက်ကြောင့် အုတ်ဆက်ပြုတ်၍ နေရာတွင် ခွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားသည်။ ဖိုးထောင်မှာလည်း လူသတ်မှုဖြင့် ထောင်ထဲ ရောက်ခဲ့ရသည်။

“ဖိုးထောင်ကတော့ အဇာတသတ်လိုပဲ နောင်ဘဝမှာ အဝီဖိကျမထ့် အထောင်”

“တုတ်ပုံတော် သူမို့ ထိုထိုအဖေကို ရက်ရတ်စက်စက် သတ်ရက်တယ်”

“ကျုပ်ဖြင့် တွေးထောင် မတွေးရဲပါဘူးဗျာ”

ရပ်ရွာ သဘာဝအတိုင်း ထင်ရာမြင်ရာ ပြောဆိုကြသော်လည်း လက်တွေ့ခံစားရသူ ဒေါ်အေးတင်မှာ တော့ တစ်ပူပေါ်နှစ် ပူဆင့်ဆိုသလို စိတ်သောတဖိစီးမှုကြောင့် အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲတာ တစ်လအကြာတွင် ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ ဖိုးမောင်တစ်ယောက်လည်း တစ်ကောင် ကြွက်ဝမာ ထောင်လည်လည်ကျန်ခဲ့သည်။

သတ္တရာဇ် ရထားကြီးက တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ဖြတ်ကျော်လာသတဲ့သို့ ဆယ်နှစ်ဟူသော အချိန်တာလသည် ဘာမှမကြာလိုက်သလို ဖိုးမောင် တစ်ယောက်တည်း မျက်စိ သူငယ် နားသူငယ် နေထာခဲ့ရာက အစ်

ကိုဖြစ်သူ ဖိုးထောင် ထောင်မှထွက်လာတော့ ပျော်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် စည်းစည်းလုံးလုံးဖြင့် လုပ်ကိုင် စားသောက်လာကြရင်း တစ်နှစ်အကြာ ဖိုးထောင်တစ်ရွာသူနှင့် အိမ်ထောင်ပြုသည်။ သူစိမ်းဖတ်လာတော့ ညီအစ်ကိုချင်း တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဝမ်းကွဲလာသည်။ တစ်နေ့ ဖိုးထောင် အရက် မူးလာပြီး ဇနီးဖြစ်သူ၏စကားကို ယုံ၍ ဖိုးမောင်ကို လှုံဖြင့်အတင်း လိုက်ထိုးသည်။

“အစ်ကို မှားမယ်နော် ... အစ်ကိုမိန်းမပိုက်ဆံကို ကျုပ် မယူဘူး အစ်ကိုလွန်မယ်”

ဖိုးမောင်က လွတ် အောင် ပြေးရင်းက ရှင်းပြသော်လည်း ဖိုးထောင်က မူးနေသူပီပီ စိတ်အဟုန်ဖြင့် တတ်တာ ဖိုးမောင်ကို လှုံဖြင့်တအား ထိုးလိုက်သည်။ ဖိုးမောင် အလန့် တကြား ဘေးသို့တိမ်းရှောင်လိုက်ရာ လှံသွားက ဖိုးမောင်ဘေးနားမှ သရက်ပင်ကိုစိုက်ဝင်၍ လှံရိုးမှာ တုန်ခါနေ

သည်။ ဖိုးထောင်ဒေါသစိတ် ပိုမိုပြင်းထန်လာပြီး စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသော ထပ်ထပ်ချည်လွယ်အိတ်ထဲမှ စားမြောင်ကိုထုတ်၍ ဖိုးမောင်ကိုထိုးရန် လိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ့ ဖိုးထောင်မလုပ်နဲ့၊ မှားတုန်တော့မယ် ဟေ့ ထောင် ဖိုးထောင်”

ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မတင်းသော ဦးသာရင်က နွားစားစဉ်းရင်းက ဖိုး

ထောင်ကို တန့်ထား ပြောဆိုသော်လည်း ဖိုးထောင်က သွေးဆူနေသော ကျားဆိုးတစ်ကောင်ပမာ ဘာကိုမျှ ဝရမစိတ်ပေ။ ရွာလယ်လမ်းအရောက် ရှေ့မှပြေးနေသော ဖိုးမောင်က လမ်းဘေးမှ ဝါးကျစ်တုတ်ထို အမြန်ထောက်၍ နောက်မှလိုက်လာသော ဖိုးထောင်၏ ဦးခေါင်းအား ရိုက်ချလိုက်ရာ ဖိုးထောင်အရပ် ကြိုးဂျက် လဲကျသွားသည်။

ဖိုးမောင် တုတ်နဲ့ရိုက်လို့ ဖိုးထောင် သေပြီဟူသော သတင်းက အင်ခုံတစ်ရွာလုံး ပြန့်နှံ့သွားသည်။

“ဒီကောင် ဖိုးထောင်က သေချင်လို့ကြမ္မာငင်နေတာကွ ဖိုးမောင်က အသောက်အစားကင်းပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေတဲ့ကောင်ကွ”

“ဒါပေါ့ကွာ ဝင့်ဆိုတာ လည်တတ်တယ်။ သူ့အဖေ ဦးဝကြီးကို သတ်တဲ့ ဝင့်ကြွေးက ဒီဘဝမှာပဲ ချက်ချင်းပေးဆပ်လိုက်ရတာကွ”

“ဟုတ်ပါကွာ ဟုတ်ပါ အဲဒီမိဘကိုဖြစ်မှားတဲ့ ကံကြီးထိုက်တာပေါ့ကွာ”

တစ်ရွာလုံးက အမျိုးမျိုးပြောဆို ဝေဖန်ကြသည်။ မည်သို့ ဝင်ဖြစ်စေ ဖိုးထောင်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်၏ ဖြစ်ရပ်များကို တမလွန်က ဒေါ်အေးတင် သိနိုင်မြင်နိုင်ခဲ့ပါလျှင် -

မောင်မောင်ညွန့်(သရဖယ်)

ငယ်ငယ်က ရန်ကြွင်းရန်စ

မျိုးသစ်

ရှုထောင့် ညွှန်းနှိုင်းရသည့်အခါ

“ငယ်ငယ်က ရန်ကြွင်းရန်စ”

ချိုးသစ်

(၁)

တချို့ ငယ်နုစဉ်က ဖြစ်ခဲ့သော ရန်ကြွင်းရန်စတို့မှာ ကြီးသည်အထိ တငွေငွေဖြင့် လောင်ကျွမ်းနေဆဲ။ အငြိုးအတေးကြီးသူတို့အတွက် ဖျောက်ဖျက်ရန် မလွယ်။ တနံ့နံ့ခံစားနေရသည်။ ခံစားချက်များနှင့် အခါသင့်အခွင့်သာချိန်တွင် လှလှပပ လက်စားချေကြတော့မည်မှာ မလွဲသေချာ။ ဒါကိုပင် မှန်ကန်ခြင်းတစ်ရပ်ဟု ယူဆခဲ့လေသလား မသိပြီ။

သို့သော် သားစဉ်မြေး ဆက်တိုင်းအောင် ကာလရှည်ကြာစွာ ဖွဲ့နှောင်ခဲ့သော ရန်ငြိုးတို့မှာ အပြစ်မဲ့သူများကိုပင် (ကျောင်းတော်ကရန်စ) အဖြစ် ထည့်သွင်းသတ်မှတ်ခဲ့ရာ ရင်နှင့်စွယ်ဇာတ်လမ်းများ မွေးဖွားစေခဲ့သည်။

(ရန်)ဟူသမျှသည် ပူလောင်ခြင်းဖြင့်သာ အခါတရားမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သောကြောင့် လောင်မြိုက်မှုတို့ဖြင့် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းကြရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မဃဒေဝလင်္ကာတွင် (ဖျက်ဖျက်ဆီးဆီးလောင်သည် မီးသို့ နီးစပ်ရာရာ ပရိဝါနှင့် ဉာတကာမျိုးအေ့၊ ပျက်စီးစေ၏။

ရေခဲစိုရာစီး၊ မီးမြင့်ရာလောင်ဆိုသော ထောင်သို့၊ မရှောင်စိတ်က မျက်ဒေါသနှင့် ဓာနလွန်စွာ မထစ်ရာဘူး)ဟု ဆုံးမခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

(ဒေါသောအတ္တနုဇာနာတိ)

ဒေါသတွင် အကြောင်းအကျိုး၊ အထောင်းအဆို၊ ဘာမျှ မတွေးတော။ မသိနိုင်တော့ဟူ၍ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာတော်ကြားခဲ့၏။ ရန်ငြိုးရန်စဖြင့် လွှမ်းခြုံထားသော ဒေါသသည်ပို၍ အမြင်တရား မရှိခြင်းကိုမူ...

*****

(၂)

“ကဲ လာစမ်းပါကွာ၊ မင်းကလဲ လူငယ်ဖြစ်ပြီး နှေးကွေးလိုက်တာ”

ကျေးရွာ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးနေထွန်း စိတ်စရည်ချင်တော့။ သူနှင့်အတူပါလာသူ ရာအိမ်ရှား တို့ကျော်ခန့် ခြေလှမ်းများက လှုပ်စီ၊ မလှမ်းချင်သလို၊ လှမ်းချင်သလို။ ခရီးမတွင်သဖြင့် စိတ်တိုနေသည်။ ဝှေးချို၊ သဖန်းတော စသည်ရွာများထိ သွားရန် ခရီးတိုသေး၏။ အနည်းဆုံး သုံးမိုင်သာသာ။ သည်လိုဖင်နှေးနှေးပုံဖြင့် နေပြင်တို့တရားသည်။ ထမင်းစားရန်ပင်အခတ်။ ခုမှ ရွာအထွတ်ပင် မကျော်တတ်သေး။

“လာနေပါတယ် ဦးလေးရဲ့၊ ဦးလေး အရပ်အစောင်း မားမားကြီးနဲ့

ခြေလှမ်းကျယ်ကို မနည်းလိုက်နေရတာ။ လူလဲ ဟောတဲ့လိုက်လို့”

မှန်တော့လည်း မှန်သည်။ ဦးနေထွန်း အရပ်က ခြောက်ပေခါးနီးကျန်းမာသန်စွမ်း ထွားကျိုင်းပြီး လိုကျော်ခန့် အရပ်ငါးပေပင် ပြည့်မည်မထင်။ လူပုံကလည်း သေးသေးညက်ညက်၊ ဗလံလေး။ လိုက်ဖက်မညီသူနှစ်ဦးအတွက် တကယ့် ပြဿနာ။ ဦးတော့လည်း ဦးနေထွန်း ပြုံးပြီးရပ်စေလိုနေ၏။ သနားသွားပုံလည်းရသည်။

အစိမ်းရင့် အစိမ်းနုများ ရောထွက်ထားသော-

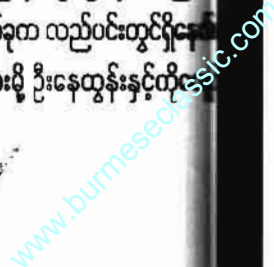
တစ်ဖက် တစ်ချက်တွင်ရှိနေသည့် ပြောင်းတောအတွင်းမှ လမ်းနှစ်တာတန်းကိုပင် ရောက်ရန် လျှောက်လှမ်းရပေဦးမည်။ ကိုင်းတစ်တွင်းထဲ သဲနှင့်မြေသားမှာ ခြေနုတ်လေးသည်။

“ဝတ် ဝတ်”

ခွေးတစ်ကောင်၏ ထောင့်သံ၊ လူနေရပ်ရွာနှင့် မနီးသည့်နေရာမှ ခွေးဟောင်းသံမှာအထူးအဆန်း။ (ဘယ်ကခွေး ကိုင်းထဲရောက်နေပါလိမ့်)

“ဝတ် ဝတ်”

နီညိုရောင် ခွေးပုလေး ထွက်လာ၏။ အပြီးစုတ်ဖွားဖွားနှင့် လည်ထိတ်တလေးတစ်ခုက လည်ပင်းတွင်ရှိနေသော ချစ်စရာလေးမို့ ဦးနေထွန်းနှင့်တိုင်း

ခန့် ငေးကြည့်မိသည်။ သွေးလေးမှာ လမ်းရှိရာသို့ ထွက်ဟောင်လိုက် ပြောင်း ခင်းအတွင်း ပြေးဝင်လိုက်။ အလုပ်ရှုပ် နေပုံရသည်။ လူသာဆို ဗျာများနေသူ တစ်ယောက် တန်ဝန်မျိုး။

“ဒီသွေး ဟောင်လိုက်၊ ပြေး လိုက် ဘာဖြစ်နေတာလဲ မသိဘူး”

“တုတ်တယ် ဦးလေးရဲ့ သွေး ထ အလေအလွင့်မဟုတ်ဘဲ အလှပွေး တဲ့ အိမ်သွေးဆိုတော့ ဆန်းတယ်နော်”

“ပုတ် ပုတ်”

“ဟော ထွက်ဟောင်ပြီး ဝင် ပြေးပြန်ပြီ တွေ့လား ဦးလေး”

“တို့ကို ပြောင်းခင်းထဲ ဝင် စေချင်တာနဲ့တူတယ်။ သူပုံကြည့်လေ”

သို့ဖြင့် ဦးနေထွန်းနှင့် တို ထောင့်တို့ သွေးလေး နောက်လိုက်သွား ခဲ့ကြသည်။ သွေးလေးက မြေပိုမိုလေး အနီး ယက်ယက်စတုင်းကို ဆက် ဖတ်နေပြန်၏။ သွေးငယ်ယက် ထုတ် ဖူကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုက ထွက်လာသ ဖြင့် ကြည့်နေသူများ လန့်သွား၏။

“ဟာ လူသေ လက်ကြီးပါ ထား”

*****

(၃)

(ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်) ဦး နေထွန်းတို့ အလုပ်များသွားရခြင်းပါ။

အပြေးအလှား ရဲစခန်းသို့ အကြောင်း ကြား၍ ခေါ်ရသည်။ ဂူမှလူများလည်း လိုက်လာကြ၏။ အထောင်းမပေါ်မီ အ နေအထား၊ ဖော်ပြီးသည့် အခြေအနေ အားလုံးကို ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက စာတံပုံ ရိုက်ယူနေကြသည်။ အတွက်စေ့ထောင့် စေ့ ရိုက်နေခြင်းပင်။

အသတ်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် ခေတ်ဆန်စွာ ဝတ်စားထားသော အမျိုး သမီး တစ်ဦး၏ ရုပ်အလောင်း၊ စောင်း လျက် အနေအထားဖြင့် တွင်းထဲတွင် လဲလျောင်းနေရှာ၏။ သူမ၏ အသက်မဲ့ နေသော ကိုယ်လုံးအောက် တစ်နေရာ ၌ ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံး အလောင်း ကို မတင်လိုက်ကြသည်။

ရဲစခန်းမှူး ကိုယ်တိုင် လိုက် လာသဖြင့် စခန်းမှူးနှင့် ဒုရဲအုပ် တစ်ဦး တို့က အလောင်းကို စစ်ဆေးနေစဉ် ကျန် လူများက ရဲထုပ်ငန်းများထုတ်ခင်အောင်

ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ပိုင်းဝန်းကြိုးပမ်းနေ ကြ၏။ အမျိုးသမီးငယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် တွင်ရှိ ဒဏ်ရာ၊ ဒဏ်ချက်များကို စစ် ဆေးပြီး မနီးမဝေး၌ တွေ့ရသော ဝါးရင်း ပိုင်း တုတ်တစ်ချောင်းကို အဝတ်စအုပ် မထိုင်လိုက်၏။ လက်ရာများ မပျက်စေ လိုပါ။ ထို ဝါးတုတ်ချောင်းပေါ်တွင် မ သင်္ကာဖွယ် သွေးစသွေးနုများ တွေ့သ ဖြင့် ရပ်ကျေး အသိသက်သေများနှင့် တရားဝင် သိမ်းဆည်းလိုက်သည့် အနေ အထား။

ထို့အတူ အမျိုးသမီး ငယ်၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကို သိမ်းဆည်းကာ သက်သေများ ရှေ့မှောက်တွင် ဖွင့်လှစ် စစ်ဆေးခဲ့သည်။ အိတ်ထဲတွင် အမျိုး သမီးဝတ်စုံသုံးစုံ၊ ဝလတ်စတစ်အိတ် ဖြင့် သီးသန့်ထည့်ထားသည့် မှတ်ပုံတင် တတ်တစ်ခု၊ ငွေသားငါးထောင်ကျော်၊ စာ တစ်စောင်တို့တွေ့နေရ၏။

စာမှာ လွန်ခဲ့သည်နေ့ ညပိုင်း ထာခိုးမည်ဆိုသော အချိန်အချက် လုပ်သည်စာပင်။ အမျိုးသမီးတလေးမှာ ခိုးရာလိုက်ရာမှ အသတ်ခံလိုက်ရပုံ ရှိသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌတို့ ဒီအမျိုးသမီးကို သိထား။ ဒီရွာကတော့ မတုတ်ဘူး ထင်တယ်”

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးနေထွန်းအနေဖြင့် ဝေဝေဝါဖြစ်နေသော်လည်း ထောင်စီဝင် တစ်ဦးက သွက်သွက်လက်လက် ဖြေလိုက်ရာ နဲ့နဲ့စပ်စပ်ရှိသူ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“သစ်ဆိမ့်က ဦးတင်အေး သမီးလေးပါ။ နာမည်တော့ မသိပါဘူး”

ရွာခွဲ မသိ၍သာ မေးနေရလင့်တစား စခန်းမှူး လက်ထဲတွင် ရှိသည့်မှတ်ပုံတင်ကတ်ထဲ၌ ထိုကနယ်နှင့် ဖခင်နာမည် အမျိုးသမီးငယ်၏ နာမည်မှာ ပါပြီးသား။

မစန်းစန်းလှိုင် ဖခင် ဦးတင်အေး။ အသက်ကို ခုနစ်အရတွက်မည်ဆို နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ကြွေထွင့် ရုရှာဝတော။ ခေါင်းနှင့်ထိုက်ထိုက် ဝေါ်တွင် အရိုက်ခံထားရသော ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တို့ပင် မနည်းလှ။ မစန်းစန်းလှိုင်၏ အလောင်းကို ရဲမှတ်တမ်းနှင့် အတူ ဆေးရုံပို့၍ ဆေးစစ်ချက်ခံယူရ

ပေးဦးမည်။ ရွာမှာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့ အဖွဲ့နှင့် အလောင်းကို ဆေးရုံပို့ရန် စီစဉ်ရပြန်သည်။ ပြီးမှ နေ့တွင်း ချင်း(သစ်ဆိမ့်)သို့ ခရီးဆက်ရမည်။ မစန်းစန်းလှိုင် မိခင်၊ ဖခင်တို့က သစ်ဆိမ့်တွင်ရှိနေသည် မတုတ်ပါလား။ သစ်ဆိမ့်ရှိ ထောင်စီဝင်များကို မှာလိုက်သည်။

*****

(၄)

စခန်းမှူးတို့ ရောက်ချိန်တွင် ပိုဝှဲကြီးနှင့် တိုးနေခဲ့သည်ပင်။

တစ်ဦး တစ်ထောက်က သတင်းပေးလိုက်သဖြင့် သိသွားပုံရ၏။ တာပေါ်လမ်းမှ လမ်းရိုးအတိုင်း ဆင်းလာသူများထက် ဖြတ်လမ်းမှ ခြေလျင် (သို့ မတုတ်) စက်ဘီးနှင့်လာသူများမှာ အမြန်ရောက်နိုင်သည်။ သေသူမိသားစုများမှာ ရှိနေသော်လည်း အချို့က ဆေးရုံ လိုက်သွားကြသည်။

စခန်းမှူးနှင့် ရဲတပ်စွဲဝင်နှစ်ယောက် ရှေ့တုထားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်တွင် အိမ်ထဲတွင် အုံးထနေသော ငိုထိုပွဲ။ ကြိုတင်ရောက်ပါမည်ဆိုသော်လည်း ထောင်စီဝင်များမှာ အနည်းငယ် နောက်ကျနေသဖြင့် ထာရောက် သတင်းမေးမြန်းနေသူများက စခန်းမှူးကြီးတို့ထံ ညှော်ခံနေကြရသည်။ မစန်းစန်းလှိုင် ဖခင် ဦးတင်

အေးက မြို့ဆေးရုံလိုက်သွားသဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်သင်းလှိုင်သာ ကျန်ခဲ့၏။ သို့ဖြင့် ဒေါ်သင်းလှိုင်မှာ သမီးအတွက် အပူမီးထောက်နေရာမှ အားတင်းထလာရတတ်သည်။

စခန်းမှူးက စကား စလိုက်ပါသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ ဆက်ပြီး လုပ်ရမယ့် ကိစ္စတွေ ရှိနေလို့ ထာစုံစမ်းရတာပါ။ အဒေါ်က မစန်းစန်းလှိုင် မိခင်ပေါ့နော်”

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

“သမီး မနေ့ညက ခိုးလိုက်သွားတာ ဘယ်အချိန်သိပါသလဲ”

“မိုးလင်းမှ သိပါတယ်။ ဘူးထဲမှာ သူဝတ်တဲ့ ဆွဲကြို၊ ထည်ကောက်၊ လက်စွပ်တွေထားခဲ့ပြီး စာပေးထားခဲ့ပါတယ်”

“သူ့ကိုယ်မှာ နားကပ် လေးပဲတွေ့ပါတယ်။ တခြားမမြင်မိဘူး”

“တုတ်ပါတယ်၊ အားထုထားပစ်ခဲ့တာပါ”

“ရေထားတယ်ဆိုတဲ့ လေး တဆိတ်ကြည့်ပါရစေ”

ဒေါ်သင်းလှိုင် အပေါ်အံ့အိတ်တွင်း အသင့် ထည့်ထားသည်။ လေးကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ မိမိတို့ ခိုးရာ လိုက်သွားကြောင်း စာရေး

ရွှေတောင်ရွာအတွင်းရှိသစ်ခရစ်ယာန်

အသိပေးထားသည့် စာတစ်စောင်သာ။
သာမျှထွေထွေတူးတူးမပါ။ သို့သော် ကို
မင်း အဖေ ဦးသိန်းဆောင်ဆိုတာသိရင်
သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး။ ချက်ချင်း
အဖေ့ကို အသိပေးပါနဲ့။ တွန့်မတို့ အ
ချစ်ကို မခွဲစေလိုပါ။ ဆိုသည့် စာပိုဒ်က
စခန်းမှူးရဲအုပ် ခင်မောင်အေးကို စိတ်
ဝင်စားစေသည်။

“ဒါဖြင့် မစန်းစန်းလှိုင် စာ
ဆို ဦးတင်အေး မသိသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်သင်းလှိုင်၏ ဟုတ်ကဲ့ ဆို
သော အသံမှာ တိုးညှင်း၍ အပြစ်တစ်ခု
ခုဆို တွေးလွန်မိသဖြင့် ဝန်ခံရပ်ချို။ ဦး
ဆင်မောင်အေး ကောင်းကောင်း သတိ
ထားမိသည်။ စိတ်နှောက်ကျိနေသူကို
ထွေထွေရာရာ မမေးလိုတော့ပါ။

“ကိုမင်းဆိုတာ သယ်ရွာက
မဟုတ်ဘူး”

“ကိုသိန်းဆောင် သားဆို
မင်းတွေ့ချိကပါ”

*****

(၅)

စခန်းမှူး ရဲအုပ် ခင်မောင်
စဉ်းစားနေမိသည်။ အသတ်ခံရ
သူတွေနေသည်မှာ သစ်ဆိမ့်၊ ကာခိုးသူ
တွေချို့၊ အထောင်းတွေ့သည့်နေရာ
တွေချို့၊ တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ အလှမ်း

ဝေးသည်နယ်။ ပြီးတော့ လိုချင်တစ်
မတ်စရာ ဝစွည်းဝစွယ်လည်းမပါ။ ရွာ
တွေက ဝါခနောက်ဆိုင်ဖြစ်သော်လည်း
မနီးလှ၊ ငွေးချိုမှာ သစ်ဆိမ့်သွားသူအစို့
ဖြတ်လမ်းမှာ တွန့်ဦးနယ်စပ်ကို ဖြတ်
ရမည်ဝင်။ လမ်းဆတ်ပြတ်သည်တိုင်
လုထက်သူမရှိ။ တင်းရှင်းသည်။ ထို
အမှုနှင့် ဝတ်သက်၍ မေးရမည့်သူမှာ
ကိုမင်း(ခ) ကိုမင်းညွန့်အောင်၊ သူကိုယ်
တိုင် စာတစ်တန် ပေတစ်တန်ဖြင့် ခိုးခဲ့
သည့် မိန်းကလေးအသတ်ခံရခြင်းတွင်
သူ့မှာတာဝန်မတင်း။ သူ့ကို ပြည့်စုံ
တိကျစွာ မေးမြန်းပြီး သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်
ရပေမည်။ ခိုင်မာသော အထောက်အ
ထားမရှိပါက သူ့တိုင်ထိုးစွပ်ရတော့
မည်အဖြစ်။ ဥပဒေအဆိုသည်ထင်ကြေး
နှင့် ထောက်ချက်ချ၍မရ။ တိကျခိုင်မာ
မှုရှိရပေမည်။ သေချာသော စုံစမ်း စစ်
ဆေးမှုများဖြင့် တည်ဆောက်ရသည်။

အခင်း ဖြစ်ပွားသည့် နေရာ
ဝန်းကျင်တွင် သဲလွန်စတုရံ မည်မည်
ရရ မကျန်။ ရိတ်ခဲသည် ထုတ်တစ်
ချောင်း ဖြစ်ရုံသော သွေးစများ ပေတုံ
နေဆဲ ဝါးတုတ်တစ်ချောင်းသာ။ အ
ထောင်းအနီး ခြေရာလက်ရာ အထင်
အရှားမတွေ့ရ။ အမျိုးသမီးငယ်ထို
မတရားပြုကျင့် သတ်ဖြတ်ခြင်းလည်း
မဟုတ်နိုင်။ အဝတ်အစားများကအစ

သေသေသပ်သပ် ချို့လွင်းမှု မမြင်။
ဆေးစာရလျှင် ပို၍တိကျ ခိုင်မာသော
အဖြေရပေမည်။

တစ်ခုဆိုရန် ရှိသည်က သေ
သူမျှတ်နှာပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်မှု
များမှာ အထင်းသာ။ မသေမီ ကြောက်
လန့်ခြင်းဝေဒနာ ပြင်းစွာခံစားလိုက်ရ
သည်ဟန်။ သွားခေါ်သူများနှင့်အတူ
မောင်မင်းညွန့်အောင် ပါလာသည်။ အ
သက် နှစ်ဆယ်သာသာ။ မွန်ရည်သော
ရုပ်ရည်နှင့် ယောက်ျား ပီပီသသ ခန့်
ထည်သည်။

“မောင်မင်းညွန့်အောင်ကို
ခေါ်လိုက်တဲ့စွဲ သိရောပေါ့”

“ရဲကြပ်ကြီးပြောမှ သိရတာ
ပါ။ ဝမ်းနည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါ
တယ်။ တွန့်တော်ခေါ်ရာ လိုက်လာရင်
ဒီလို ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးဗျာ”

“ဘယ်လို မင်းနောက် ခိုးရာ
လိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မှန်ပါတယ်။ လိုက်လာတာ
ပါ။ လမ်းတစ်ဝှမ်းလုံး စိတ်ဆိုးပြန်
သွားတာ”

“နို့ မင်းက အဲဒီအချိန်မှာ
ထိုက်ခိုးလာတဲ့ လူစိတ်ဆိုးပြီး တစ်
ထောက်တည်း ပြန်သွားတာ လက်ပိုက်
ကြည့်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီ အချိန်

ရှုထောင့် ညွှန်ကြားရေး ဝန်ကြီးဌာန

က တွန့်တော် မရှိဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တွန့်ခဲ့တယ်။ တွန့်တော်က အိမ်ပြန် အဝတ်အစားတွေ ယူနေတုန်းပါ”

“ကျွန်ခွဲတဲ့ တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ မင်းသူငယ်ချင်း အဖော်ထား”

“မဟုတ်ပါဘူး အဖေ ပါ”

*****

(၆)

“ဟေ”

စခန်းမှူး အံအားသင့် သွား

တော့ အဖေတို့ လမ်းမှာတွေ့တယ်။ အဖေတို့က မထောင်းဘူး။ သားရယ် မင်းချစ်သူဟာ ဝိုက်ရိုင်းတယ်ကွာ၊ တို့ မင်းတို့ စောင့်နေတုန်း သူမိဘနဲ့ ဝတ် သက်လို့ စကားများတယ်။ မင်း သိတဲ့ အတိုင်း သူ့အဖေက တစ်ချိန်က ငါ့ချစ် သူပါ။ ကြေးရတက်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ တင် အေးကနေ ဝတ်နဲ့စောင့်ပိုင်စီးသွားတာ လေ။ ငါခံစားခဲ့ရတဲ့ အကြောင်း ပြောမိ လို့ သူက သူ့အဖေဘက်ကပါပြီး ကတ် ကတ်လန် ရန်တွေ့တယ်။ ငါ့ကို မခန့်

“ကျွန်းဦး အထွတ် ပြောင်း ခင်းထဲမှာပါ”

တကယ်တမ်း မင်းညွန့် အောင်သည် သူ့ချစ်သူ အသတ်ခံရ သည့် နေရာကိုပင် သိပုံမပေါ်။ ကွာဟ ခြားနားမှုတွေကိုတွေ့နေရ၏။ မောင်မင်း ညွန့်အောင်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး၊ ရဲ တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်အား ဖာဖီ (အရပ် ဝတ်) ဝတ်စေ၍ ဝေးချိုကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ သို့ သီးသန့် စာတစ်စောင် အပို့လွှတ် လိုက်သည်။

စခန်းမှူးကြီးရယ် ခွေးလေးက တကယ်လိမ္မာတာ၊ သူသာ ထွက်ပြီးမဟောင်ဘဲ လမ်းပြသလိုအဝင်အထွက် မလုပ်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ကျော်ခန့် သိမှာမဟုတ်ဘူး။

ရသည်။ သားမိန်းမခိုးတဲ့ နောက်အဖေ ပါရတယ်လို့။

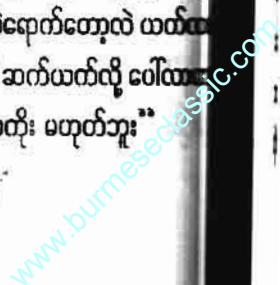
“ဟုတ်ပါတယ်။ အဖေက စိတ်မချလို ကျွန်တော် နောက်ကပါလာ တယ်။ ခိုးလာတဲ့အထိ လမ်းတစ်ဝက်က စောင့်နေတာ။ ကျွန်တော်တို့ကို ရွာပြန် ရင် မြန်မြန်မိမယ်။ ပြို့တိုသွား သူ မိတ်ဆွေအိမ်ရှိတယ်လို့ အကြံပေး တာလဲ အဖေပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပြီး အဝတ်အစားနဲ့ ငွေပြန်ယူ တာပေါ့။ အိမ်က ကျွန်တော်ပြန်လာ

ဝက်စက်တွေပြောလို့ နောက်ဆုံးရှုံးသား ကိုလဲ ဒီလိုဆို မယူနိုင်ဘူး ပြောပြီး စိတ် ဆိုးမာန်ဆိုး ပြန်သွားတယ်တဲ့။ အဖေ စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပါ ဒေါသဖြစ်မိ တယ်။ ဒင်း မယူချင်လဲနေပေါ့။ တ ကယ်တော့ ဒီဇာတ်လမ်းကို သူ့ဖေ ကျွန်တော်ပါ သိပြီးသားတွေပဲ။ အဲဒီ လို ဖြစ်စရာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော် တို့လဲ စက်သီးနဲ့ ပြန်ခဲ့တယ်”

“မင်း အဖေနဲ့ တလေး မလေးထားခဲ့တာ ဘယ်နေရာလဲ”

အမှု လာတိုင်စဉ်က တွန့် ထိပ် ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဦးနေထွန်း မိ စကားများကို သတိရနေမိ၏။

“စခန်းမှူးကြီးရယ် ခွေး လေးက တကယ်လိမ္မာတာ၊ သူသာ ထွက်ပြီး မဟောင်ဘဲ လမ်းပြသလို အဝင်အထွက် မလုပ်ရင် ကျွန်တော် ကျော်ခန့် သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဖြတ်သွား မှာပဲ။ အထဲရောက်တော့လဲ ယာယီ စ ကျင်းကို ဆက်ယက်လို့ ပေါ်လာ နှိဖြင့် သိမှာတိုး မဟုတ်ဘူး”

ရှုထောင့် ချောင်းနှင့် ရေခဲခဲတူစွာ

“ဒါဖြင့် ခွေးထိမှားလေးတစ်ခု ထု လူသတ်မှုပေါ့”

“အေးဗျာ အဲဒီလို ပြောရမှာပဲ”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် ခင်မောင်အေး ခေါင်းထဲ လက်ခနဲ အတွေးပေါ်လာသည်။ စာတစ်စောင်ရေး၍ ကျွန်းထိပ် ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌထံသို့ ရဲတပ်စွဲဝင်ထစ်ထောက်နှင့် ပို့ပေးလိုက်ပြန်၏။ သူ့အစီအစဉ်အတွက် သူ့စိတ်ထဲတွင် ပီတိဖြစ်၍ မဆိုး။

*****

(၇)

ဂွေးချိုကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အဖွဲ့ ရောက်လာကြ၏။

ဥက္ကဋ္ဌ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး၊ ရပ်ရွာထူကြီးတစ်ဦးနှင့် မင်းညွန့်အောင်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်၊ စာထဲမှာ ပါသည့် အတိုင်း အောင်ရွက်လာသဖြင့် ဂွေးချို ဥက္ကဋ္ဌကို ရင်ထဲမှ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ နှင့် ပြည်သူ ပေါင်းစည်းတူညီမှုဆိုတာ ဒါပါပဲ။ စခန်းအစောင့်ရဲတပ်စွဲဝင်က မင်းညွန့်အောင်ကို စခန်းရှေ့ တန်းလျား ခံတွင် ထိုင်နေစေပြီး ကျန်သူများကို ရုံးခန်းတွင်း သွင်းလိုက်သည်။ မင်းညွန့်အောင် အဖေ ဦးသိန်းအောင်ပုံက ရှုထည်တည်၊ ဗလကောင်းကောင်း၊ ဝင်တို ထိုဖြင့် ထိမထင်သည်ဟန်ပန်။ နာမည်

ကျော်ရွှေခါးဝတ်ရ မြန်မာ့လက်တွေ့သမားကြီးဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှတ် ထင်နေသလား မသိ။

“တိုင်း ... ထိုင်ကြဗျာ”

“ကျုပ်တို့ ခေါ်တယ်ဆို စခန်းမှူးကြီး”

တာဝန်နှင့် ရဲအရာရှိ တစ်ယောက်ကို ဆက်ဆံပုံက ရင့်သီးထွန်း။ စခန်းမှူးတပြုံး၍သာနေသည်။ ကောင်းသည် ဆိုးသည်တစ်ခွန်းမပြော။ သည်းခံနေခဲ့၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သေသူ မစန်းစန်းလှိုင်နဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာလေး သိချင်လို့”

“မနေ့က မင်းမင်းထဲ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ နောက်ဆုံး တွေ့တာမဟုတ်ဘူးလေ။ ကာထထံရှင်ပြောတာ ပိုပြည့်စုံတော့မပေါ့”

“သူတို့ ခိုးလာတယ်၊ လမ်းမှာ စောင့်နေတဲ့ ကျုပ်နဲ့ တွေ့တော့ စေတနာနဲ့ ကျုပ်အိမ်မှာ မနေဖို့ပြောပြီး မြို့က ကျုပ် မိတ်ဆွေအိမ်သွားဖို့ စီစဉ်ပေးလိုက်တယ်။ မောင်မင်းက အိမ်ပြန် အဝတ်အစား ထူနေတုန်း ကလေးမလေးနဲ့ စကားများပြီး ကျုပ်ပြန်ခဲ့တာပါပဲ။ သူလဲ ပြန်သွားတယ်လေ”

“ဘယ်နေရာမှာ စကားများတာလဲ”

“တာအတတ်နား လောက်မှာပါ”

“ခင်ဗျား ကျန်ခဲ့တာ ကျွန်းထိပ် ပြောင်းခင်းထဲမှာဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်း မင်းလကမထုံလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြတာပါ”

“ဪ-ဒါဖြင့် စကားများရင်း လျှောက်လာတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြန်သွားပြီး ပြောင်းခင်းထဲမှာ အသတ်ခံရတာတွေက ကျုပ်တို့သားအဖနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူးဗျာ။ သိလဲမသိဘူး”

“ခင်ဗျားကို ပြောင်းခင်းထဲမှာ သတ်ထားတယ်လို့ ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဟို-ဟို ကျုပ်-ကျုပ် မမှန်းပါ။ ပြောတဲ့လူ ရှိပါတယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျား မပြောနဲ့။ ဂွေးချို ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့ကောင် သိမယ်မထင်ဘူး။ ကျွန်တော် ပြောတာဟုတ်ရဲ့လား ဥက္ကဋ္ဌကြီး”

“မှန်ပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။ သတ်ထားတဲ့နေရာ မသိပါဘူး”

ဂွေးချို ဥက္ကဋ္ဌတို့ အဖွဲ့

ရှုထောင့် ဗျာဒိတ်နှင့် ရသနာပုဂ္ဂိုလ်

ထောက်ခံကြပါသည်။ တကယ်လည်း သိသည်မတုတ်ပါ။

“ဒီကိစ္စ မသိအောင်လဲ အဲဒီ ဘက် သတင်းမပြန်ဖို့ တမင်အုပ်ဆိုင်း ထားတာ။ ခရီးကလဲ လှမ်းတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားသိနေတယ်။ မင်းမင်း တို့ ပေးထားတဲ့မြို့က လိပ်စာဟာ မသွား ဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိနေတော့ ရေးပေးထား တဲ့ လိပ်စာက အတုကြီး။ ခင်ဗျားသိတဲ့ လူတစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ လိပ်စာက မပီရိတာတွေလေ။ ခိုးရာလိုက်လာတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ သူတော် ရတော့မယ့် ယောက္ခမနဲ့ ချက်ချင်း စ တားများပြီး တစ်ယောက်တည်း နှစ်မိုင် ကျော်သုံးမိုင်ခရီး ပြန်တာလဲ သဘာဝ မကျလှပါဘူး။ စဉ်းစားကြည့်ပါလေ”

ဦးသိန်းဆောင် သည်းမခံနိုင် တော့ အသံကျယ်လာ၏။

“ဒီလိုဆို စခန်းမှူးက ကျုပ် ကို လူသတ်တယ်လို့ စွပ်စွဲနေတာပေါ့”

“စွပ်စွဲတာ မတုတ်ပါဘူး။ အတိအကျ ပြောနေတာပါ။ မောင်ဆင့် ရေ ထွန်းထိပ် ဥက္ကဋ္ဌကြီး သွားခေါ်ပါ ထော့”

ခဏအကြာတွင် ဦးနေ ထွန်းနှင့် လူငယ်တစ်ယောက် စခန်းမှူး ၏ အခန်းတွင်း ဝင်လာသည်။ လူငယ် လက်ထဲ၌ လည်ဝတ်တွင်ကြိုးတန်း

လန်းနှင့် ခွေးမြီးတွားလေးတစ်တောင်။ ခွေးလေးက စခန်းမှူးရှေ့ တုထားထိုင် တွင် ထိုင်နေသည့် ဦးသိန်းဆောင်ကို မြင်သောအခါ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ချည်ပွချည် လုပ်ပြီး ကျားစီးစားစီး ဖောင်တော့ သည်။ အတင်းကိုက်ဆွဲတော့ မထောင် ရုန်းနေသောကြောင့် ထိုင်ဆွဲလာသူ လူငယ်က မနည်းပင် ထိန်းထားရ၏။ ဝိုင်းဝန်းကြည့်နေသူများမှာ ပါးစပ် အ ဟောင်းသားနှင့် တအံ့တကြ။

“ထွန်းထိပ် ဥက္ကဋ္ဌတို့ လူ သေ အထောင်းတွေ့ရတာလဲ ခွေး ကြောင့်ပဲ။ နောက်မှသိရတာ ဒီခွေးလေး က သေတဲ့ မစန်းစန်းလှိုင်ကို တကယ် ချစ်တာတဲ့။ ကလေးမလေးခိုးရာလိုက် တော့ သူ့နောက်က လိုက်လာတယ်နဲ့ တူတယ်။ အသတ်ခံရတဲ့အချိန် သူ့ရှိရင် လူသတ်သမားကို သိရ မယ်လို့ အထင်နဲ့ စမ်းကြည့်တာ မှန်နေပြီ”

“ကျုပ် မသတ်ဘူး။ ကျုပ် မသတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား ငြင်းချင် သ လောက် ငြင်းပါ။ ဝါးတုတ်ပေါ်က သွေးစ သွေးနနဲ့ လက်ရာဟာ ခင်ဗျားဆိုရင် တော့ ငြင်းရင်လဲ အပိုပါပဲ။ စီအိုင်ဒီစီ စစ် ဦးမှာ လောလောဆယ်တော့”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကလည်း မြန် ပါပေ။ ဆရာသမား အချက်ပြလိုက်

သောအခါ လက်ထိတ်ခတ်ပြီးနေ လေ ပြီ။ ဦးသိန်းဆောင်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက် တုံ့ထိုဘာဝမပြောလေတော့။ ဖမ်းဆီး ပြီး နောက်နေ့ ရိမန်ယူတာ ဆက်စစ် သည်။ နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ထွက် ချက် ပေးပါတော့သည်။ ဦးသိန်းဆောင် က သားဖြစ်သူ မင်းမင်းကို လွှတ်လိုက် တတည်းက သတ်ရန်အကြံရှိပြီး လမ်း တွင် လူမြင်မှာစိုးသည်ဟု တစ်ဖက် လှည့်ခေါ်ကာ ဝါးတုတ်ကို ထိုင်ဆန့်ဆဲ မစန်းစန်းလှိုင် ရှိခိုးတောင်းပန်သည် တိုင် သီးလူးသရဲစီးပြီးနေသူအလားနား မဝင်။ ဆင့်၍ဆင့်၍ ရိုက်ခဲ့သည်။ ခွေး တစ်တောင်က ဝင်ကိုက်သဖြင့် ကန်စစ် လိုက် ရသေးသည်ဟူ၏။ သို့ဖြင့် မ စန်းစန်းလှိုင် သေခဲ့ရသည်။

လက်ရှိ ဇနီးသေသွားသည် အထိ ငယ်ချစ်ဟောင်းနှင့် ညားနေသူ တစ်ဦးအပေါ် (ငယ်ငယ်က ရန်ကြေး ရန်စ)အပြူးအတေးများမှာ မဆိုင်သော မျိုးဆက်အပြစ်မဲ့ကြသူလေးများ ထန် ဆာခံဖြစ်ရသည် ရင်နှင့်စဖွယ် ဇာတ် လမ်းတစ်ခုအနေနှင့် ...။

(မေတ္တာပွား၍ ဒေါသ တရား တင်းပေးနိုင်ကြပါစေ)

မျိုးသေ

ပထင်ပုတ်သော နှစ်ကျောပြန်ဖောက်ထွင်းမှု

ရဲရင့်သူရိန်

“မထင်မှတ်သော နှစ်ကျော့ ပြန်ဖောက်ထွင်းမှု”
ရဲရင့်သူရိန် (နေပြည်တော်)

သန်လျင် ရေနံချက် စက်ရုံမှာ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အကြီးဆုံးစက်ရုံကြီးများတွင်တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည် ဟုဆိုနိုင်သည်။ စက်ရုံမှူးကြီး ဦးအုန်းကျော်သည် နေ့လယ်စာ ထမင်းစားချိန် (၁၂) နာရီခန့်၌ မိမိနေထိုင်သည့် ရေနံချက် စက်ရုံဝင်းအတွင်းရှိ တိုက်ခန်းသို့ စက်ရုံမှကားဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ တိုက်ရှေ့၌ ကားရပ်လိုက်ပြီး နေအိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးအားဖွင့်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟာ ... တံခါးသော့ မရှိတော့ပါလား”

တံခါးက မှန်တစ်ချပ်လည်းကွဲနေတယ် တံခါးစေ့ထားသည်ကိုတွေ့ရပြီးသော့ခလောက်မှာအောက်သို့ပြုတ်ကျနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ စက်ရုံမှူးကြီးက ယာဉ်မောင်း မောင်ထွန်းအား လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ အမြန်ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။

တီဗီစင်ပေါ်မှ (၂၁) လက်မတိုရှိဘာတီဗီနှင့် Seiko တိုင်ကပ်နာရီတို့မှာ မရှိတော့၊

အိမ်ပေါ်ထပ်ရှိ အဝတ်ဗီရိုမှာလည်း ပွင့်နေပြီး အဝတ်အစား (၁၀)စုံခန့် ပျောက်နေသည်။ အချို့ အဝတ်အစားများမှာ ဗီရိုအောက်ခြေ၌ ဖရိုဖရဲပြန်ကျနေသည်။

“ကလင် ... ကလင် ... ကလင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ တောင်ပိုင်းခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး က တာဝန်မှူး ရဲအုပ် သိန်းလှိုင် ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ရေနံချက်စက်ရုံက စက်ရုံမှူး ဦးအုန်းကျော်ပါ။ ကျွန်တော့် အိမ်ဖောက်ထွင်းခိုးယူခံရလို့ပါခင်ဗျာ လွန်ခဲ့တဲ့ (၆)လလောက်ကလဲ ရွှေထည်ပစ္စည်းနဲ့ငွေတွေခိုးယူခံရလို့ တိုင်ကြားထားပါတယ်။ အခုဒါနဲ့ဆိုရင် နှစ်ကြိမ်ရှိပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ ကျွန်တော် ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံ တင်ပြပြီး ဆက်လက်ဆောင်ရွက်လိုက်ပါမယ်။ စက်ရုံမှူးကြီး အိမ်ကိုလာကြည့်ဖို့ စခန်းမှူးနဲ့ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင်ကို အခု လွှတ်လိုက်ပါမယ်ခင်ဗျာ”

စက်ရုံမှူးကြီး တိုက်ခန်းသို့ ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ မြို့နယ်မှူး၊ စခန်းမှူးနှင့် နယ်ထိန်း

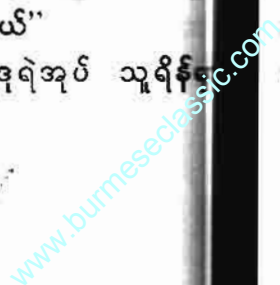
အရာရှိတို့မှ သွားရောက်ကြည့်ရှု စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။ ထူးခြားသည့် သဲလွန်စ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဒုရဲမှူးကြီး မြတ်စိုးသည် သူ၏ ရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် စခန်းမှူး ရဲအုပ်စောထွေးအား ခေါ်ယူလိုက်ပြီး-

“ကဲ စခန်းမှူးဒီတစ်ခါ ဖောက်ထွင်းမှုကိုမဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ရင်တော့ တို့ရဲတပ်ဖွဲ့အတွက် သိက္ခာကျစရာဖြစ်လိမ့်မယ်။ အရင်တစ်ကြိမ်ကအမှုလဲ မပေါ်ပေါက်သေးလို့ ခေတ္တစုံစမ်းမှု ဆိုင်းငံ့ပိတ်ထားရတယ်။ အခု တစ်ခါတော့ မပေါ်ပေါ်အောင် ဖော်ထုတ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား စခန်းက မှုခင်းဖော်ထုတ်မှုမှာ ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်မှု ရှိတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်ကို ခြွင်းပြီး သီးခြားတာဝန်ပေးပါ။ အဲဒီအမှုကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အနီးကပ် ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်ပါ။ တာဝန်ပေးမယ် အရာရှိတစ်ယောက်လား။ သတင်းပို့ခိုင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ ကျွန်တော်ဆက်ပြီး ဆောင်ရွက်လိုက်ပါမယ်”

ဒုရဲအုပ် သူရိန်

သံလျင်ရဲစခန်းမှ အမှုစစ်ရဲအရာ ရှိ (အိုင်အို) တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မှုခင်းများ ဖော်ထုတ်ရာတွင် ပါး နပ် လိမ္မာမှုနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုရှိ သည်။ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိ သည်။ ဖွဲ့ရှိသည်။ ဒုရဲအုပ်သူရိန် ဖော်ထုတ်သည့် အမှုများတွင် မပေါ်ပေါက်သည့်အမှုဟူ၍ သိပ် မရှိလှ။

“ကျွန်တော် ဒုရဲအုပ် သူရိန်ပါ”

ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးအား အလေးပြုလိုက်သည်။

“အေး ... မင်းကို သီးခြားတာဝန်ပေးတဲ့အကြောင်း ကတော့ ဒီအမှုကို အမြန်ဆုံး ပေါ်ပေါက်စေချင်တယ်၊ (၂)ကြိမ် တိုင်တိုင်ဖောက်ထွင်းခံရတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်လို့ မင်း ... မဖြစ်မနေကြီး စားပြီးဖော်ထုတ်ပါ ... မင်း လက်ထဲကအမှုတွေ စခန်းမှူးကို လွှဲပေးလိုက်ပါ။ ဒီအမှုတစ်ခုတည်း ကိုပဲကြိုးစားဖော်ထုတ်ပြီး(၃)ရက် တစ်ကြိမ်တိုးတက်မှုအစီရင်ခံပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ .. ကျွန်တော်ကြိုးစားဖော်ထုတ်ပါ့ မယ်”

ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးအား အလေးပြုလိုက်ပြီးဒုရဲအုပ်သူရိန် မှာ ရုံးခန်းတွင်းမှ ပြန်လည်

ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

ရေနံချက် စက်ရုံဝင်း အတွင်းရှိ စက်ရုံမှူးကြီး၏ နေ အိမ်ဖောက်ထွင်းခံရမှုစုံစမ်းဖော် ထုတ်ရန် တာဝန်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးပေါ်သို့ကျရောက်လာချေပြီ။ မှုခင်းတစ်ခုကို ဖော်ထုတ်ရာတွင် ပထမဆုံး အကျယ်စဉ်းစားမှုမှ အကျဉ်းသို့ သွားရန်လိုသည်။ အနီးစပ်ဆုံးပစ်မှတ်များကိုလည်း စုံစမ်းရှာဖွေရဦးမည်။

ရေနံချက် စက်ရုံဝင်း ၏ အောက်ဘက်ရှိ ဒါရ်ကာရပ် ကွက်ထဲမှ ဖောက်ထွင်းမှုနှင့် ကျော်စောသတင်းရှိသူ ဖောက် ထွင်း ခိုးယူတတ်သူ (၄)ဦးအား ဖမ်းဆီး စစ်ဆေးခဲ့သော်လည်း ချုပ်ရီမန် တစ်ပတ်သာကုန်သွား သည် ထူးခြားမှုမရှိပေ။

ဖောက်ထွင်း ခိုးယူခံရ ချိန်မှာ နံနက်(၈)နာရီမှနေ့လယ် (၁၂)နာရီကြားဖြစ်သည်ဆိုသည့် အချက်ကို ကျွန်ုပ်မေ့ထား၍ မရ ချေ။ သော့ကိုရိုက်ချိုးသွားခြင်း နှင့် အတွင်းချက်ကိုဖြုတ်ရန် မှန် တစ်ချပ်ရိုက်ခွဲသွားခြင်း၊ အဝတ် များ ပြန့်ကျဲနေခြင်း စသည့်အ ချက်များကိုလည်း ထည့်သွင်း စဉ်းစားရပေလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် တီဗွီ၊ နာရီနှင့်

အဝတ်အထည်များကို သယ် ဆောင်၍ ပြင်ပသို့ထုတ်ယူသွား ရန် ရုတ်တရက် လွယ်ကူမည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့်ရေနံချက်စက် ရုံဂိတ်ပေါက်ဝများ၌စစ်ဆေးရေး ဂိတ်များရှိပြီး ခိုးယူခံရသည့်အ ချိန်ပိုင်း အတွင်းက ဂိတ်များမှ ပြင်ပသို့ထွက်သွားသူမရှိကြောင်း လည်း စုံစမ်းသိရှိထားသည်။

နီးစပ်ရာ ရဲစခန်းများ နှင့် ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းရဲစခန်း များသို့ ပစ္စည်းပျောက်ကြော်ငြာ များဖြန့်ဝေလိုက်သည်။သန်လျင် မြို့နယ်အတွင်းရှိ တီဗွီကက် ဆက်ပြင်ဆိုင် ပြုပြင်ရောင်းဝယ် ရေးဆိုင်များသို့လည်း တီဗွီလာ ရောက်ရောင်းချသူရှိပါကရဲတပ် ဖွဲ့သို့ အကြောင်းကြားပေးပါရန် တိတိတဆိတ်မှာကြားထားလိုက် သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ နယ်ထိန်းရဲ တပ်သား အေးဝင်းနှင့် တွဲဖက်၍ အဆိုပါ အမှုအားလျှို့ဝှက်စုံစမ်း ထောက်လှမ်းမှုများပြုလုပ်ခဲ့လေ သည်။

ခိုးယူခံပြီး သတ္တမ မြောက်နေ့တွင် သန်လျင်ကမ်း နားပိုင်းရှိ တီဗွီပြုပြင်ရောင်းချ သူ ကိုဝင်းတင်က ကျွန်ုပ်၏ နေ အိမ်သို့ရောက်ရှိလာသည်။

ရှုထောင့်မျှခင်းဖြင့် ရာသီဥတုစင်

“ဆရာ... ဒီနေ့ ညနေ (၅)နာရီမှာ တီဗွီတစ်လုံး ကျွန်တော်ဆိုင်ကိုလာရောင်းမယ် လို့ပြောတယ်ဆရာ”

“လာရောင်းမယ့်တီဗွီက ဘာအမျိုးအစားလဲဗျ”

“၂၁ လက်မ တီဗွီဘာ လို့ပြောပါတယ် ဆရာ”

ထူးခြားသတင်း တစ်ခုဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ အမှုအတွက်အားထားရမည့် သဲလွန်စတစ်ခုဖြစ်နိုင်သည်။

“ကိုဝင်းတင် ခင်ဗျားကို တီဗွီရောင်းဖို့လာပြောတဲ့သူက ဘယ်အရွယ်လောက်လဲ။ ဗမာလူမျိုးပဲလား။ တီဗွီအကြောင်းကိုရောနည်းလည်လား”

“အသက်ကတော့ ၂၅ နှစ်လောက်ရှိပြီဆရာ၊ ဗမာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကရင်လိုလိုပုံစံပဲ တီဗွီအကြောင်းကို နားလည်ပုံရတယ်ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က ထပ်မေးလိုက်သည်။

“သူလာတော့ ဘာနဲ့လာသလဲ။ ခေတ်လူငယ်ပုံစံလား။ ခင်ဗျားသူ့အပေါ်ထူးခြားမှုဘာတွေ့သလဲ”

“သူလာတာ ရာလေး

ဘီး အနက်ရောင်နဲ့ပါ ဆရာ။ ခေတ်လူငယ်ပုံစံပဲ ဆံပင်အရှည် အဖျားကောက်ပြီး အကျီကိုလဲ အပြင်ထုတ်ဝတ်ထားတယ်ဆရာ။ ထူးခြားတာကတော့ အနက်ရောင် သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားတယ်ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီ ကိုဝင်းတင် ညနေပိုင်း လာရောင်းရင် အဲဒီတီဗွီကို ခင်ဗျားလက်ခံပြီး ဝယ်ပေးပါ။ ဒီသတင်းကို ဘယ်သူမှမပေါက်ကြားပါစေနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျား ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ကျွန်တော် ပီပီရီရီ ဆောင်ရွက်ပါမယ်”

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းက ကျွန်ုပ်နှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များက အရပ်ဝတ်ဖြင့် စောင့်ကြည့်သော်လည်း တီဗွီလာရောက်ရောင်းချသူမရှိချေ။ ကျွန်ုပ်တို့စောင့်ဆိုင်းမှုမှာ အချည်းအနီးဖြစ်ခဲ့သည်။ သုံးရက်ခန့် ဆက်လက်စောင့်ကြည့်ခဲ့သော်လည်း ထူးခြားမှု ရှိမလာခဲ့။ ဖောက်ထွင်းသူမှာ သတင်းရသွား၍လား။ ဒါမှမဟုတ် အဆိုပါဆိုင်၌ မရောင်းချင်တော့၍လား မပြောတတ်တော့။ ပစ်မှတ်ကအနားရောက်

လာမလိုလိုနှင့် အဝေးဆုံး ထွက်ပြေးသွားလေပြီ။

မူခင်းတစ်ခု ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် အခင်းဖြစ်အရပ်သို့ အကြိမ်ကြိမ် သွားရောက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည့် အလေ့အကျင့် ကျွန်ုပ်၌ ထားရှိသည်။ ယခုတစ်ခေါက်တွင်တော့ အဝင်အထွက်လမ်းများကို သမားရိုးကျကြည့်ရှုစစ်ဆေးခြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ စက်ရုံမှူးကြီးအိမ်နံဘေးရှိဘေးချင်းကပ်လျက်အိမ်သို့လမ်းကြောင်းပြောင်းလွှဲ၍ စုံစမ်း လေ့လာခဲ့သည်။ အပြင်စည်းတွင် ထူးခြားမှုမရှိ၍ အတွင်းစည်းသို့ ဝင်ရောက်စုံစမ်းသည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။

ဘေးချင်း ကပ်လျက် တိုက်အိမ်မှာ ရေနံချက်စက်ရုံ အရာရှိကြီးတစ်ဦး၏ အိမ်ဖြစ်ပြီး မိသားစု ငါးဦးနေထိုင်ကြောင်း သိရှိထားသည်။ အဆိုပါ တိုက်အိမ်ရှေ့ရှိ လူခေါ်ဘဲလ်အား ကျွန်ုပ်မှ နှိပ်လိုက်သည်။

“ကလင် ကလင်”
ခဏအကြာတွင် အိမ်ရှေ့ တံခါးလာဖွင့်ပေးသည့် ထူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရပြီး

“အစ်ကို ဘာကိစ္စရှိလဲလဲခင်ဗျ”

ရှုမောင်ရွာအတွင်းရှိသစ်ပင်စု

“အစ်ကိုက သန်လျင် ရဲစခန်းက ဒုရဲအုပ် သူရိန်ပါ။ စက်ရုံမှူးကြီးအိမ်ကပစ္စည်းတွေ ခိုးယူခံရတဲ့ကိစ္စ လာစုံစမ်းရင်း ညီလေး အိမ် ခဏဝင်လာတာ ပါ။ အစ်ကိုတို့ စခန်းမှူးနဲ့ ညီလေးရဲ့ မိဘတွေကလဲ ရပ်ခေ့ ရပ်မျိုးတွေလို့ပြောပါတယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်ပါဦး ခင်ဗျ”

ကျွန်ုပ် အိမ်အတွင်းသို့ အကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ထိုစဉ် လူငယ်တစ်ဦး အိမ်ပေါ်ထပ် လှေကားမှ ဆင်းလာသည် တို့တွေ့ရသည်။

“ကိုကြီး ဒါ ရဲစခန်းက ဒုရဲအုပ်သူရိန်တဲ့။ စက်ရုံမှူးကြီး အိမ်ကပစ္စည်း ပျောက်တဲ့ကိစ္စ ထာစုံစမ်းတာ”

“ဪ ဟုတ်လား။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဘုရားသား။ ကျွန်တော့်ကို ညီလေးတစ်ယောက်လိုခင်မင်နိုင်ပါ ထယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ဆွေ့နဲ့ ချိန်းထားလို့ အပြင်သွား ထိုက်ပါဦးမယ် ခင်ဗျ”

ပြောပြောဆိုဆို ထွက် သွားသော အသက်(၂၅)နှစ်ခန့် အရွယ် လူငယ်လေးကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်လည်းတစ်စုံတစ်ခုကိုသွား

သတိရလိုက်မိသည်။ ရုပ်ရည် သန်ပြန်၍ ခေတ်ဆန်ပြီး သွက်လက်သောလူငယ်လေးပါလား။

အဆိုပါ လူငယ်မှာ အကျီကို အပြင်ထုတ်ထားပြီး ဆံပင်အဖျားကောက်၍ မျက်နှာ ပုံစံမှာကရင်ပုံစံမျိုးဖြစ်လေသည်။

“ညီလေးရေ အစ်ကို ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် အလုပ်လေး ရှိသေးလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”
မောင်ဇော်ဇော်အား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်အထွက်တွင် တံခါးဖွင့်ထားသည့် ကားဂိုဒေါင်ဘက်သို့ အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်မိရာ ရာလေးစက်ဘီး အနက် တစ်စီးအား တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ရဲစခန်းသို့ပြန်အရောက်တွင် နယ်ထိန်း ရဲတပ်သား အေးဝင်းကို ခေါ်ယူလိုက်ပြီး နောက်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ရေနံချက်စက်ရုံ သို့လိုက်ရန် မှာကြားလိုက်သည်။ နောက်နေ့နံနက် (၈) နာရီခန့် ရေနံချက်စက်ရုံဝင်းအပြင်ဘက် ကင်းတဲအနီးမှ ကျွန်ုပ်တို့စောင့်ကြည့်နေစဉ် မောင်ဇော်ဇော်၏ အစ်ကိုကျော်ကျော်ထွက်လာသည် ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်မှ-

“ကဲ ... အေးဝင်း ငါ အခုပြထားတဲ့ လူငယ်နောက်ကို လိုက်ကြည့်ပြီး ငါ့ကို ပြန်တင်ပြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ .. ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်လိုက်ပါ မယ်”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် အေးဝင်းကို မောင်ကျော်ကျော်၏နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်ရန် တာဝန်ပေးလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်လည်း ရဲစခန်းသို့ ပြန်ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့ည (၉) နာရီခန့်တွင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် အေးဝင်းက ကျွန်ုပ်၏ နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး-

“ဆရာ ကျွန်တော် .. ကျော်ကျော် နောက်ကို လိုက်ကြည့်တော့ ကျော်ကျော်ဟာ ရန်ကုန်က ရွှေဘဲစားသောက်ဆိုင်မှာ သူ့သူငယ်ချင်း(၄)ယောက်နဲ့ မနက်စာ စားကြတယ်ဆရာ .. သောက်ကြစားကြနဲ့ ကုန်ကျ စရိတ်ငွေအားလုံးကိုလဲ သူပဲရှင်းတာတွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံမှာ ရုပ်ရှင် ဝင်ကြည့်ကြတာတွေ့တယ်။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ဖိုးကိုလဲ သူပဲရှင်းတယ် ဆရာ”

“အေး .. ကောင်းပြီ”

ရှုထောင့်များဖြင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

အခု ဒီအကြောင်းတွေကို မင်း ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ ဆရာ”

နောက်တစ်နေ့ နံနက် (၉)နာရီအချိန်ခန့်တွင် မောင်ဇော်ဇော်နှင့်မောင်ကျော်ကျော်တို့၏နေအိမ်တိုက်ခန်းသို့ထပ်မံသွားရောက်ခဲ့လေသည်။ သူတို့ မိဘများ မရှိသည့်အချိန် မှန်းဆ၍ သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်ဇော်ဇော်က-

“လာ အစ်ကို အိမ်ထဲ ဝင်ပါ ခင်ဗျ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်ပြီး လက်ဖက်ရည်မှန်များနှင့်ညှော်ခံသည်။ ကျွန်ုပ်မှ-

“ဒီဘက်ကြိုလို့ ဝင်လာခဲ့တာပါ ညီလေး .. ဒါနဲ့ မောင်ကျော်ကျော် မတွေ့ပါလားကွ”

ဟု မေးလိုက်ရာ “ကိုကြီး အပေါ်ထပ်မှာ ရှိပါတယ်။ ခုနလေးတင် အပြင်က ပြန်လာတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ ထိုစဉ် ကျော်ကျော်မှာ အိမ်ပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရပြီး အပြင်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း နေအိမ်ညှော်ခံရှိ ဦးထုပ်များချိတ်ထားသည့် နေရာသို့လှမ်းကြည့်မိရာ သက္ကလပ်အနက်ရောင် ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဦးထုပ်လေးငါးလုံးကြား၌ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်မှ-

“ဟို သက္ကလပ်ဦးထုပ် အနက်ကလေးက လှတယ်နော်၊ ဘယ်သူဦးထုပ်လဲကွ”

“ကိုကိုကြီးရဲ့ ဦးထုပ်ပါ သူ့အပြင်သွားရင် အမြဲဆောင်းသွားတယ်”

ကျွန်ုပ် စဉ်းစားတွေးတောနေမိသည်မှာ သက္ကလပ်ဦးထုပ် အနက်ရောင်၊ ရာလေးစက်ဘီး အနက်ရောင်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်အဖျားကောက်၊ မျက်နှာကရင်ပုံစံ၊ အင်္ကျီအပြင်ထုတ် ဝတ်တတ်ပြီး စကားပြော ခေတ်ဆန်သည်ဆိုသည်အချက်များမှာ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှသည်။

“ညီလေး ... ဇော်ဇော် ကိုကြီးကမ်းနားဘက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ကျော်ကျော်မှာ သူ့၏ ညီအား လှမ်းပြောလိုက်ပြီး အပြင်သွားရန် ဦးထုပ်ကိုယူနေစဉ် ကျွန်ုပ်က-

“အစ်ကိုလဲ ကမ်းနားဘက် သွားမလို့ ညီလေးရေ

အတူသွားကြရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကျော်ကျော်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အပြင်သို့သွားရောက်ခြင်းအပေါ် နှစ်လိုဖွယ် မရှိကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသည်။

အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြရင်း ကျွန်ုပ်မှ စတင်၍ စကားစလိုက်သည်။

“အစ်ကို ညီလေးနဲ့ အတူလိုက်လာတာ အကြောင်း ရှိတယ်”

“ဘာအကြောင်းများလဲ အစ်ကို ပြောပါဦး”

“ညီလေး ဒီကနေ လှမ်းကြည့်လိုက် စက်ရုံမှူးအိမ်ဘေးကတိုက်ကြီးကို မြင်တယ်ဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆို တိုက်အိမ်ကြီးအားလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“တွေ့တယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီ တိုက်ကြီးအပေါ်ထပ်မှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်နေတယ်။ အခုတော့ ရွာကိုခထာပြန်သွားကြတယ်။ စက်ရုံမှူးအိမ်ထဲ တီဗွီကိုသယ်ထုတ်သွားတာအပေါ် ညီအစ်မနှစ်ယောက် အပေါ်ထပ်ကနေ လှမ်းမြင်လိုက်တယ်”

ပြောတယ်”

ကျွန်ုပ်မှ ကျော်ကျော် မျက်နှာကိုအကဲခတ်လိုက်သည်။ စိတ်ဝင်စားသွားသည်ပုံစံတွေ့ရသည်။

“ဟုတ်လား... အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

“ညီလေး သေချာနားထောင်ပါ .. အဲဒီနေ့က ညီလေးတီဗွီကို အဝတ်နဲ့အုပ် ပုဏ္ဏရိုက်ပန်းပင် ပတ်လမ်းကနေ ညီလေးတို့တိုက်ဘက်သို့သယ်သွားတယ်လို့ တိတိကျကျ ပြောနေတယ် အဲဒီအချိန်က (၉) နာရီခွဲလောက်ရှိနေပြီပြောတယ်”

ကျော်ကျော်မှာ တစ်ချက် တွေဝေသွားသည်။ ကျွန်ုပ်လည်းပစ်မှတ်ဆက်တိုက်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အမှန်တကယ်တွင် တိုက်ပေါ်ထပ်မှ ညီမနှစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အား ထွက်ဆိုချက်ပေးခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်က ကျော်ကျော်အပေါ်စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးပြုလုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ဒါမဟုတ်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော်ကို မတရားစွပ်စွဲတာပဲ .. သူတို့ကိုပြန်ပြီးတရားစွဲပစ်မယ်”

“ညီလေး သူတို့က မ

ဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်ုပ်လည်း မထူးတော့ပြီမို့ ပစ်မှတ်ကိုဆက်တိုက်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ညီလေးနဲ့ အစ်ကိုက ခင်မင်နေကြပြန်ပြီဖြစ်လို့ အစ်ကိုက အကူအညီတွေ ပေးမှာပါ။ မင်းမိဘတွေနဲ့ အစ်ကိုတို့ စခန်းမှူးက သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ကိုယ်က ကူညီမှာပါ”

ကျော်ကျော်မှာ တစ်ချက် တွေဝေသွားပြန်သည်။

“အစ်ကိုက ဘယ်လိုကူညီပေးမှာလဲ”

“ညီလေးမှာရှိတဲ့ တီဗွီနဲ့ တိုင်ကပ်နာရီကို လမ်းဘေးတစ်နေရာရာမှာ လူမသိအောင် ပြန်ထားလိုက်ပါ .. လမ်းဘေးကပြန်တွေ့တယ်ဆိုပြီး ညီလေးလဲပြဿနာမတက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“ကျွန်တော်က တကယ် မယူတာပဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြန်ထားလို့ရမှာလဲ”

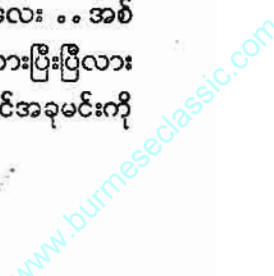
အမှုပေါ်ပေါက်ခါနီးမှ လွဲနေပြန်သည်။ ကျော်ကျော်မှာ ချီတုံချတုံဖြစ်နေပုံရသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစကား တပြောပြောနှင့် လာခဲ့ရာ

ရေနံချက်စက်ရုံဝင်းကြီး၏အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ဆိုက်ကားတစ်စီးကို ငှားစီး၍ကမ်းနားဘက်သို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျော်ကျော်မှာမူ ရှေ့ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်လည်း နောက်ထိုင်ခုံမှ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ ဆိုက်ကားသမားရှိနေ၍ လမ်း၌စကားမပြောဖြစ်ကြတော့။ ကမ်းနားဆိပ်ရောက်ခါနီးတွင် ဗွီဒီယို ပြုပြင်ရေး ဆိုင်ရှေ့၌ ရုတ်တရက်ကိုဝင်းတင်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ်လည်းအားတက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ် လက်ထောင်ပြလိုက်ပြီး ကျော်ကျော်၏ ကျောပြင်အား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ကိုဝင်းတင်က နားလည် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးထိုင်သောက်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့လိုက်လာခဲ့သည်။ ကျော်ကျော်ကို သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုပြီး သေချာကြောင်းလက်မထောင်ပြသွားခဲ့သည်။

ပစ်မှတ်က တိကျသေချာသွားလေပြီ။ ကျွန်ုပ်က စတင် စကားစလိုက်သည်။

“ကဲ ညီလေး .. အစ်ကိုပြောတာ စဉ်းစားပြီးပြီလား .. မစဉ်းစားသေးရင်အခုမင်းကို

ရှုထောင့်မှည့်အောင်မြင်ရာသီဥတု

လက်ထိတ်ခတ်ပြီး အမှုနဲ့ ဖမ်းလိုက်မယ်။ အစ်ကိုတို့မှာ တိကျတဲ့ အထောက်အထားတွေရှိတယ်။ ညီလေး တီဇွီကို ရောင်းဖို့ လာစပ်တာကိုလဲ သိထားတယ်။ အစ်ကိုကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါ... ဥပဒေဘောင်ထဲက တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးပါ့မယ်”

ကျော်ကျော်မှာ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ -

“ဟုတ်ကဲ့ .. တီဇွီကို မြို့မမြောက်ရပ်ကွက်ထဲက ဒေါ်သင်းသင်းအိမ်မှာ ပေါင်ထားခဲ့ပါတယ်။ နာရီကိုတော့ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ဆီမှာ ကျွန်တော် ရောင်းလိုက်ပါတယ်”

ကျော်ကျော်ထံမှ ဝန်ခံချက်ရရှိခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျော်ကျော်နှင့်အတူမြို့မမြောက်ရပ်ကွက်သို့ သွားရောက်ခဲ့ပြီး (၂၁)လက်မတီဇွီကို သိမ်းဆည်းခဲ့လေသည်။ ကျော်ကျော်ကို ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီး ကျန်သက်သေခံပစ္စည်းများဖြစ်သည့် တိုင်ကပ်နာရီနှင့်အဝတ်အထည်များအား ထပ်မံ သိမ်းဆည်းခဲ့သည်။

“ဒါနဲ့ ညီလေး နေပါ

ဦးကွ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ လလောက်က ရွှေတွေ ပျောက်တုန်းကလဲ ညီလေးပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်ပါ အစ်ကို”

ဖောက်ထွင်း ခိုးယူခဲ့သည့် ရွှေများအား ပုဇွန်တောင်ဈေးရှိ ရွှေဆိုင်များ၌ လိုက်လံ သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် .. အစ်ကို လာမဖမ်းခင်ညက အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်တယ်အစ်ကို။ ကျွန်တော် အခန်းတစ်ခန်းထဲ ရောက်နေပြီး မီးတွေက ပတ်ချာလည်ဝိုင်းနေတယ်။ ကူညီတဲ့လူလဲမရှိ ထွက်ပေါက်လဲမရှိ ဖြစ်နေတယ်။ မနက်ကျတော့ ကျွန်တော်အဖမ်းခံရတာပါပဲ”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ၊ နောင်တလဲရပါပြီ။ ကျွန်တော်အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သုံးဖြုန်းချင်လို့ ကျွန်တော် မိုက်ခဲ့မိတာပါ”

ကျွန်ုပ်က -

“အစ်ကို တာဝန် ဝတ္တရားအရ ပြောဆိုခဲ့ရတာကိုလဲ ခွင့်လွှတ်ပါ ညီလေး .. ညီလေး ကျခံရမယ့်ပြစ်ဒဏ်အတွက် ဥပဒေ ဘောင်အတွင်းက အစ်ကို

တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးသွားမှာပါ”

မထင်မှတ်သော နှစ်ကျော့ပြန်ဖောက်ထွင်းမှုကား ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေပြီ။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တရားခံ ကျော်ကျော်အား ဥပဒေနှင့်အညီ သန်လျင် မြို့နယ်တရားရုံးသို့ တရားစွဲတင်ပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ်မှာမူ ကျော်ကျော်သည် အကျင့်စာရိတ္တ ယိုယွင်းပျက်စီးနေသူ တစ်ဦး မဟုတ်ချေ။ သူငယ်ချင်း အပေါင်း အသင်း များနှင့် သောက်စားပျော်ပါးလိုပြီး သုံးဖြုန်းရန်ငွေလိုချင်၍ဖောက်ထွင်းမှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပထမအကြိမ်တွင် ကျူးလွန်မှု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်းမရှိသဖြင့် ပိုမိုအတင့်ရဲလာပြီး ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံကျူးလွန်ခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကျော်ကျော်သည် နောင်တ တရားများကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ဥပဒေကချမှတ်သည့် ပြစ်ဒဏ်ကို မလွဲမသွေကျခံရမည်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ရဲရင့်သူ၏ (နေပြည်တော်)

ဇေယျရင်ဖြောကြွယ်ကြွယ်

သင်းသင်းလှိုင် (တပ်ကုန်း)

“တွေ့ရင်ပြောကြပါကွယ်”
သင်းသင်းထိုင်(တစ်ထုန်း)

“ငှက်ပျောတစ်ခိုင် သား
တစ်ထိုင်တဲ့၊ သားလေးငုတ်တုတ်
ထိုင်နေပြီ သမီးလေး။ ဘယ်မိဘတမှ
သားသမီးကို ပစ်မသွားရက်ပါဘူး။
မွေးစကလေးကို နို့ဦးရည်လေး
တောင် မတိုက်ဘဲ ထားသွားခဲ့တယ်
ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အမေတောင်
အရွယ်ရောက်နေတဲ့သမီးကို သတိ
ရနေသေးရင် သမီးရောသမီး သား
လေးကို သတိမရဘဲနေမလား။
ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို မယုံနိုင်ဘူး။
အမေမယုံနိုင်ဘူး။ သမီးဒီလိုလုပ်မယုံ
အကြောင်းတော့ရှိမယ်” တွေ့ရင်ပြော
ကြပါကွယ်”

အမေတစ်ထောက်ရဲ့ တမ်း
တနေမှု လွမ်းမောဖွယ် တောင်းလှပါ
တယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းလေးက တကယ့်
အဖြစ်အပျက် ကြေထွဲ့စရာ ဇာတ်
လမ်းလေးပါ။ စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင်
သေသေချာချာဖတ်ပြီး တူညီပေးကြ

ပါ။ “တွေ့ရင်ပြောကြပါ” ဇာတ်လမ်း
လေးက ဒီလိုပါ။

နှင်းဝေမြူဆိုင်းနေတဲ့ ပဲခူး
ရိုးမတောင်တန်းကြီးတွေကို အဝေး
က လှမ်းမြင်နေရသည်။ နှင်းဝေမြူ
ဆိုင်းနေပေမဲ့ ဆောင်းတွင်းကြီးမ
ဟုတ်ပါ။ မိုးတွင်းကာလဖြစ်ပါသည်။
တောင်ခိုးဝေဝေ မြူခြေဆိုင်းနေ
သည်ဟု ဆိုတမမှားပါ။ ဥတ္တရသီရိမြူ
နယ် မရောက်မီ လမ်းကလေးမှ တစ်
ဆင့်သွားလျှင် သည်ရွာကလေးကို
ရောက်မည်။ အဝေးကကြည့်လျှင်
သတ္တသတ္တာဟဋ္ဌာန ဗုဒ္ဓဂါယာနှင့်
မဟာဗောဓိဘုရားကိုခပ် ရေးရေးလှမ်း
မြင်နိုင်သည်။

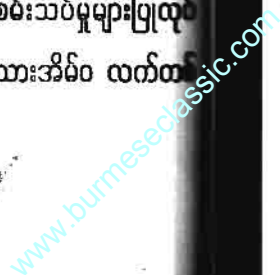
သည်ရွာကလေးက အေး
ချမ်းသာယာပြီး စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊
ဘာသာရေးတောင်းမွန်သည့် ရွာက
လေးဖြစ်သည်အတွက် “သာယာ
အေး” ဟု အမည်တွင်သည်။ သာယာ
အေးရွာ၏ ထျန်းမာရေးတာဝန်ကို
ထမ်းဆောင်နေသည့် သားဖွားဆရာမ
လေးက စိတ်ထားနူးညံ့ သဘော

တောင်းသူလေးဖြစ်သည်။ အေး ချမ်း
သောမျက်နှာ၊ လှပသောအပြုံးပိုင်ရှင်၊
ဝင်းဖန်သောအသားအရေရှိပြီး ချစ်
ခင်နှစ်လိုဖွယ်ရာ အမူအရာရှိသည့်
အလှကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ တစ်ဦးဖြစ်
သည်။ တစ်ရွာလုံးက ဆရာမလေးကို
အားကိုးကြသည်။

“ဆရာမ၊ ဆရာရေ သီ
တာခိုင် ဗိုက်နာလို့ လိုက်ခဲ့ပါဦး”

“အေးအေး လာပြီ လာပြီ
လှည်းပါလား၊ အဖော်ကောပါလား။
ပစ္စည်းတွေလှည်းပေါ်တင်လိုက်ဦး”

ဆရာမလေးက လိုအပ်
သည့် ပစ္စည်းများယူဆောင်၍ ထူ
နာအိမ်ကိုလိုက်ခဲ့သည်။ သီတာခိုင်က
သားဦးကိုယ်ဝန်ဖြစ်သည်။ အသက်
တစ်ဆယ်ကိုးနှစ်သာရှိ သေးသည်။
ဆရာမလေးထံတွင် ကိုယ်ဝန်စောင့်
ရှောက်မှုကို ခံယူနေသူဖြစ်သည်။
ရောက်သည့်အချိန်ကို ကြည့်လိုက်
သည်။ ဆယ်နာရီရှိနေပြီ။ ရောက်
ရောက်ချင်း စမ်းသပ်မှုများပြုလုပ်
လိုက်သည်။ သားအိမ်ဝ လက်ထက်

ရွှေလင်းမြင်းနှင့် ရာသီဥတု

ထိုးသာဝင့်သေးသည်။ မွေးလူနာ
မိန်းကလေးက နာကျင်မှုကို မခံ
နိုင်၍ အော်တစ်နေသည်။

ဆရာမလေးက မွေးဖွား
နှင့်ဝတ်သက်သည် အတွေ့အကြုံ
များကို သေချာရှင်းပြပြီး အားပေး
ထား ပြောကြားသည်။ မွေးဖွားသည့်
အချိန်ကို စောင့်စားနေသည်။ စောင့်
စားနေသော်လည်း ကလေးဦးခေါင်း
သည် မွေးလမ်းဝသို့ ဆင်းမလာ။ သား
အိမ်အဝကလည်း ထိုးတက်၍ပွင့်

မလာ။ အတွေ့အကြုံအရဆိုလျှင်
လူနာမိန်းကလေးသည် ဆေးရုံပိတ်၍
မွေးဖွားရန် လိုအပ်ကြောင်း မှန်းဆ
နိုင်ပြီ။

“ထဲ အဒေါ်တို့ရေ သီတာ
ခိုင်ကတော့ အိမ်မှာမွေးလို့မရနိုင်ဘူး။
ဆေးရုံသွားရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်
လိုအပ်တဲ့ဝစ္စည်းတွေယူပြီး ထားခေါ်

ဝေတာ။ ဆရာမ ဆေးရုံကို လိုက်ပို့
ပေးမယ်”

နံနက်စောစော ဝေလီ ဝေ
လင်းအချိန်မှာ ဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိ
သည်။ သီတာခိုင်အမေ၊ အစ်မ၊
အဒေါ်တို့ ပါလာကြသည်။ သီတာခိုင်
ထောတံ့ကတော့ ကောက်စိုက်ချိန်
နှားတွေနှင့် အလုပ်မအားသော
ကြောင့် နောက်နေ့မှလာခဲ့ရန် သီတာ
ခိုင်က မှာကြားသဖြင့်နေခဲ့လေသည်။

“ညီမလေးရေ ဘာ ကျေ
လဲ တွယ်”

“ဝရိုလောင်းလေးပါ အစ်
မရေ။ သားဦးတိုယ်ဝန်လေးလဲဖြစ်
နေတယ်။ အရပ်ကလဲ နည်းနည်းပု
တယ်”

တာဝန်ကျ ဆရာဝန် မလေးတ သားဖွားမီးယပ် အထူး တုထို အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ တစ်တုန်းဆေးရုံသည် အရင်ကလို ခုတင်ငါးဆယ်ဆုံးဆေးရုံလေး မဟုတ် တော့ပါ။ ခုတင် တစ်ရာဆုံးဆေးရုံဖြစ် သည့်အားလျော်စွာ အထူးတု ဆရာ ဝန်များ ပြည့်စုံသည့်ဆေးရုံ ဖြစ်နေ လေပြီ။

သားဖွား အထူးတု ဆရာ ဝန်မကြီး ရောက်လာပြီး စမ်းသပ်မှု များ ပြုလုပ်ကာ လူနာရှင်များအား

ခွဲစိတ်၍မွေးရမည် ဖြစ်ကြောင်း သ ဘောတူပါတ လက်မှတ်ထိုးစေရန် အရေးပေါ် ခွဲစိတ်ရန် သီတာခိုင်ကို ခွဲစိတ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွား လေ သည်။

နံနက် ဆယ်နာရီခွဲတွင် သီ တာခိုင်အား သားယောကျ်ားလေး တစ်ယောက်ကို အောင်မြင်စွာ မွေးဖွား ပေးလိုက်သည်။ မွေးပြီး ပထမနေ့-

“သီတာခိုင် ဘယ်လို နေ လဲ နေလို့ထိုင်လို့ထောင်းရဲ့ လား” “ဟုတ်ထဲ့”

“အိမ်မ---အိမ်မ
ထပါဦး .....
လူနာကို ဆေးတိုက်မလို့
သီတာခိုင်
ဘယ်သူ့အလဲ”

တာဝန်ကျ ဆရာဝန်များ တ ရောင်းလှည့်တိုင်း သီတာခိုင်ကို ဂရုတစိုက်မေးကြသည်။

“အရည်လေးသောက် နော် ဒါမှ နို့ထွက်မှာ။ သားသား လေးကို နို့ဦးရည်တိုက်ရမယ်။ နို့ ဦးရည်က ကလေးအတွက် အား ဖြစ်စေတယ်နော်”

မွေးပြီး ဒုတိယနေ့ “သီတာခိုင် ချုပ်ရိုးက ဆာ လား။ နာရင် ဆရာမတွေကို ပြောခေါ် နို့ရည်ကောထွက်ပြီလား။ သားသား လေးငိုနေတယ်။ နို့တိုက်ဦးနော်”

သီတာခိုင် ယောကျ်ား လည်း ရောက်ရှိလာသည်။ သားလေး မွေးသဖြင့် အလွန်ပျော်နေသည်။ မိန်းမကို အားပေးကာ အလုပ်ရှိထုတ် ဇာတိခဏပြန်ရသည်။ သီတာခိုင် တော့ အမေနှင့်အဖေက စောင့်နေ သည်။

မွေးပြီး တတိယနေ့ နံနက် နှစ်နာရီခန့်-

“မေ ငါ အိမ်သာသွား”

မယ်”

“ညီမလေး မမ လိုက်ပို့

မယ် နေဦး”

“ရပါတယ်။ အခု ကောင်း
ကောင်း လမ်းလျှောက်နိုင်ပြီပဲ။ ကိုယ့်
ဘာသာကိုယ်သွားမယ်။ တလေးကို
သာ ကြည့်ထားလိုက်ပါ”

သီတာခိုင်၏ အစ်မ က
လေး နှင့်အတူဖက်၍ လဲနေရင်းက
အိပ်ပျော်သွားသည်။ အမေနှင့်အစ်မ
ဆုံးရက်လုံးလုံး ပင်ပန်းသောကြောင့်
အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

“အစ်မ အစ်မ ထပါဦး
သူနာကို ဆေးတိုက်မလို့ သီတာခိုင်
သစ်သွားလဲ”

တာဝန်ကျ ဆရာဝန်မ
သေးတ သီတာခိုင်ကို ဆေးတိုက်ရန်
ဆုတ်လာသည်။ အိပ်နေသော သီ
တာခိုင် အစ်မနှင့် အမေကို သီတာခိုင်
အဖွင့် မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အိမ်သာသွားတယ် ဆရာ
အခုထိ ပြန်မလာသေးဘူး။ တွန့်မ
ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဘာလို့လူနာကို တစ်
ယောက်တည်းလွှတ်လိုက်တာလဲ
ရှင်တို့ သိပ်ခက်တာပဲ”

ဆရာမလေးက ညည်း
တွားရင်း ဆေးတိုက်ရန် စောင့်နေ
သည်။

“ဆရာမ၊ ဆရာမ အိမ်
သာထဲမှာလဲ မတွေ့ဘူး”

“ကဲကဲ ဆေးရုံ ဒီပြင် အ
ဆောင်တွေ လိုက်ကြည့်ကြရအောင်
လမ်းတွေဘာတွေများ ထွက်လျှောက်

နေသလားလို့”
အားလုံး နေရာ အနှံ့အ
ပြားသို့ လိုက်ရှာသော်လည်း သီတာ
ခိုင် အရိပ်အယောင်မတွေ့ပါ။ တစ်
ဆေးရုံလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်း
ဖြစ်သွားကြသည်။ တားလမ်းနှင့်
နီးသဖြင့် တားများတိုက်ပြီလား၊ ရေ
ထဲများကျသွားပြီလား၊ သို့လောသို့
လောဖြင့် ရှာဖွေကြသည် မတွေ့။
ဆေးရုံအုပ်စု အကြောင်းကြားတာ
ရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြားရပေသည်။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံး
ရက်မှသည် ဆယ်ရက်တိုင်ပြီ ဘာ
သတင်းမျှမရ။ အပြုပြင်အနယ်နယ်
ရဲစခန်းသို့ အကြောင်းကြားတာ ဖတ်
ပုံပို့ လူရောက်တိုင်ကြားထားသည်။
သတင်းစာထဲထည့်ကြသည်။ အင်
တာနက် တင်ကြသည်။ ယနေ့ထိ ဘာ
သံမျှမကြားပါ။ ကြာတော့ ဆေးရုံမှာ
အမြဲမနေရ။ အဘွားဖြစ်သူ မြေးကို
ပိုက်၍ ဆေးရုံမှဆင်းရတော့သည်။

“အမယ်လေး ဆရာမ

နို့ဦးရည်တ ကောင်းတယ်ဆို။ နို့ဦး
ရည်တိုက်ရင် ကလေးကျန်းမာတယ်
ဆို။ အခု ကျုပ်မြေးလေး နို့ဦးရည်
မစို့ရဘဲ နို့ဘူးစို့နေရပြီ။ ကျုပ်သမီး
လေးမတွေ့ဘဲ ကျုပ် တို့ပြန်ရတော့
မယ်။ သမီးလေး ဘယ်များ ထွက်
သွားပြီလဲ တွေ့ရင်ပြောကြပါကွယ်”
တစ်ရက်နှင့် တစ်ရက်
တွေ့နှိုးတွေ့နှိုး မျှော်တိုးနေရသည်။ ဟို
လူက ဟိုနားမှာရှိသလို ဒီလူက ဒီနား
မှာရှိသလို လိုက်ရှာသော်လည်းမတွေ့။

လူမောငွေတုန်သာအဖတ်တင်လော့
သည်။

“အန်တီ သမီးတွေ့ဖို့
ရမလား”

“ဘယ်သူလဲဟေ့ အေး
အေးပါလား လာလေကွယ် ဝင်ခဲ့”

သာယာအေးရွာတွင် ထာ
ဝန်ကျသည့် သားဖွားဆရာမထေ
ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက တပ်ကုန်း
မိခင်ကလေးဌာနမှာ ကျန်းမာ
ဆရာမအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်
နေသူ ဖြစ်သည်။ တပ်ကုန်းမြို့
တာဝန်ကျလာသည့် သားဖွားဆရာ
အသစ်ကလေးများကို လုပ်ငန်း
တွေ့အကြံများကို သင်တန်းထေး
ခြင်း တာဝန်ကို ယူနေသူတစ်ဦး
သည်။ ရောက်လာသမျှ ဆရာ
အားလုံးကို ကျွန်မသားဖွားခန်း
လက်တွေ့ သင်ကြားပေးပြီး တွေ့
ကျင်မှု ရှိမှသာ ကျေးရွာများ
ပို့ဆောင်ပေးရသည်။ ထို့ကြောင့်
ရောက်လာသည့် ဆရာမအသစ်

အမယ်လေး ဆရာမ
နို့ဦးရည်ကကောင်းတယ်ဆို။
နို့ဦးရည်တိုက်ရင် ကလေး
ကျန်းမာတယ်ဆို။ အခု
ကျုပ်မြေးလေး နို့ဦးရည်မစို့ရဘဲ
နို့ဘူးစို့နေရပြီ။

ရှုထောင့်အခင်းအကျဉ်းချုပ်

သားအမိသဖွယ် ခင်မင်ရင်းနှီးနေသည်။ သူတို့၏ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးသူ အတိုင်ပင်ခံတစ်ဦး ဆိုသည်။ မမှားပေ။

“အန်တီရယ် သီတာခိုင်ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်လဲဆိုတာ မတွေးစဉ်းအောင်ဘဲ အန်တီလဲ တွေးကြည့်ပါဦး”

“သူတို့ လင်မယားမှာ နှစ်ဦးရန်စလဲ မရှိဘူး။ မိဘညီမတွေနဲ့လဲ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတော့ စဉ်းစားရခက်သား။ တစ်ခုတော့ နို့တယ် အန်တီ ဒီလိုစဉ်းစားမိတယ်။ သွေးပြီး တတိယနေ့ဆိုတာက အန်တီ ထိုမိဘလူကြီးတွေ ပြောတာကြားဖူးတယ်။ သွေးတောင်းသွေးသစ်လဲတဲ့ နေ့ဖြစ်တယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ဆူပူတာတို့ ထိတ်လန့်စရာတွေ မတွေ့ရဘူးတဲ့။ သီတာခိုင်လဲ အိမ်သာသွားရင်း ထိတ်စန့်စရာများတွေ့ပြီး ခြေဦးတည်ရာ သွားလိုက်တာကနေ မသမာသူတွေနဲ့ တွေ့သွားလားမသိဘူး။ တကယ်လို့ အသက်တို ရန်ရှာမယ်ဆိုရင်လဲ အ

ထောင်းကို တစ်နေ့မတုတ် တစ်နေ့တော့ တွေ့မှာပဲ။

“အင်း ...သေးရုံအတွက် ကားလမ်းဆိုတော့ အချိန်ကလဲ နှစ်နာရီခွဲ သုံးနာရီဆိုတော့ တောင်းတဲ့ အချိန် မတုတ်ဘူး။ မသမာသူတွေ ကျက်စားနိုင်တဲ့ အချိန်တောင်းပဲ။ လူတုန်တူးသူတွေနဲ့များ တွေ့သွားသလား။ ကောင်မလေးက ခပ်ချောချောလေးဆို ....

“အန်တီရယ် အဲဒီလို ဆိုရင် သီတာခိုင်အတွက် သနားပါတယ်။ ချုပ်ရိုးတောင် မဖြေရသေးဘူးနော်။ သမီးလဲ ရွာမှာ သူ့တလေး မြင်တိုင်း စိတ်မကောင်းဘူး။ တလေးက အခုဆိုရင် ခုနစ်လတောင်ရှိပြီ။ မာမာ မာမာနဲ့ အမေတို့စခေါ်နေပြီ။ သူ့အဘွားက သူ့မြေးတိုကြည့်ပြီး နေ့တိုင်းငိုနေတာ။ အန်တီက စာရေးတော့ အန်တီ ကလောင်စွမ်းနဲ့ လူတိုင်း သိအောင် ပြောပေးပါလား။ အကူအညီတောင်းတဲ့ သဘောပေါ် “တွေ့ရင်ပြောကြပါ” လို့။

သားဖွား ဆရာမလေးက ဆွေးဆွေးမြည်မြည်ဖြင့် ကျွန်မကို အကူအညီတောင်းနေသည်။ အမေဆိုတာ သားသမီးနဲ့ တစ်ခဏတာ တောင် ခွဲမရဘူး။ ခဏလေးခွဲရင် တောင် နို့တင်းပြီး နို့သက်တဲ့အဖြစ်။ အခုအဖြစ်က စိတ်မကောင်းစရာ။ သီတာခိုင် ဘယ်ဆီရောက်နေပြီလဲ။ လူတုန် တူးခံရပြီလား။ ဘွားအေတစ်ယောက်။ အဖေနှင့်တကွ ဆွေမျိုး သားချင်းများက ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဝယ် မျှော်မှန်းတမ်းတနေရသည်။ ဘယ်တော့များ ပြန်လာလေမလဲ။ ဘယ်ကများ သတင်းရမလဲ မျှော်မှန်းနေကြပြီ။

ဒီဇာတ်လမ်းလေးဖတ်ပြီး တွေ့ရှိသတင်း ကြားမိသူများ သတင်းပေးကြပါ။ အမေတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာကိုမျှော်တိုးနေတဲ့ သားလေး တစ်ယောက်ကို သနားရင်ဖြင့် “တွေ့ရင်ပြောကြပါကွယ်”

သင်းသင်းထိုင်(ထပ်တုန်း)

စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှနှင့်
အငြိမ်းမင်းသမီး လှလေးစိန်
ပျောက်ဆုံးမှု

မင်းသတ်

စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှနှင့်
အငြိမ့်မင်းသမီး လှလေးစိန်

ပျောက်ဆုံးမှု

မင်းသမီးကြီး

“ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခွင့်ပြု
ပါခင်ဗျား”

ဟု ဆိုကာ အသံကြားရ
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်ုပ်နှင့်
စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှတို့သည်
ဖြိုင်တူ လက်ဖက်ရည်သောက်နေ
ကြရင်း ၎င်းအားကြည့်လိုက်ကြ
လေ၏။

၎င်းသည် ခွင့်တောင်း၍ ခုံ
လွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်၍ ထိုင်လေ
၏။ ထို့နောက် ၎င်းက ကျွန်ုပ်နှင့်
စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှအား-

“အနောင့် အယု က်ပေး
တယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ စုံထောက်ကြီး
တို့အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ပါသေးတယ်။
လူတစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောလို့
လိုက်လာခဲ့တာပါခင်ဗျား”

ဟု ပြောလေတော့၏။

“ဟုတ်ပါပြီဗျား။ မိတ်ဆွေ
က ကျုပ်တို့ကို တွေ့ချင်ရတဲ့ အ
ကြောင်းလေး ပြောပါဦးလေ”

ဟု စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှ
က ပြောလိုက်ရာ ၎င်းက-

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ့မယ် ခင်
ဗျား၊ ကျွန်တော်က အငြိမ့်ထောင်

ဆရာပါ။ ကျွန်တော်မှာမည် ရွှေစိုး
ဟန်ပါခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ထောင်
တဲ့ အငြိမ့်တွေကလဲ ကျွန်တော့်ကို
အကျိုးမပေးဘူး။ ဒါနဲ့ မနှစ်က
ကျွန်တော်လဲ အငြိမ့်မထောင်တော့
ပါဘူး။ ဇာတ်ခေါင်းကွဲသွားတယ်
ဆိုပါတော့ဗျား ...

“ကျွန်တော်လဲ အငြိမ့်
ပစ္စည်းတွေ ရောင်းစားပစ်မယ် လုပ်
နေတုန်း ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က
လက်ပံတန်းဘက်က မင်းသမီး
လေး တစ်လက်ရတယ်ဗျို့။ အသံ
ကလဲ မမြရင် အသံမျိုးဗျို့။ ရုပ်
ကလေးကလဲ ရုပ်ကျဗျို့။ သူတို့ဆီ
မှာတော့ မြောကလေးဘာလေးက
နေရတာတယ် ...

“လက်ပံတန်းကို အလည်
အပတ်သွားရင်းနဲ့ ဖြုန်းဆို အဲဒီ
မိန်းကလေးကို တွေ့တော့တာပဲဗျား
...”

“ကျွန်တော်လဲ မြင်မြင်ချင်း
ပဲ သဘောကျတော့တာပဲ။ ဒီ
မိန်းကလေးနဲ့ အလုပ်လုပ်ရရင် တစ်
သက်လုံး အငြိမ့်ထောင်ထားတဲ့
အရုံးတွေ ကျေနပ်လောက်တာပေါ့
ဗျား။ အဲဒါနဲ့ သူ့ကို မရမက ခေါ်
လာခဲ့ရတယ်။ သူ့မိဘတွေကိုလဲ
ကျေနပ်အောင်ပေး၊ ဘာပြော
ကောင်းမလဲဗျား။ ဒီမိန်းကလေး
ကျုပ်နဲ့ လိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်မယ်

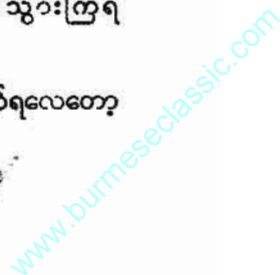
လဲဆိုရော ကျွန်တော်ဟာ ဝမ်းသာ
လွန်းလို့ သူတို့ရွာတစ်ရွာလုံးကို
ဝက်သားဟင်းနဲ့တောင် ထမင်း
ကျွေးခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေး
မှာမည်က မယဉ်နဲ့တဲ့။ ကျွန်တော်
က အဲဒီမိန်းကလေးလဲ ကျွန်တော်နဲ့
ပါလာရော အငြိမ့်ထောင်မယ့်
မှာမည်ကို ဗေဒင်ဆရာကြီးတစ်
ယောက်နဲ့ ဗေဒင်တွက်ချက်ပြီး ပေး
တော့တာပဲ ...

“မိန်းကလေးမှာမည်ကို
‘လှလေးစိန်’လို့ ပေးလိုက်တယ်။
ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဆိုင်းဆရာတွေ
ပြန်ခေါ် လူပြက်တွေပြန်ခေါ် လက်
ထောက်မင်းသမီးတွေ ပြန်ရှာပြီး
တော့ ဇာတ်တိုက်လာတာ လေးလ
ရှိပြီဗျို့။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီးကို တိုက်
ပြီးပြီဗျား။ မိန်းကလေးက အသံ
ကောင်းတော့ သီချင်းတွေကို အ
များကြီး စပ်ပြီးပြီ။ သီချင်းရေး
ဆရာတွေကလဲ ထိပ်တန်းပဲဗျို့။ လှ
လေးစိန်အတွက် ရေးပေးလိုက်တဲ့
သီချင်းတွေကလဲ မနည်းပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို
အခါ စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက-

“ဒါတွေ ထားတော့ .. အ
ငြိမ့်ထောင်ဆရာကြီး လိုရင်းကလေး
ကို ရောက်အောင် သွားကြရ
အောင်ဗျား”

ဟု ပြောလိုက်ရလေတော့

၏။ ထိုအခါကျမှပင် အငြိမ့်ထောင် ဆရာ ဦးရွှေစိုးဟန်က -

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ ... ကျွန်တော် လဲ လေကြောအတော်ကို ရှည်တာ ပဲ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျ။ လက်ကမ်း ကြော်ငြာတွေ ဘာတွေလဲ ရိုက်ပြီး ပြီ။ ဘုရင်ခံ ဒါဘာပွဲက ခွင့်ရလို့ ရှိရင် အငြိမ့်ဟာ တစ်ရိုက်ထိုး တိုး တက်သွားရောဗျ ...

“ဒါပေမဲ့ ကပို့တန်းစီထား တာ အငြိမ့်က သုံးဖွဲ့ကြီးများ တောင်။ ဘုရင်ခံဒါဘာပွဲမှာ ဘာ ဖြစ်လို့ ကချင်ရတာလဲဆိုတော့ ဒီလို ပါ။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က အရာ ရှိတွေလာကြည့်မှာကိုးဗျ။ အဲဒီတော့ သူတို့နယ်တွေရောက်တဲ့အခါမှာ အ ကြောင်းကိစ္စရှိလို့ အငြိမ့်ငှားချင်ရင် ဒါဘာပွဲမှာကြည့်ဖူးတဲ့ အငြိမ့်ကိုပဲ ငှားလေ့ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီတော့ ဒါ ဘာပွဲမှာ ကခွင့်ရအောင် အငြိမ့်တွေ ဟာ သူ့ထက်ငါ ကြီးစားကြတာ ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ လှ လေးစိန် အငြိမ့်က ပထမ က၊ ခွင့် ရတယ်။ အရန်အဖြစ်နဲ့က ရွှေကံ့ ကော်ဆိုတဲ့ အငြိမ့်က စာရင်းသွင်း ထားခံရတယ်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့် လှလေးစိန် မကဖြစ်ခဲ့ရင် ရွှေကံ့ကော်က ရမယ်ပေါ့ဗျာ။ လာ မယ့်နေ့က နိုဝင်ဘာ ၁၉ ရက်ဗျ။ ဒီကနေ့ကဆိုရင် တစ်ပတ်ရှိသေး

တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မင်း သမီး လှလေးစိန် ပျောက်နေတာက တော့ လေးရက်ရှိပြီ။ ဘာသတင်း ကိုမှ အစအန ရှာမရဘူး။ အဲဒါ စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှထံကို ရောက်လာရတာပါပဲခင်ဗျာ။ ကျွန် တော့်ကို ကူညီပါဦးဗျာ။ အထူးသ ဖြင့်ကတော့ စုံထောက်ကြီး ဦးဘ လှပါပဲ။ စုံထောက်ကြီးသာ မကယ် ရင်တော့ ကျွန်တော်တော့ ဒုက္ခ ရောက်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

“နေဦးပါဦး အငြိမ့်ဆရာရဲ့ ဒါဘာပွဲမှာ က၊ဖို့ စရန်ငွေယူထား သလား မက၊ရင်ကော ပြန်ပြီး လျော်ရမှာလား”

ဟု စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှ က မေးလိုက်လေ၏။

“စရန်ငွေ မယူထားပါဘူး ခင်ဗျာ။ မက၊နိုင်ရင်တော့ လျော်ရ မယ်။ အဲဒါကလဲ အရေးမကြီးပါ ဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အဲ ဒီပွဲမှာကမှ ကျွန်တော့်အငြိမ့်မှာမည် ရမှာ”

ဟုဦးရွှေစိုးဟန်က ပြော လိုက်လေ၏။

“ဘယ်နေ့ကပျောက်တာ လဲ၊ ဘယ်အချိန်မှာပျောက်တာလဲ၊ အဲဒါကိုအတိအကျ ပြောစမ်းပါ”

ဟု စုံထောက်ကြီးဦးဘလှ

က မေးလိုက်လေ၏။

“ပြီးခဲ့တဲ့ ကြာသပတေး နေ့က ပျောက်တာဗျ။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ကလဲ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အပြင် ထွက်တယ်။ ဆိုင်းဆရာနဲ့ လှလေး စိန်က သီချင်းတိုက်နေတယ်။ ကျန် တဲ့ လက်ထောက်မင်းသမီးကလေး တွေကလဲ ရှိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး လှလေးစိန်ကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီမှာ လူကြီးက လှ လေးစိန်ကို ခေါ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ လူကြီးက လှလေးစိန်ကို စာစောင်တစ်စောင် ပေးလိုက် တယ်။ လှလေးစိန်က စာလဲဖတ် ပြီးရော “အဒေါ် ... ဒါ ကျွန်စ ဦးလေးပါ။ ဟောဒီ လမ်းထိပ်လို့နဲ့ ပို့လိုက်ဦးမယ်” လို့ဆိုပြီး ပါသွား တာ အခုထိပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မိန်းမကို ဒီလောက အရသလားဆိုပြီး ရိုက်လိုက်တဲ့ ယိုးဒယားက က၊တဲ့အတိုင်း တွေ့ ကောက်နေတာပဲ ....

“ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ဟိုမေးဒီစမ်းပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အ ထိတော့ သဲလွန်စ မရသေးဘူး အဲဒါ စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှ ထံ ဆိတ်လောက် ကူညီပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော်ဖြင့် ရူးတောင်ရူးချင် ရဲ့”

ဟု ဦးရွှေစိုးဟန်က ပြောလိုက်လေ၏။

စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှသည် လက်ဖက်ရည်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီးနောက်-

“ဦးရွှေစိုးဟန်ရဲ့ မိန်းမနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးစိုးရွှေဟန်က -

“စုံထောက်ကြီးတို့က ယိုးဒယားက ကြည့်ချင်လို့လား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဦးရွှေစိုးဟန် အိမ်သို့ မြင်းလှည်းငှား၍ သွားကြလေတော့၏။

“လှလေးစိန် အငြိန်” ဟု သော ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ဆွဲထားသည့် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည့်အခါ ဦးရွှေစိုးဟန်က မြင်းလှည်းသမားအား ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြလေ၏။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ လှလေးစိန် ကနေသော ဓာတ်ပုံများလည်း အမြောက်အမြား ချိတ်ဆွဲထား၏။ “စရန်ငွေ တစ်ဝက် မ,စခဲ့ပါ” ဟုသော စာတန်း တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

ဦးရွှေစိုးဟန်က ၎င်း၏မိန်းမနှင့် စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှအား

တွေပေးလိုက်လေ၏။ စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက-

“လှလေးစိန်ကို လာခေါ်တဲ့ လူကြီးရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို မှတ်မိသလောက် လာပြောစမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးရွှေစိုးဟန် မိန်းမက-

“အသက် ငါးဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီ။ လူကြီးက ရည်ရည်မွန်မွန်ပါပဲ။ အသားမည်းလိုက်တာတော့ မပြောနဲ့ မီးသွေးခဲကတောင် အဖေခေါ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

“လှလေးစိန်ကို စာပေးတယ်ဆိုတာ စာအိတ်လား၊ စာရွက်အလွတ်လား” ဟု စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက ပြောလိုက်ရာ-

“စာအိတ် မဟုတ်ပါဘူး... ခေါက်ထားတဲ့ စာရွက်လေးပါ။ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါတယ်”

ဟု ဦးရွှေစိုးဟန်၏ မိန်းမက ပြောလေ၏။

“အဲဒီအချိန်မှာ အသားမည်းတဲ့ လူကြီးက လှလေးစိန်ကို လာပြီးခေါ်တာ ခင်ဗျားအပြင် ဘယ်သူတွေ မြင်ကြသေးလဲ”

“ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူး။ ဆိုင်းဆရာတွေရော၊ လက်ထောက်

မင်းသမီးတွေရော အိမ်ပေါ်မှာရှင်”

ဟု ဦးရွှေစိုးဟန် မိန်းမက ပြောလေ၏။

“သူတို့နှစ်ယောက် ပြောတဲ့ အထဲမှာ ခင်ဗျားကြားရတာ ဘာရှိလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး” ဟု စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက မေးလိုက်ရာ ဦးရွှေစိုးဟန် မိန်းမက-

“လှလေးစိန်ဟာ စာကိုဖတ်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်မပါ လိုက်ပြီး သေရမှာပါပဲ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ လူကြီးက ကျုပ်သာမိန်းကလေးဆိုရင်တော့ လိုက်ပြီး သေမှာပဲလို့ ပြောတာကိုတော့ ကြားလိုက်ရတယ်” ဟုပြောလေ၏။

စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှသည် တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ တစ်နေရာသို့ ငေးမောတွေးတောနေဟန်ရှိ၏။ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေသည်ဟု ဆိုလျှင် ပို၍မှန်လေ၏။

“ကယ်ပါဦး စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှရယ်။ အဲဒီကိစ္စအတွက် ဘယ်လောက်ပဲကုန်ကုန် ကျွန်တော်အကုန်ခံပါ့မယ်”

ဦးရွှေစိုးဟန်က ပြောလိုက်ရာ စုံထောက်ကြီးဦးဘလှက

“ခင်ဗျား ဘယ်လောက်အကုန်ခံနိုင်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်လေတော့၏။

ရှုထောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တဲ့ နေရာ

“ပြောပါ စုံထောက်ကြီး ဦး ဘလှ။ ဘုရင်ခံ ဒါဘာပွဲမှာ လှ လေးစိန်ကို အငြိမ့် က၊ နိုင်အောင် သာ ရှာပေးပါ... ဆရာ ဘယ် လောက်တောင်းမလဲ”

ဟု ဦးရွှေစိုးဟန်က မေး လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက် ကြီးဦးဘလှက-

“ကဲ... ကျုပ်တို့သွား မယ်”

ဟုဆိုကာ အငြိမ့်ထောင် ဆရာအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှတို့သည် လမ်းထိပ်ရှိ ကွမ်း

ယာဆိုင်မှ ကွမ်းယာတစ်ယာ ဝယ် စားရင်း စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှ က-

“ဟေ့ကောင် ဟောဟို အငြိမ့်ထောင်တဲ့ အိမ်က အငြိမ့် မင်းသမီး လှလေးစိန်ဆိုတာကို မင်း မြင်ဖူးလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ကွမ်းယာရောင်းသည့် လူက

“အဲဒီအိမ်က အငြိမ့်မင်းသမီး ကို တစ်နေ့ကမှ မြင်ဖူးပါတယ်။ ဟိုလမ်းမတော်ထိပ်က ပွဲရုံပိုင်ရှင် ပွဲစားကြီးနဲ့ အတူလျှောက်လာကြ တယ်” ဟုပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက-

“ပွဲစားကြီးဆိုတာ သေချာ ရဲ့လားကွ” ဟု ပြန်မေးလိုက်လေ ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မသေချာရမှာ လဲဗျာ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာတောင် ကွမ်းယာတစ်ယာ ဝယ်စားသေး တယ်။ အဲဒီ မင်းသမီးက ပါးမှာနဲ့ ကလေးပါသေးတယ်”

ဟု ကွမ်းယာရောင်းသူက ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် စုံထောက် ကြီး ဦးဘလှက-

“ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ တစ်ခုပဲ မေးဖို့ရှိတော့တယ်။ အဲဒီ ပွဲစားကြီးနာမည်ကို မင်းသိလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကွမ်းဇာ ရောင်းသူက

“သိပါတယ် ဆရာ။ ပွဲစား ကြီးဆိုပေမဲ့ သူက အားကြီးမိုက် တယ်။ သူ့ကို မသိရင် ကျွန်တော် ဒီမှာ ဘယ်လိုကွမ်းယာရောင်းမလဲ ဆရာလဲ သိမှာပါ။ ဦးလွန်းထေ ဗျာ” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

ထို့နောက် စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှသည် ကွမ်းယာဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ လမ်းတွင် ကျွန်ုပ် အား စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက-

“ကံစမ်းထိ ထိုးလိုက်တာ ဒီတစ်ခါတော့ သိန်းဆုထပေါ်စီ သွားတာပဲဗျို့ ... မိန်းမချောတ ယောက် လမ်းသွားတာကို

လူအဖို့ မှတ်မှတ်သားသား မရှိပေ
မဲ့ ကွမ်းယာသည်အဖို့တော့ မှတ်
မှတ်သားသား ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါနဲ့
ကွမ်းယာဝယ်စားရင်းမေးလိုက်တာ
ကျွန်ုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတာ”
ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က-

“ကွမ်းယာဆိုင်က ဟိုဘက်
မှာလဲရှိတယ်လေဗျ။ ခင်ဗျားက
ဘာဖြစ်လို့ ဒီဆိုင်ကိုမှ ရွေးပြီးမေးရ
တာလဲ”

မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက-

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် ဦးဘ
အေးရ၊ တက္ကစီ ငှားစီးမယ်ဆိုရင်
လဲ ဒီဘက်ကိုလာဖို့ များတယ်ဗျ။
ထားလမ်းနဲ့ နီးတာကိုး ကိုယ်ပိုင်
ထားပါလာလို့ သူများမမြင်အောင်
ထားကို ရပ်ထားမယ်ဆိုရင်လဲ ဒီ
ဘက်မှာ ရပ်ဖို့များတယ်လေ။ ဒါ
ကြောင့် ဒီဘက်က ဆိုင်ကိုမေးရ
တာ။ ကွမ်းယာသည်ပြောလိုက်
တော့ ရှင်းသွားတာပဲ။ ပွဲစားကြီး
ဦးလွန်းနဲ့ ပါသွားတယ်ဆိုပဲ။
အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ ပွဲစားကြီးအိမ်
ထို သွားကြစို့” ဟု ပြောလိုက်လေ
တော့၏။

“အဲဒီ ဦးလွန်းဆိုတာ ကျုပ်
ကြားဖူးတယ်ဗျ။ ဒီလူဟာ အတော်
စာမည်ကြီးတဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက်
ပဲ။ လက်သည်မပေါ်တဲ့ လူသတ်မှု

တွေကို ကျူးလွန်ဖူးတယ်ဆိုပဲ” ဟု
ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။

“မှန်ပါတယ်။ သိပ်ကိုမှန်
တာပေါ့ဗျ။ ဦးဘအေးရာ .. ဒီလူ
ကြီးဟာ လူမိုက်ကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့
သူနဲ့က မတွေ့လို့ကို မဖြစ်ဘူး။
တွေ့ကိုတွေ့ရမှာပဲ” ဟု စုံထောက်
ကြီး ဦးဘလှက ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် စုံထောက်ကြီး
ဦးဘလှက ဦးဆောင်၍ ကျွန်ုပ်အား
ပွဲစားကြီး ဦးလွန်းအိမ်သို့ ခေါ်သွား
လေတော့၏။

ပွဲစားကြီး ဦးလွန်းအိမ်မှာ
နှစ်ထပ်အိမ် ဖြစ်၏။ အောက်ထပ်
တွင် ‘လွန်းသစ္စာပွဲရုံ’ဟူသော စာ
တန်းကို တွေ့ရလေ၏။

သို့ရာတွင် ပွဲရုံဟု ဆိုသော်
လည်း မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မည်မည်
ရရ မရှိချေ။ ကုလားထိုင် သုံး၊
လေးလုံးနှင့် စားပွဲခုံတစ်လုံးသာ ရှိ
လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က-

“ဗျို ... ဦးဘလှ ပွဲရုံသာ
ဆိုတယ် ဘာကုန်ပစ္စည်းမှလဲ မရှိပါ
လားဗျ” ဟု မေးလိုက်ရာမှ စုံ
ထောက်ကြီး ဦးဘလှက-

“ဘယ်နဲ့ဘာမှမရှိရမှာလဲ
သူတစ်ယောက်လုံး ထိုင်နေတာ
မတွေ့ဘူးလား။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့က
ဘာကုန်ပစ္စည်းမှ ရှိစရာမလိုပါဘူး။

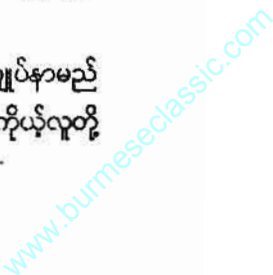
ပွဲစားကြီး ဦးလွန်းရှိဖို့ပဲ လိုတယ်။
ပြီးတော့ ‘လွန်းသစ္စာပွဲရုံ’ လို့ ဆိုပေ
မဲ့ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ ပွဲရုံတွေ
ဟာ သူ့ကိုဆက်ကြေးပေးရတာ။
ဒါကြောင့် သူ့ပွဲရုံမှာ ငရုတ်သီး
အိတ်တို့၊ ကြက်သွန်အိတ်တို့၊ အာ
လူးအိတ်တို့ မလိုဘူး” ဟု ပြော
လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် စုံ
ထောက်ကြီး ဦးဘလှတို့သည် လွန်း
သစ္စာ ပွဲရုံအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြ
လေ၏။

ဦးလွန်းဆိုသူက ကျွန်ုပ်နှင့်
စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှအား မြင်
လျှင် မနှစ်မြို့သော မျက်နှာထားမျိုး
ဖြင့် -

“ခင်ဗျားမနှစ်သက်ရင်လဲ
ကျုပ်တို့ကတော့ ပြောစရာတော့လဲ
လာရတာပဲ။ ဦးလွန်းရေ ... ခင်ဗျား
ခေါ်သွားတဲ့ အငြိမ့်မင်းသမီး လှ
လေးစိန်ဘယ်မှာလဲ” ဟု စုံထောက်
ကြီး ဦးဘလှက မေးလိုက်ရာ ဦး
လွန်းဆိုသူမှာ မျက်နှာကြီး နီမြန်း
ကာ စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ဝုန်းခနဲ
မြည်အောင် ထုလိုက်ပြီးနောက်
ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်
ရပ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဦးလွန်း
က-

“ဟေ့ ... ကျုပ်နာမည်
မကြားဖူးဘူးထင်တယ်။ ကိုယ့်လူတို့

ရှုထောင့်များနှင့် ရာဇဝင်များ

မေးတာကို ကျုပ်လို့လူစားက ပြေရ မတဲ့လား” ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်လေ ၏။

သို့ရာတွင် စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက တုန်လှုပ်သည့် အမူအ ရာ အလျှင်းမရှိဘဲ -

“ဒီမှာ ဦးလွန်း လှလေးစိန် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မပြောချင် လဲ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညနေ က လှလေးစိန်ကို ခေါ်ထုတ်သွား တာ ခင်ဗျားပဲဆိုတာတော့ ငြင်းလို့ မရဘူး။ ရုံးတော်ရောက်ရင် ကွမ်း ယာဆိုင်က ကွမ်းယာသည်က သက်သေလိုက်လိမ့်မယ်” ဟု စုံ ထောက်ကြီး ဦးဘလှက ပြောလိုက် လေ၏။

ထိုအခါ ဦးလွန်းဆိုသူသည် လွန်စွာမှ စိတ်ဆိုးသည်ထက် ဆိုး သွားကာ -

“ကျုပ်ကို ဒီလိုလာပြီး ပမာ မခန့်လုပ်တဲ့ကောင်တွေ သေသွား တာချည်းပဲ”

ဟုပြော၍ စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှအနီးသို့ တိုးလာလေ၏။ ထို့ နောက် ၎င်း၏ မျက်နှာကြီးကို စုံ ထောက်ကြီး ဦးဘလှ၏ မျက်နှာ အနီးသို့ တိုးကပ်၍ မှဲလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှ က -

“ခင်ဗျား မျက်နှာကြီးကို

ဒီလိုမှဲရွဲ့တာ မြင်ရုံနဲ့ လိပ်ပြာလွင့် ပြီး သေသွားမယ့် လူစားမျိုးထဲမှာ ကျုပ် မပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးလွန်းသည် ငယ်ထိပ်ကို မိုးကြိုး ပစ်ခံရသူအလား သွက်သွက်ခါ၍ သွားလေတော့၏။

“အခု ထွက်သွားကြ၊ ပိုင် နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ တရားစွဲလိုက်ရ မလား” ဟု ဦးလွန်းက ပြောလိုက် ရာ စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက -

“ဘယ်လိုလုပ် ပိုင်နက်ကျူး လွန်မှုနဲ့ တရားစွဲရမှာလဲ ဦးလွန်း ရယ်၊ လွန်းသစ္စာပွဲရုံကို ဝင်ပြီး ကုန် ဈေးနှုန်း စုံစမ်းတာပါလို့ ပြောလိုက် ရုံပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာ ဦးလွန်း ခင်ဗျား အပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား လူမိုက်ပဲလုပ်လုပ်၊ လူလိမ္မာ ပဲလုပ်လုပ် ကျုပ်က ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ တချို့ကိစ္စတွေ မှာ ကျုပ်နဲ့ သဘောတူရင် ဖုံးတန် တာဖုံး ဖိတန်တစ် လုပ်ပေးတယ်။ ကျုပ်မှာမည် စုံထောက်ကြီး ဦးဘ လှလို့ ခေါ်တယ်” ဟု ပြောလိုက် ရာ ဦးလွန်းက -

“ကြားဖူးတယ်၊ ဒီမှာမည် ကို ကောင်းကောင်းကြားဖူးတယ်။ ဟိုနေရာ ဝင်ရှုပ်၊ ဒီနေရာဝင်ရှုပ်နဲ့ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ..ကဲ ကဲ သွား ကြ၊ သွားကြ၊ ကျုပ်ကိုတော့ ဘာမှ

မမေးနဲ့၊ ကျုပ်က ဘာမှပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ လှလေးစိန်လဲ မသိ ဘူး။ မြလေးစိန်လဲ မသိဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

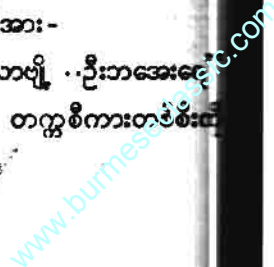
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် စုံ ထောက်ကြီးတို့လည်း ဦးလွန်းအိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထို့နောက် စုံ ထောက်ကြီး ဦးဘလှသည် ကျွန်ုပ် အား -

“မကျေနပ်စရာမျိုး .. ဘာ ပဲဖြစ်ဖြစ် အမှုပေါ်အောင်တော့ လိုက်ရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ တော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ပြီး တစ်နာရီခန့်ကြာသော အခါ၌ အိမ်ရှေ့မှ တစ်စုံတစ် ယောက် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး သွားသည်ကို အမှတ်မထင်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိရာ ဦးလွန်းဆိုသူဖြစ် နေကြောင်း တွေ့ရလေတော့၏။

“ဗျို ... ဦးဘလှ၊ ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ဦးလွန်း ..မော်တော် ဆိုင်ကယ်နဲ့” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြော လိုက်ရာ စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှက ပျာကယာကြည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှ က ကျွန်ုပ်အား -

“လာဗျို ..ဦးဘအေးတွေ့ ... ဟုဆိုကာ တက္ကစီကားတစ်စီးထိုး

ငှား၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဦးလွန်း
နောက်သို့ လိုက်ကြလေ၏။

ဦးလွန်းမှာမူ ကျွန်ုပ်တို့
နောက်မှ လိုက်လာကြောင်းကို
မရိပ်မိရှာပေ။ ဦးလွန်း၏ မော်
တော်ဆိုင်ကယ်သည် သစ်ပန်းကျွန်း
တိုဖြတ်၍ တိုးကြောင်ကလေးဘက်
သို့သွား၏။ တိုးကြောင်ကလေးသို့
ရောက်လျှင် မြေနီလမ်းအတိုင်း ချိုး
ဝင်သွားသဖြင့် စုံထောက်ကြီး ဦးဘ
လှက ကားသမားအား ရပ်ခိုင်း
လိုက်ပြီးနောက် ကျသင့်ငွေကို ရှင်း
တာ ကားပေါ်မှ ဆင်းကြလေ၏။

“ဗျို ဦးဘလှ ဟိုလူကြီးက
ဟိုလမ်းထဲ ချိုးဝင်သွားပြီ။ တော်
ကြာ မျက်ခြည်ပြတ်သွားဦးမယ်”
ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ စုံ
ထောက်ကြီး ဦးဘလှက-

“အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့ ဦး
ဘအေးရာ။ အဲဒီလမ်းတစ်လျှောက်
လုံးမှာ ဦးလွန်းရဲ့ မော်တော်ဆိုင်
ထယ်ဘီးရာတွင် ထင်နေမှာပါ။ ရှာ
ဖို့ လွယ်ပါလိမ့်မယ်။ လာ ...လာ
ဟောဒီက ဖြတ်ချလိုက်ရင် ဟိုလူ
ကြီးရဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ် မောင်း
သွားတဲ့ မြေနီလမ်းရဲ့ တစ်ဝက်
ကျော်ကျော်ကို ရောက်သွားလိမ့်
မယ်” ဟုဆိုကာ ၎င်းကစ၍ လယ်
ထွင်းကို ဖြတ်လေ၏။ ထို့နောက်
ကျွန်ုပ်မှာ စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှ

နည်းတူ လိုက်လုပ်ရလေတော့၏။
တစ်အောင်မျှကြာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့
သည် မြေနီလမ်း၏ လမ်းကွေ့ကို
ရောက်လေ၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်
၍ ကြည့်လိုက်ရာ မော်တော်ဆိုင်
ကယ် ဘီးရာသည် လာလမ်းအ
တိုင်း ပြန်၍ကွေ့သွားသည်ကို တွေ
ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က-

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြီးကွေ့
သွားသလဲ မသိဘူးနော်” ဟု ပြော
လိုက်မိလေ၏။

“ဒါက ဒီလိုလေဗျာ။ သူ
ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဟောဟို
မြက်ခင်းပေါ်က လှမ်းပြီး စကား
ပြောလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ သူက
ဆက်ပြီး သွားဖို့မလိုလို့ ပြန်ပြီးကွေ့

သွားတာပေါ့။ သွားဖို့မလိုတဲ့အ
ကြောင်းက နှစ်ခုရှိနိုင်တယ်။ တစ်
ခုက သူတွေ့ချင်တဲ့လူတွေ အေး
အေးချမ်းချမ်းရှိနေတယ်။ သွားပြီး
ကြည့်ဖို့မလိုတော့ဘူးလို့ သိရရင်လဲ
သူ့အနေနဲ့ ပြန်ပြီးကွေ့သွားနိုင်
တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လဲ သူတွေ့
ချင်တဲ့လူဟာ မူလနေရာမှာ မရှိ
တော့ဘူး။ ပျောက်ဆုံးသွားပြီဆိုတာ
သိရရင်လဲ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို
ချက်ချင်းလှည့်ပြီး လိုက်နိုင်တယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျာ။ မော်
တော်ဆိုင်ကယ်ဟာ ကွေ့ထားတာ
မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟောဟိုနားမှာ
ရပ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဟောဟို
ခြေရာဟာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်

ကလူ ခော်တော်ခိုင်ကယ် အရပ်မှာ မြေကြီးပေါ် လှမ်းထောက်လိုက်တဲ့ မြေရာပျံ။ အဲဒီမြေရာက ပျောက်မ သွားဘူး။ ဟောဟိုလမ်းချိုးလေး ဘက်ကို ဦးတည်ပြီး သွားနေတယ် ...

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်နိုင် သေးလဲဆိုရင် ဦးလွန်းက ခော် တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းလာ မယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့လူတစ် ယောက်ကို ခော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်ကြည့်ခမ်းကွာ၊ ငါ့နောက်က ကပ်ပြီးလိုက်လာတဲ့ ခော်တော်ကား တစ်စီးကို မသင်္ကာဘူးလို့ မြေ ဂိုက်မယ်။ အဲဒီတော့မှ သူ့လူတစ် ယောက်က ခော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ယူပြီး စီးသွားမယ်။ ဦးလွန်းက တော့ ဟောဟိုလမ်းချိုးအတိုင်း ဆက်ပြီး ဝင်သွားမယ်” ဟု စုံ ထောက်ကြီး ဦးဘလှက ပြောလိုက် ရာ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်မှနေ၍-

“အဲဒါ အမှန်ပဲ။ တစ်လုံးမှ မလွဲဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် တောင် နှောင့်ယှက်ချင်ရတာတဲ့” ဟုပြောလိုက်သော အသံကို ကြားရ သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးလွန်း ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေကြောင်းကို အံ့ဩ ဖွယ်ရာ တွေ့ရလေတော့၏။

“ခင်ပွားဘက်က ကြည့်ရင်

နှောင့်ယှက်တာပေါ့ဗျာ ...

“အငြိမ်ထောင်ဆရာ ဦးရွှေ စိုးဟန်ဘက်က ကြည့်ရင်တော့ ကူညီ တာပေါ့။ အဲဒီထဲမှာ ဦးလွန်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လူလူချင်း ဖမ်း ဆီးချုပ်နှောင်မှုနဲ့ ထောင်ထဲကို မထည့်ရအောင် ကျုပ်အနေနဲ့ ကြိုး စားကြည့်ရမှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဘုရင်ခံဒါဘာပွဲဖျက်စီးရာ ပျက်စီး ကြောင်းလုပ်မှုနဲ့ အချုပ်ထဲသွင်းရ အောင် ကူညီရဦးမှာပေါ့လေ” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ၌ ဦးလွန်းမှာ လွန်စွာ တုန်လှုပ်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက်မှ ဦးလွန်းက-

“လှလေးစိန်ကို ကျုပ်က မမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရင်ခံ ဒါဘာပွဲကို ဖျက်အောင်လုပ်တာလဲ မဟုတ်ဘူး။ အဖြစ်က ဒီလိုမျိုး။ လာကြ လာခဲ့ ကြ” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့အား မြေခိုလမ်းကလေးအတိုင်း ခေါ်၍ သွားလေတော့၏။ အတော်အတန် သွားမီသောအခါ၌ သပ်ရပ်စွာ ဆောက်ထားသော အိမ်ကလေးတစ် လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်နှင့် လူငယ် ယောက်ျားလေးတစ်ဦး၏ တေးတွင် တရွပ်ရွပ်ရိုနေသော မိန်းကလေးကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုမိန်းကလေးအား မြင်

လိုက်သည်နှင့် ဦးရွှေစိုးဟန် အိမ် တွင် တွေ့ခဲ့သော ဓာတ်ပုံများကို မြန်၍ အမှတ်ရမိစေ၏။ ထို့ကြောင့် လှလေးစိန်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိုက်မိ လေ၏။

ဦးလွန်းက

“ဟောဒီ မမာနေတဲ့ ကလေးက ကျုပ်ရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်လေ။ တစ်ခါက ကျုပ် ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဖူးတယ်။ သူ က သူ့ရွေးသားဗျ။ သူ့အဖေမှာမည် ကို ပြောလိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့သိမှာ ပါ” ဟု ပြောကာ ထိုသူငယ်၏ ဖခင်မှာမည်ကို ကျွန်ုပ်တို့အား ပြော ပြလေ၏။

ထိုသူငယ်၏ ဖခင်မှာ တိုင်း ပြည်သိ သူရွေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်လေ ၏။ ထိုလူငယ်မှာမှ လက်ပံတန်း သို့သွားရင်း လှလေးစိန်နှင့်တွေ့ကာ ခေတ္တာရွှေခဲ့လေ၏။ သူငယ်လေး၏ ဓာတ်မှာ ပြည်မြို့က ဖြစ်၏။ ဝိဘ များက ပြည်မြို့၌ပင် ရှိကြလေ၏။ သူငယ်၏ ဝိဘများသည် သူငယ် အား လှလေးစိန်နှင့် လုံးဝသဘော မတူကြချေ။ ထို့ကြောင့် သူငယ် အား လှလေးစိန်ကို ခိုးမပြေးနိုင်မူ အထူးကြပ်မတ်ထားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် သူငယ်သို့ မကျန်းမမာဖြစ်ကာ ရန်ကင်း

ကြီးသို့ ပို့သ၍ ကုသရလေ၏။ သူ
ငယ်သည် အဝေးရုံသို့ ရောက်နေစဉ်
အတွင်း ဦးလွန်းအား တိတ်တဆိတ်
လှမ်း၍ ဆက်သွယ်၏။ ထို့နောက်
သူငယ်က လှလေးစိန်ထံသို့ စာတစ်
စောင်ရေးပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ
ဦးလွန်းသည် လှလေးစိန်အား
သူငယ်၏ စာကိုပြ၍ အမှတ်တမဲ့
ခေါ်ထုတ်သွားလေ၏။

သူငယ်ကိုလည်း လူနာစောင့်
များ အလစ်တွင် ပွေ့ချိခိုးယူ၍ ၎င်း
ပိုင်သော ဤအိမ်ကလေးတွင် လာ
ရောက်တက်ထားပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

လှလေးစိန်မှာ မိမိချစ်သူ
မကျန်းမမာ ဖြစ်နေစဉ်အတွင်း
အလုပ်ကိစ္စကို မဆိုထားနှင့် မိမိ
အသက်ဘေးကိုပင် စိုးရိမ်မည့်
မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ချေ။

ဦးလွန်းမှာ လူဆိုးလူခိုက်
တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ဤကိစ္စမျိုး
၌မူ သူတစ်ပါး၏ ကောင်းကျိုးကို
ဆောင်ရွက်သူတစ်ဦးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် စုံထောက်ကြီး
ဦးဘလှက လှည်းကူးဂါတ်မှ ပုလိပ်
အရာရှိတစ်ဦးကို မှာယူပြီးလျှင် ၎င်း
တို့နှစ်ဦးအား တရားဝင်အကြင်လင်
ဇယားဖြစ်စေရန် စီစဉ်ပေးပြီး သူ
ငယ်အား စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှ
က-

“ဒီမှာ ငါ့ညီ လှလေးစိန်

က က၊မှဖြစ်မယ်။ မက၊ရင် ဘုရင်
ခံပွဲဆိုတော့ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာ
ကြာလိမ့်မယ်။ အကောင်းဆုံးက
တော့ လှလေးစိန်ကို ကျွပ်တို့နဲ့
ထည့်လိုက်ပါ။ ဒါဘာပွဲကပြီးရင်
တော့ ကျွပ်ကိုယ်တိုင် ပြန်ပို့ပေးပါ
မယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် သူငယ်
က သဘောတူလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်
လှလေးစိန်အား ခေါ်ခဲ့ကြလေ၏။

ဦးလွန်းကမူ-

“စုံထောက်ကြီးရေ အမှု
တွေ ဘာတွေဖြစ်ရင် ကျွပ်မပါ
အောင်တော့ ကြည့်လုပ်ပေးပါဗျာ”
ဟု ပြောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့
၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ကြီး
ဦးဘလှသည် လှလေးစိန်အား အ

ငြိမ်းထောင်ဆရာ ဦးရွှေစိုးဟန်အိမ်
သို့ ပို့ပေးလိုက်လေ၏။

အငြိမ်းထောင်ဆရာ ဦးရွှေစိုး
ဟန်ကလည်း-

“စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှရဲ့
ကျေးဇူးကတော့ ကြီးပါပေတယ်
ဗျာ”

ဟူသော စကားကိုပင် တ
ဖွဖွပြောသော်လည်း လက်ဖက်ရည်
လေးတစ်ခွက်ကိုပင် တိုက်ဖော်မရ
ပေ။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်နှင့်
စုံထောက်ကြီး ဦးဘလှတို့သည်
ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ အမှတ်(၁)
အရှေ့မြင်းပြိုင်ကွင်းလမ်း တာမွေ
သို့ ပြန်လာခဲ့ ကြလေတော့ သ
တည်း။

မင်းသကြွန်

ကံကြမ္မာ

မောင်မောင်မြင့် (ဥဒ္ဓါတမြို့သစ်)

ရှုထောင့်ပြောင်းရွှေ့ရသလိုပင်

(၁)

ကျွန်တော် ငပုတောမြို့ ရဲစခန်းတွင် စခန်းမှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်နေစဉ် တစ်နေ့ နံနက် ၇နာရီခန့်အချိန်တွင် ရဲစခန်း၌လစဉ်ပြုလုပ်သော မိသားစု “ဒါဘာဆွေးနွေးပွဲ” ပြုလုပ်နေခဲ့ပါသည်။ ဒါဘာဆွေးနွေးပွဲတွင် “ တပ်ဖွဲ့ဝင် မိသားစုများအား လုံး စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊ စည်းကမ်းရှိရေး၊ တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ရေး၊ လုပ်သားပြည်သူများနှင့် ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်ရေး၊ အရက်သေးစာ မူးယစ်သောက်စားခြင်းမပြုရေး” စသည့်အချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ချက်ချင်းဆွေးနွေးပြောကြားခဲ့ပြီး တပ်ဖွဲ့ဝင်များ မိသားစုများကလည်း ပြန်လည်တင်ပြ ဆွေးနွေးစရာရှိသည်များ တင်ပြ ဆွေးနွေးနေကြရာမှ ဆွေးနွေးပွဲ ပြီးခါနီးအချိန် နံနက် ၈ နာရီ ကျော်ကျော်ခန့်တွင် အသက် ၃၀ ခန့် လူငယ်တစ်ယောက်၊ လှော်တက်တစ်ချောင်းကိုင်ပြီး မျက်ရည်များ ကျလျက် ရဲစခန်းသို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်က ဆွေးနွေးပွဲ ရပ်လိုက်ပြီး-

“ညီလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာကူညီပေးရမလဲ၊ ဘာ

လုပ်ပေးရမလဲ” ဆိုသည့် “ဘ” သုံးလုံးအားပေးစကားနှင့် မေးလိုက်ရာ လူငယ်က-

“ကျွန်တော် ဇနီး အသတ်ခံရလို့ပါ” ဟုပြောလိုက်၍ ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်းပင် “မိသားစု ဒါဘာဆွေးနွေးပွဲ” ပြီးဆုံးကြောင်းပြောလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်က လူငယ်အား “ဘယ်မှာ ဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်အချိန်ကလဲ၊ ဘယ်သူက သတ်တာလဲ” ဟုဆက်မေးလိုက်စဉ်-

“ကျောက်တံခါးရွာမှာ ပါ နံနက် ၃/၄ နာရီလောက်က ပါ။ သတ်တဲ့လူက ကျွန်တော့်ဇနီးကို ဆေးကုပေးနေတဲ့ အောက်လမ်းဆရာပါ။ ကျွန်တော့် ဇနီး အလောင်းကို ကျွန်တော် လှေနဲ့ တင်ယူလာပါတယ်။ ငပုတော ကမ်းပါးလှေဆိပ်မှာ ရောက်နေပါပြီ” ဟု ဆက်ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အခင်းဖြစ်အရပ် ချက်ချင်း သွားရောက်ရန် အတွက် တပည့်ကျော်များဖြစ်သည့် နယ်ထိန်း ဒုတပ်ကြပ်တင်ဝင်း၊ တပ်သားတင်အေးနှင့် အဆိုတော်အား အသင့်ပြင်စေပြီး မှုခင်းတပ်ကြပ်ကြီးစာရေး စံသိန်းထံ အမှုလာရောက်တိုင်ကြားသူ လူငယ်အား အမှုမှန် ပြောခိုင်း၍

တိုင်ချက်ရေးယူ အမှုဖွင့်စေခဲ့ပါသည်။

အမှုတိုင်ကြားသူ တရားလိုမှာ ငပုတောရဲစခန်းအပိုင်ကျောက်တံခါးကျေးရွာနေ ရေလုပ်သားလုပ်သူ အသက် ၃၀ နှစ်ရှိ ကိုလှတင်ဖြစ်ပြီး သတင်းပေးတိုင်ကြားသည်မှာ မနေ့ည ၁၀ နာရီခန့်အချိန်၊ ၎င်းသည် လှေနှင့် ငဝ်မြစ်အတွင်း ငါးရှာရန် ထွက်သွားခဲ့ရာ အိမ်တွင် ဇနီးဖြစ်သူ အသက် ၂၈ နှစ်ရှိ “မအေးမ” တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့ကြောင်း ငါးတန်းချသံသည်မှာ ငါးမရဖြစ်နေသဖြင့် နံနက် ၃ နာရီခန့်အချိန်တွင် အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြောင်း၊ လှေဆိပ်၌ လှေထားခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်သို့တက် သွားခဲ့ရာ ဖိနပ်ချွတ်၌ ဖိနပ်အပို တစ်ရန် တွေ့ရသဖြင့် အိမ်တံခါးမ၊ ဖွင့်လိုက်ပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်စဉ် ဇနီးအိပ်ရာမှ ဇနီးအားဆေးကုသပေးနေသော ဆေးဆရာ။ ဆရာညာ အိမ်ပေါ်မှ ထွက်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ပြီး ဇနီးဖြစ်သူမှာ ဦးခေါင်းဒဏ်ရာမှ သွေးများ ထွက်၍ ညည်းညူနေသဖြင့် အသက်ရှုသေးကြောင်း သိရသဖြင့် အခြားသူများအား အကြောင်းကြားနေပါက ဇနီးဖြစ်သူအသက်

ရွှေတောင်ပျံအဖွဲ့ရသီချင်းများ

ရှင်ရန် နောက်ကျနေမည်စိုးသဖြင့် အချိန်မီ အသက်ရှင်ရန်အတွက် ဇနီးဖြစ်သူအား ချက်ချင်းပင် ငပုတောဆေးရုံပို့ရန် ကမ်းပါးရှိလှေသို့ မ၊ယူလာခဲ့ပြီး လှေပေါ် တင်၍ လှော်ထွက်လာစဉ် လမ်း၌ ညည်းညူသံ မကြားရတော့သဖြင့် ကြည့်ရာ၊ အသက်မရှိတော့ကြောင်း သိရ၍ လှေအား ဆက်လှော်ခဲ့ပြီး ငပုတောကမ်းပါးအရောက် လှေဆိပ်တွင် လှေနှင့်အလောင်းအား ထားခဲ့ပြီး ရဲစခန်းသို့ လာရောက်ကာ ဇနီးဖြစ်သူအား သတ်ပြီး ထွက်ပြေးသော အောက်လမ်း ဆေးဆရာဆရာညာအား အရေးယူပေးရန် လာရောက် တိုင်ကြားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂အရ အရေးယူ အမှုဖွင့်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်တွင် အကျင့်တစ်ခု ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်ရဲစခန်းတွင် ရှိနေသည့်အချိန်၊ အမှုတိုင်ကြားသူသည် ရဲစခန်းလာရောက်၍ အမှုတိုင်ကြားသည်နှင့် ဥပဒေအရ အမှားမှား အယွင်းယွင်း မဖြစ်စေရန် သေသေချာချာ စစ်ဆေးမေးမြန်းစိစစ်ပြီးမှ အမှုအားဖွင့်စေပါသည်။ တိုင်ကြားသူ တရားလိုအား မှုခင်းတပ်ကြပ်ကြီးစာရေးထံတွင် အမှု

ဖွင့်ခိုင်းရာတွင်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အနားတွင်ထိုင်၍ တိုင်ကြားချက်များအား သေချာစွာ နားထောင်ကာ အပြောအဆိုအမူအရာတို့ကို အမြဲ အကဲခတ်နေခဲ့ပါသည်။

ယခု လှတင် လာရောက် တိုင်ကြားသော အမှုကိုလည်း သေချာစွာ နားထောင်၍ အပြောအဆို အမူအရာတို့ကို အကဲခတ်ကြည့်ရာ၊ လှတင်မှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းပုံ ရနေရုံမက၊ တွေဝေ၍ ကြောက်လန့်နေပုံပါပေါ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ထိုင်နေသော ခုံရှေ့ရှိ စားပွဲခုံအား လက်ဝါးဖြင့် “မိုး” မြည်အောင် တအားပုတ်လျက် ရဲစခန်းအပေါက်တွင် ရပ်နေသော ရဲဘော်တစ်ယောက်အား “ဟိုကောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ” ဟု အော်လိုက်ချိန်တွင် လှတင်မှာ “အောင်မယ်လေး” ဟု လန့်အော်အော်လိုက်သဖြင့် ဤအမှုသည်တစ်ခုခုတော့ မှားနေသည်လိုအပ်နေသည်ဟု သတိထားလိုက်မိသလို၊ လှတင် ဝတ်ထားသော အပြာနုရောင်၊ အင်္ကျီ၊ ညာဘက်ရင်အုံပေါ်မှ သွေးစက်များသည် ကော်လံအထိ စဉ်တက်နေသည့်အပြင် မေးစေ့အောက်နှင့် နူးဆံစပ်တွင်လည်း

သွေးစက်များ ဟု ထင်ရသော အစက်များ တွေ့နေရသဖြင့်၊ ဤသွေးစွန်းကွက်၊ သွေးစွန်းစက်များသည် ဒဏ်ရာဖြင့်သေသော လူသတ်မှု၏ အကောင်းဆုံးကွင်းဆက်တစ်ခု ဖြစ်နေမလားဆိုသည့် အချက်ကိုလည်း ငပုသတ်မှုစစ်ဆေးတိုင်း အမြဲသတိထားနေပါသည်။ လှတင်၏ကိုယ်မှ ပေနေသော အစွန်းအထင်းများမပျက်စေရန်အတွက်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သတိထားနေသည့်အပြင်၊ နယ်ထိန်းအဖွဲ့အားလုံး အသိပေးထားလိုက်ပါသည်။

BURMESE CLASSIC

(၂)

ကျွန်တော်နှင့် နယ်ထိန်းအဖွဲ့သည် ကမ်းပါးလှေဆိပ်ရှိအလောင်းအား စစ်ဆေးဆေးဆုံးပို့ရန်နှင့် အခင်းဖြစ်ရပ်အား သွားရောက် စစ်ဆေးရန် တရားလိုလှတင်ပါခေါ်၍ ကမ်းနားထေဆိပ်သို့ ဆင်းလာကြရာတွင် မှုခင်း ရဲတပ်ကြပ်ကြီး စာရေးစံသိန်းကိုပါခေါ်လာခဲ့သည်။ ထေဆိပ်အရောက်တွင် သက်သေများပါ ခေါ်၍ လှေဆိပ်ရှိနေသော မအေးမ အလောင်းအား စစ်ဆေးရာ ဦးခေါင်းဝဲဘက်စောင်းတွင် သုံးလက်မခန့်

ရှုထောင့်ပြောင်းနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

(၄)

ကိုလှတင်နှင့် မအေးမ တို့သည် လူငယ်သဘာဝမေတ္တာ မျှကြရာမှ ရိုးသားသူများ ဖြစ်ကြ သဖြင့် မိဘများကလည်း သ ဘောတူ လက်ထပ်ပေးထားခဲ့ကြ ရာ အသက် ၅ နှစ်အရွယ်သမီး လေးတစ်ယောက်သာရှိသည်။ မ အေးမ ကျန်းမာရေးမကောင်းသ ဖြင့် တစ်ရွာတည်းနေ မအေးမ၏ မိဘများထံ ပို့ထားကြောင်းလည်း သိရပါသည်။ လှတင်နှင့် မအေး မတို့မှာ ရိုးရိုးသားသားလုပ်ကိုင် စားသောက်နေသူများ ဖြစ်ကြပြီး၊ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ကမှ မအေးမမှာ အမျိုးသမီး မီးယပ်ရောဂါဖြစ် လာ၍ ကျန်းမာရေးကောင်းလိုက် မကောင်းလိုက် ဖြစ်နေသဖြင့်၊ ကျောက်တံခါးရွာသို့ အခြား တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ ဆေးကုသ ရန် ရောက်လာသော အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ ဒေါက်တာရမ်းကုလိုလို အောက်လမ်းလိုလို၊ ဆရာညာ ဆိုသူနှင့် ဆေးကုသနေခဲ့ရာမှ ရောဂါသက်သာလာသလို ရှိလာ ခဲ့ကြောင်း၊ ဆရာညာ၏ ပြုစု ယုယ ကုသမှုကောင်းပြီး၊ မအေး မ အိမ်သို့ နေ့/ည အဝင်အထွက် များလာသဖြင့် ဆရာညာ၏ အ လိမ်အညာအောက်တွင် မအေး

ရွှည်ရှိ ပြတ်ရှုထားသော ဒဏ်ရာ တစ်ချက်သာတွေ့ရပါသည်။ အ ခြား ဒဏ်ရာများ မတွေ့ရသော် လည်း အမျိုးသမီးများ အသတ် ခံရသည့် အမှုတိုင်းတွင် မဖြစ် မနေ ထင်မြင်ချက် တောင်းခံရ သည့် ကာမရာဂ ကျူးလွန်ထား ခြင်း ရှိ/မရှိနှင့် အခြားဒဏ် ရာများ ရှိ/မရှိ မည်သည့်ဒဏ်ရာ ကြောင့် သေဆုံးရသည်ကို စစ် ဆေးပေးရန် ဆေးစာရေးလျက် ဆေးရုံဆရာဝန်ကြီးထံ ထင်မြင် ချက် တောင်းရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးရုံသို့ အလောင်းအားမပို့ခင် မအေးမဝတ်ထားသောသွေးများ ပေကျဲနေသည် ထင်ရသော အင်္ကျီကိုလည်း သက်သေများ ရှေ့ သက်သေခံပစ္စည်း အဖြစ် သိမ်းဆည်းခဲ့ပြီး အလောင်းအား စစ်ဆေးပေးနိုင်ရန် တပ်ကြပ်ကြီး စံသိန်းနှင့်အတူ ငပုတောဆေးရုံ သို့ ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။

(၃)

ကျွန်တော်နှင့် အဖွဲ့ ထည်း တရားလိုလှတင်ကိုခေါ်၍ အခင်းဖြစ်ရပ်နှင့် သက်သေများ စစ်ဆေးရန်နှင့် တရားခံအား အ မြန် ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် နံနက် ၁၀ နာရီကျော်ခန့်အချိန်တွင်ငပုတောမှ ဆရာ့ကတ်ခါးရွာသို့ စက်လှေဖြင့်

ထွက်သွားခဲ့ရာ နံနက် ၁၁ နာရီ ခန့်အချိန်တွင်ရောက်ရှိ၍ ကျေး ရွာကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှနှင့် အဖွဲ့ဝင် ဦးမြတို့အား ခေါ်ကာ မှုခင်းအခြေအနေအား စုံစမ်းမေး မြန်းရာ၊ လှတင်က ဘာမျှလာ ရောက် အကြောင်းကြားခြင်း မရှိ ကြောင်း ပြောပြသိရသဖြင့် အ ခင်းဖြစ်ရပ်အား စစ်ဆေးရာ၊ အ ခင်းဖြစ်နေအိမ်သည် ငဝ်မြစ်ကမ်း မှ ကိုက် ၁၀၀ခန့်အကွာတွင် အ ရှေ့ဘက် မျက်နှာလှည့် ဆောက် ထားပြီး ၃ပင် ၂ခန်း၊ ဝေခိုမိုး ထရံ ကာ၊ ပျဉ်ခင်းအိမ်လေးဖြစ်ပြီး အိမ်ညာဘက်ဘေးတွင် အဖီချ ထားကာ မီးဖိုခန်းထုတ်ထားပါ သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ မ၊တင် မ၊ချ ထရံတံခါးတစ်ချပ်သာရှိပြီး၊ အလွယ်တကူလည်း ဝင်နိုင်ထွက် နိုင်ပါသည်။ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အကွာအဝေးမှာ ကိုက် ၃၀၀ ခန့် ကွာဝေးနေသဖြင့်အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုခုဖြစ်၍ အကြောင်းမကြား လျှင် မကြားနိုင် မမြင်နိုင်သည့် အခြေအနေရှိနေပါသည်။ အခင်း ဖြစ် မြေပုံကြမ်းအား ရေးဆွဲခဲ့ပြီး ဓာတ်ပုံဆရာနှင့် မြေတိုင်းစာရေး တို့အား ခေါ်ယူထားရာ၊ ဓာတ်ပုံ ဆရာ ရောက်လာသဖြင့် အခင်း ဖြစ်အရပ်အား လိုအပ်သလို ဓာတ်ပုံရိုက်စေခဲ့ပါသည်။

ရွှေတောင်ရွာနှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

မတစ်ယောက် ရိုးသားမှုပျောက်
၍ လှတင်အပေါ် သစ္စာဖောက်
ဆရာညာအပေါ် မေတ္တာရောက်
ခဲ့ကြောင်းလည်း စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရ
ပါသည်။

ဤအချက်ကို အခြေခံ
၍ လူသတ်မှုအား စုံစမ်းစစ်ဆေး
ရတော့မည်ကိုလည်း သတိထား
လိုက်မိပါသည်။ လှတင်၏ တိုင်
ချက်တွင် ဇနီးဖြစ်သူအား ဆေး
ကုသပေးသည့် အောက်လမ်း
ဆရာကသတ်သည်ဟု တိုင်ထား
ရာတွင်၊ အောက်လမ်းဆရာ ဆို
သော ဆရာညာသည် စုံစမ်းမရ
အစပျောက်နေသည်။ ဆရာညာ
နှင့် မအေးမသည် မေတ္တာမျှနေ
လျှင် ဘာကြောင့်သတ်မည်နည်း
ဆိုသည့် အချက်သည်လည်း
တွေးစရာဖြစ်လာသည်။ သတိ
ထားရမည့်အချက်။ ဆရာညာ
ပျောက်နေသည့်အချက်နှင့် တွေး
စရာအချက်များကြောင့် မအေးမ
အား သတ်သည့်တရားခံသည်
တိတ်တိတ်ပုန်း မေတ္တာမျှနေ
သော ဆရာညာဘက်ကို မြားဦး
လည်ကာ အတိအလင်းချစ်ခြင်း
မေတ္တာနှင့် လက်ထပ်ယူထား
သည့် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ လှ
တင်အပေါ် မြားဦးလှည့်သွားခဲ့
ပြန်ပါသည်။

အမှုလာရောက် တိုင်

ကြားစဉ် အချိန်ကတည်းက လှ
တင်တွင် ပေကျံနေသော သွေး
စက်များ ထင်ရသည့် အစွန်း
အထင်းများသည် အတွေ့အကြုံ
အရ တရားခံတစ်ယောက်တွင်
ပေကျံနေရမည့် အနေအထား
တွေ့နေရခြင်း၊ အမှုအရာများ
ပျက်နေခြင်းတို့ကြောင့် လှတင်
အပေါ် သံသယရှိနေခဲ့ရာမှ ယခု
စုံစမ်းတွေ့ရှိချက်များ အရလည်း
တရားခံအဖြစ် လှတင်ဘက်သို့
မြားဦးလှည့်သွားရာ လှတင်အား
ထပ်မံစစ်ဆေးရန် ဆုံးဖြတ်ချက်
ချလိုက်ပါသည်။

(၅)

လှတင်အား ကျေးရွာ
ကောင်စီရုံးခန်း၌ပင် ဥက္ကဋ္ဌနှင့်
အဖွဲ့ဝင်တို့ရှေ့ ထပ်မံစစ်ဆေးခဲ့ပါ
သည်။

“ကဲ လှတင် .. မအေး
မကို သတ်တဲ့တရားခံ အစစ်က
တော့၊ မင်းတိုင်သလို အောက်
လမ်းဆရာ၊ ဆရာညာမဟုတ်ဘူး
ဆိုတာကိုတော့ စုံစမ်းစစ်ဆေး
တွေ့ရှိချက်များအရ သိနေရပါပြီ
ဆရာညာ မသတ်ရင်၊ ဘယ်သူ
သတ်မလဲ၊ မအေးမနဲ့ ဆက်စပ်
ဆက်သွယ်နှီးနှောမှု ရှိနေတာက
တော့ မင်းနဲ့ဆရာညာရယ် ဒီ နှစ်
ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဆရာညာ

သတ်တာမဟုတ်ရင် ဘယ်သူ
သတ်မလဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာ
ပေါ့ကွာ၊ တို့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေဆို
တာကလည်း အမှုတစ်ခုဖြစ်လာ
ရင် အမှန်ပေါ်ပေါက်အောင် စစ်
ဆေးပေးရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်။
တရားခံဖြစ်တဲ့သူဟာ လိမ်ညာ
လှည့်ပတ်နေရင်တော့ တို့ရဲတပ်
ဖွဲ့ဝင်ကလဲ လူသားတွေဆိုတော့
စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းဖြစ်လာရင်
သည်းမခံနိုင်တဲ့အဆုံး တရားခံ
အပေါ် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပါ
လာရင် မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ၊
တရားခံက အသိတရားနဲ့ အမှန်
ကို အမှန်အတိုင်း လွယ်လွယ်ကူ
ကူ ပြောပြဖော်ထုတ် ကူညီပေး
ရင်တော့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကလဲ
ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ရှိပါတယ်။ ဥပ
ဒေ ဘောင်အတွင်းက ကူညီပေး
ပါမယ်။ အမှောင်ထဲမှာတော့
ကာမအမှောင်က အဆိုးဆုံး အ
မှောင်ဖြစ်သလို၊ “မယားထီး
ဓားကြည့်” ဆိုစကားအရ “မင်း
ကိုလဲ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါ
မယ်၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ဥပဒေနဲ့
အညီကူညီပေးပါမယ်၊ ဒီလောက်
ဆိုရင် မင်းလဲ သဘောပေါက်
လောက်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်စဉ် ထု
တင်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား
ပြီး မျက်ရည်များပါ မြိုင်မြိုင်

လာလျက်-

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောပါတော့မယ်”

ဟု ပြော၍ သက်သေများရှေ့ အစစ်ခံလိုက်သည်ကတော့ ...

“ကျွန်တော်က ရေလုပ်သားတစ်ယောက်ဆိုတော့ မြစ်ရေအတက်၊ အကျ၊ လဝင် လထွက်ကို တွက်ဆပြီး ငဝ်မြစ်အတွင်း လှေတစ်စီးနဲ့ မိသားစုဝမ်းရေးအတွက် နေနေညည ငါးရွာထွက်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့် ဇနီးရဲ့ ကျန်းမာရေးအရ ဆရာညာကလဲ အိမ်ကိုအဝင်အထွက်များလာလို့ ဘဝင်မကျ စိတ်မချ ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ ကျန်းမာရေးက သက်သာလာတဲ့အတွက် မထင်ရက်မမြင်ရက်နဲ့ အနေခက်ခဲ့ရပါတယ်။ အခင်းဖြစ်မယ့် ည ၁၀ နာရီကျော် ထောင့်က အိမ်ရှိ ဓားမ တစ်ချောင်း ခါးထိုးပြီး သုံးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ လှော်ထက်ကိုယူပြီး လှေဆိပ်ကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ လှေနဲ့ရေအစုန်အဆန် ထိုက်ပြီး ငါးတန်းချခဲ့ပါတယ်။ မြစ်ချင်လာတော့ အဲဒီညက ငါးစာလဲ ယခင်လိုမရ၊ အိမ်ကိုလဲ စိတ်မချဖြစ်ပြီး မိုးလင်းမှ အိမ်ပြန်ဖြစ်ပေမယ့် နံနက် ၃ နာရီ

ကျော်ကျော်လောက် အိမ်ပြန်သွားခဲ့ပါတယ်—

“အိမ်ရှေ့ အရောက်အရိပ်အခြည်ကြည့် အကဲခတ်တဲ့အခါ အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်မှာ ဆရာညာရဲ့ ဖိနပ်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ အိမ်ရှေ့တံခါး အသာမဖွင့်ပြီး ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ရာထဲမှာ ဆရာညာနဲ့ ဇနီးတို့အတူ အိပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် စခန်းမှူးကြီး ပြောသလိုပဲ “မယားထိ၊ ဓားကြည့်” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း၊ မျက်စိထဲဘာမှ မမြင်တော့ဘဲ ခါးမှာ ထိုးထားတဲ့ ဓားမကိုဆွဲယူပြီး အတင်းဝင်ခုတ်လိုက်တော့ ဒုတ်ဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ ဆရာညာ အိပ်ရာကထပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြေးသွားခဲ့ပါတယ်—

“ကျွန်တော်လဲ ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်တော့မှ ကျွန်တော့်ဇနီး ဦးခေါင်းဘယ်ဘက်စောင်းကို ခုတ်မိလိုက်ပြီး ထွက်လာတဲ့ သွေးတွေက ကျွန်တော့် ကိုယ်ကို စဉ်ကုန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဆရာညာ ထွက်ပြေးတဲ့နောက်လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်တော့ ငဝ်မြစ်ဘက်ထွက်ပြေးသွားပြီး အလှမ်းဝေးနေလို့ လိုက်ရင်လဲမိမှာ မဟုတ်တော့ကြောင်းသိတဲ့အတွက်

အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး ဇနီး ဖြစ်သူကို ပြန်ကြည့်တော့ ညည်းညူသံတော့ကြားနေရလို့ အခြားသူတွေကို အကြောင်းကြားနေရင်လဲ အချိန်ကြာနေပြီး သိကုန်မှာ စိုးရိမ်တာကတစ်ကြောင်း၊ ဇနီးဖြစ်သူကို အသက်ရှင်ဖို့ အချိန်မီဆေးရုံပို့နိုင်ဖို့ မချီပြီးလှေဆိပ်သို့ ယူခဲ့ပါတယ်။ လှေပေါ်တင်ပြီး ငပုတောဆေးရုံပို့ဖို့ လှေလှော်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ဇနီးဖြစ်သူမှာ ညည်းညူသံ ပျောက်သွားလို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်ရာ လုံးဝမညည်းညူ မလှုပ်တော့ဘဲ သေနေတာကိုတွေ့ရလို့ငပုတောမြို့ကို ဆက်လှော်ခဲ့ပြီး လှေဆိပ်အရောက်မှာ ရဲစခန်းကိုသွားရောက်ပြီး ဇနီးဖြစ်သူအား အောက်လမ်းဆရာဆရာညာ သတ်ပြီးထွက်ပြေးသဖြင့် အရေးယူပေးဖို့ လိမ်၍ တိုင်ကြားခဲ့ကြောင်း အစစ်ခံခဲ့ပါသည်။ ကံကြမ္မာ၏ ဖန်လာပုံအရ တရားလို လှတင်ဘဝမှ တရားခံ လှတင် ဘဝရောက်သွားခဲ့ရသော အမှုဖြစ်ပါသည်။

† † † † †

(၆)

သက်သေများ ရှေ့တွင် လှတင်က မအေးမအား ခုတ်သည်ဆိုသော အစွန်းအထင်း

များ ပေကျဲနေသည့် အရိုးအသွား ၁၈ လက်မခန့်ရှိ ဝါးရိုးတပ် ဓားမတစ်ချောင်း၊ လှတင် ပြစ်မှု ကျူးလွန်စဉ်က ဝတ်ထားသည့် ရင်ဘတ်၊ အင်္ကျီအိတ်နှင့် ကော်လံတို့တွင် သွေးစက်များ ထင်ရသော အစွန်းအထင်းများ ပေကျဲနေသည့် အင်္ကျီအပြာနုလက်ရှည် အဟောင်းတစ်ထည် လှတင်၏ မေးအောက်နှင့် နဖူးဆံစပ်တွင် သွေးစက်များ ထင်ရသော အစွန်းအထင်းစက်များအား ခြစ်ချယူ၍ သက်သေခံ ပစ္စည်းများ အဖြစ်ရှာဖွေပုံစံနှင့် သိမ်းဆည်းခဲ့သည့်အပြင် အခင်းဖြစ်ရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သော လှတင်၏ သုံးတောင့်ထိုး အဲဗာဒီဒီ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးနှင့် ဓာတ်ခဲသုံးလုံးတို့ပါ သက်သေခံ ပစ္စည်းများအဖြစ် လှတင်ထံမှ သိမ်းဆည်းခဲ့ပါသည်။

အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံ အစစ်အမှန်ပေါ်ပေါက်ပြီး လိုအပ်သည့် သက်သေခံ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းပြီး ဖြစ်သဖြင့် လိုအပ်သည်များ ထပ်မံစစ်ဆေးနိုင်ရန်အတွက် အောက်လမ်းဆရာ ဆရာညာအား လိုက်လံ စုံစမ်းရှာဖွေရာတွင် ကျောက်တံခါးရွာအတွင်း ရှာဖွေ တွေ့ရှိရခြင်း မရှိသဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌ အဖွဲ့အား

ကူညီစုံစမ်းပေးရန်မှာ ကြားခဲ့ပြီး နောက်မှဆက်လက် စုံစမ်းရန် စီစဉ်လျက် တရားခံ လှတင်ပါခေါ်၍ ညနေ ၅ နာရီခန့်အချိန်ကျောက်တံခါးရွာမှ ရဲစခန်းသို့ ပြန်လာရာ ညနေ ၆ နာရီခန့်အချိန် ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ရဲစခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး တရားခံလှတင်အား အသေးစိတ် ပြန်လည်စစ်ဆေးခဲ့ကာတရားရုံးတွင် အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆို အစစ်ခံမည်လားမေးခဲ့ရာတွင်လည်း ၎င်း၏ ဇနီးအား ၎င်းကိုယ်တိုင် ဒေါသအလျောက် သတ်ခဲ့မိခြင်းအတွက် အမှန်အတိုင်းထွက်ဆို အစစ်ခံမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသဖြင့်၊ ယခုနေ့အချိန်မရှိတော့သဖြင့် နောက်နေ့တွင် မြို့နယ်တရားရုံး၌ ဖြောင့်ချက်ယူရန် စီစဉ်ကာ တရားခံလှတင်အား အမှုနှင့် ဖမ်းဆီး၍ ရဲစခန်းအချုပ်တွင် ချုပ်ထားခဲ့ပါသည်။

(၇)

တရားခံ လှတင်အား အချုပ်မှ ထုတ်ယူ၍ မြို့နယ်တရားရုံးတွင် အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုအစစ်ခံမည်လား ထပ်မံစစ်ဆေး မေးမြန်းရာတွင်လည်း

အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုအစစ်ခံမည်ပြော၍ ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းများနှင့်အညီ တရားခံလှတင်အား ငပုတောမြို့နယ် တရားရုံးတွင် ဖြောင့်ချက်ယူရန် ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။ တရားရုံးဖြောင့်ချက်ယူပြီး ဖြောင့်ချက်ပေးသော တရားခံဖြစ်သဖြင့် တရားခံလှတင်အား ရဲစခန်းအချုပ်တွင် သီးခြား ချုပ်ထားခဲ့ပါသည်။

အမှုနှင့် သိမ်းဆည်းခဲ့သော သေဆုံးသူ မအေးမ ဝတ်ထားသည့် အစွန်းအထင်းများ ပေကျဲနေသော အဖြူရောင် အင်္ကျီလက်တိုတစ်ထည်၊ တရားခံ လှတင်ထံမှ သိမ်းဆည်းခဲ့သော အစွန်းအထင်းများပေကျဲနေသည့် အင်္ကျီလက်ရှည် အပြာနုရောင် အဟောင်းတစ်ထည်၊ အရိုးအသွားတို့တွင် အစွန်းအထင်းများ ပေကျဲနေသည့် အင်းအသွား ၁၈ လက်မခန့်ရှိ ဝါးရိုးတပ်ဓားမတစ်ချောင်း၊ လှတင်၏ မေးအောက်နှင့်နဖူးဆံစပ်တို့တွင် ပေကျဲနေသော သွေးစက်များ ထင်ရသည့် အစက်များ ခြစ်ချယူထားသည်တို့ကို ရန်ကုန်မြို့ ဓာတုဗေဒဝန်ရုံသို့ သက်သေခံ ပစ္စည်းများပေါ်တွင် ပေကျဲနေသော အစွန်းအထင်းများသည် လူသွေးများ ဟုတ်မဟုတ် လူသွေး

ရှုထောင့်များနှင့် ရာသီဥတုစဉ်

ဟုတ်ပါက သွေးအမျိုးအစား တူ မတူတို့ကို တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေး ထင်မြင်ချက်ပေးရန် ပေးပို့ခဲ့ပါ သည်။

(၈)

အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ စစ် ဆေးဆောင်ရွက်နေစဉ် အချိန် အတွင်း ၃ ရက်မြောက်သော နေ့ ညနေတွင် ကျောက်တံခါးရွာ ကမ်းပါး ငဝ်မြစ်အတွင်းတွင် ရေ မျောအလောင်းတစ်လောင်းတွေ့ ရကြောင်းနှင့် ကမ်းပါးသစ်ပင် တွင် ကြိုးဖြင့်ချည်ထားကြောင်း၊ ကျေးရွာ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှမှ ရဲစခန်း သို့ လာရောက်အကြောင်းကြား သဖြင့်-

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးရေ တစ်မူ မပြီးသေးဘူး။ နောက်တစ်မူ တက်လာပြန်ပြီ။ လူသတ်မှုတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမှာ ပေါ့ဗျာ”

ဟု ကျွန်တော်က ပြော လိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် နယ်ထိန်း အဖွဲ့ခေါ်၍ ဥက္ကဋ္ဌလာသော စက် လှေနှင့်ပင် ညနေ ၃နာရီခန့်တွင် ကျောက်တံခါးရွာသို့ လိုက်သွား ခဲ့ရာ ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိပြီး ငဝ်မြစ်ကမ်းပါးရှိ သပုံပင်တွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖွဲ့ကြိုးဖြင့် ချည်ထားသော အလောင်းအား

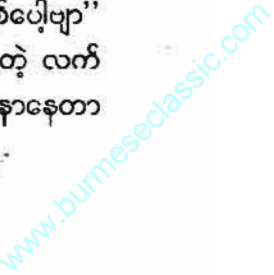
ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော လူများ သည် အပုပ်နံ့ရနေသဖြင့် ခပ် လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်နေသော အ နေအထားကို မြင်လိုက်သိလိုက် ရ သဖြင့် ရေမျောအလောင်းမှာ ၂၄ နာရီ ရေတွင်မြှုပ်ခဲ့ပြီး ကိုယ် တွင်းမှ လေပွလာကာ သေပြီး ၄၈နာရီတွင် ရေပေါ်သို့ပေါ်လာပြီး ပြင်ပ လေနှင့် ထိတွေ့မှသာ အပုပ်နံ့ထွက်လာသဖြင့် ရေနစ် သေသူမှာ ၂ ရက်ကျော် ၃ ရက် ခန့်ရှိနေပြီဟုလည်း ခန့်မှန်းလိုက် ဖိပါသည်။

အလောင်းအား ကမ်း ပါးသို့ဆွဲတင်၍ အကြမ်းမုန်း စစ် ဆေးကြည့်ရာ၊ အင်္ကျီအဝါကွက် လက်ဝတ်ထားပြီး ပုဆိုးမရှိ တော့ဘဲ အတွင်းခံဘောင်းဘီတို အတိုသာ ဝတ်ထားသည်ကိုတွေ့ ရပါသည်။ ဒဏ်ရာကြီးကြီး တစ် ခုမျှ မတွေ့ရဘဲ ငါးများတွတ် ထား ကိုက်ထားသည့် ပွန်းပဲ့နေ သည့် ဒဏ်ရာသေးများသာ တွေ့ရပါသည်။ ညာလက်ညှိုး တွင် ငွေနှင့် ကွင်းထားသည့် ဓာတ်လုံးလက်စွပ် တစ်ကွင်းဝတ် ထားပြီး ဘယ်လက်ကောက်ဝတ် တွင် ငွေရောင် ရိုးရိုးတီတိုနီနာရီ ကို စတီးကြိုးဖြင့် ပတ်ထားသည် ကို တွေ့ရပါသည်။

ဆက်လက်၍ အ

လောင်းအား အသေးစိတ် ပြင်ပ သွင်ပြင်လက္ခဏာများအား စစ် ဆေးကြည့်ရာ နှာခေါင်း ပါးစပ်မှ အမြှုပ်ကြည်များထွက်၍ မေးစေ့ ဆီသို့ စီးဆင်းနေခြင်း၊ တစ်ကိုယ် လုံး ဖြူဖျော့၍ မျက်လုံးပြူးနေ ခြင်း၊ လက်ဖဝါး၊ ခြေဖဝါး ပဲကြီး ခွံထနေခြင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးအရေ ပြားများ ကြက်သီးထနေ၍ ၂၄ နာရီကျော် ရေမြှုပ်ပြီး အရေပြား ၌ အရစ်များ ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရခြင်း၊ လက်သီးဆုပ်လျက် အတွင်း၌ ရေအောက်မှ သဲ၊ နွံ မြက်များ ခိုင်မြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထား သည့် အချက်များကို စစ်ဆေး တွေ့ရှိရသဖြင့် ရေနစ်သေဆုံး သော အလောင်းဖြစ်ကြောင်း လည်း ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့သဖြင့် လူ သတ်မှုမဟုတ်၍ စိတ်အေးခဲ့ရပါ သည်။

သို့သော်လည်း ရေနစ် အလောင်း၏ အတွင်းမှ လက္ခဏာများ စစ်ဆေးရန်အတွက် လည်း ဆေးရုံပို့ရန် လိုအပ်၍ အလောင်းအား ငပုတောဆေးရုံ ပို့ရန်စီစဉ်နေစဉ် လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အလောင်းကို ကြည့်၍ “ဒီအလောင်းက ဆရာ ညာ အလောင်းအစစ်ပေါ့ဗျာ” အဲ့ဒီလက်မှာဝတ်ထားတဲ့ လက် စွပ်နဲ့ပဲ ကျွန်တော်မိုက်နာနေတာ

ရှုထောင့်မှအကြည့်ရသမျှစုစည်း

ကို ရေစိမ်သောက်ရင် ပျောက်
တယ်ပြောပြီး ရေစိမ်တိုက်လိုက်
တာ ဗိုက်နာမပျောက်ဘဲ ပေါက်
လိုက်ရတာမပြောပါနဲ့တော့။ အခု
တော့ သူခံစားနေရတဲ့ ရောဂါ
ပျောက်အောင် ငဝ်မြစ်ရေနဲ့
လက်စွပ်ကိုစိမ်သောက်လိုက်တာ
အသက်ပါပျောက်သွားပြီ” ဟု
ဟာသနှောပြောလိုက်မှ လူတွေ
အလောင်းနား ပြန်ရောက်လာ
ကြပြီး ဟိုတစ်ပေါက်ဒီတစ်ပေါက်
နဲ့ လူတစ်ယောက်ကလည်း “ဆ
ရာညာ အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်
ကလဲ ခေါင်းမူးမူးနေလို့ ဆေးကု
ပေးရင်းက ခင်သွားပြီး လွန်ခဲ့တဲ့
၃ရက်ခန့်က ညနေ၅နာရီ အချိန်
လောက် အချိန်ကြည့်စရာရှိလို့
ကျွန်တော့် တီတိုနီနာရီကို ခဏ
ငှားပေးပါ ပြောလို့ ငှားပေးလိုက်
တာ အခုအလောင်းမှာ ပတ်ထား
တဲ့ နာရီဟာ ကျွန်တော့်နာရီပေါ့
ဗျာ”ဟု ပြောသူကပြော။

“တော်တော် အကျင့်
ယုတ်တဲ့ ဆရာညာပဲဗျာ၊ ကျွန်
တော်ကတော့ ဆေးဆရာဆိုပြီး
အကျင့်သိက္ခာရှိမယ် အောက်မေ့
လို့ ကျွန်တော် ငှက်ဖျားရောဂါ
ဖြစ်နေတာ သူနဲ့ ကုနေရာက
ခင်မင်သွားပြီး ရွာရောက်တိုင်း
အိမ်မှာလာတည်းတာ သူ့အဝတ်
အစားတွေနဲ့ ဆေးလွယ်အိတ်

တောင် အိမ်မှာ ရှိသေးတယ်။
လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ ရက်၊ ၃ ရက်
လောက်က ည ၁၁ နာရီခန့်
အချိန်အပြင်ခဏသွားမယ်ပြော
ပြီး ထွက်သွားတာ ပြန်ရောက်မ
လာဘဲ အခုဒီမှာ လာတွေ့ရ
တာ”ပြောသူကပြော “နာမည်နဲ့
လိုက်အောင် လိုက်ညာနေတဲ့
လူပဲဗျာ၊ သေတာကောင်းတယ်”
ပြောပြီး မေတ္တာပို့သူကပို့နဲ့ အသံ
စုံများကြောင့် အလောင်းမှာ
အောက်လမ်းဆရာ၊ ဆရာညာ
အလောင်း သေချာနေကြောင်း
သိလိုက်ရသဖြင့် ဆရာညာအား
သိနေသူများကို အစစ်ခံချက်ရ
ယူပြီး စက်လှေ စီစဉ်၍ အ
လောင်းအား ငပုတောမြို့သို့ ပို့
ကာ ရဲစခန်းတွင် သေမှုသေခင်း
အမှုဖွင့်လျက် ဆေးစာနှင့်အတူ
ရေနစ်သေဆုံးခြင်း ဟုတ်မဟုတ်
စစ်ဆေးပေးရန် အလောင်းအား
ငပုတော ဆေးရုံသို့ ဆက်ပို့ပေးခဲ့
ပါသည်။

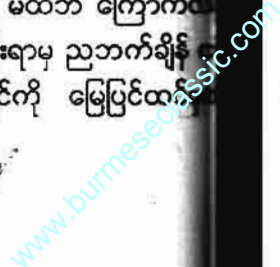

(၉)

ငပုတောမြို့နယ် ဆေး
ရုံမှ ဆရာဝန်ကြီးကလည်း
ချက်ချင်းပင် အလောင်း၏ ပြင်ပ
လက္ခဏာများ စစ်ဆေးရာတွင်
လည်း ကျွန်တော် စစ်ဆေးတွေ့
ရှိခဲ့သည့်အချက်များအတိုင်း စစ်

ဆေးတွေ့ရှိရသဖြင့် ရေနစ်သေ
ဆုံးသော အလောင်းဖြစ်ကြောင်း
ထင်မြင်ချက် ပြန်ကြားခဲ့သည့်
အပြင် အလောင်းအား ခွဲစိတ်၍
အတွင်းမှ လက္ခဏာများအား
စစ်ဆေးခဲ့ရာတွင်လည်း အဆုတ်
ဖောင်းပွ၍ အမြှုပ်များရှိနေခြင်း၊
လေပြွန်အတွင်း၌ နုံးမြေနှင့်ရေထဲ
မှ အမှိုက်စများ ဝင်ရောက်နေ
ခြင်း၊ လေပြွန်အတွင်း အမြှုပ်များ
ထနေခြင်း၊ ဗိုက်အတွင်း အဖာ
အိမ်နှင့်အူဆက်၌ အမှိုက်နုံးမြေ
နှင့် အဆမတန်များနေသော ရေ
များ တွေ့ရခြင်းကြောင့် ရေနစ်
သေဆုံးသော အလောင်းဖြစ်
ကြောင်း ထင်မြင်ချက်ပြန်ကြား
ခဲ့ပါသည်။

စစ်ဆေး ပေါ်ပေါက်
ချက်အရ ရေမော့အလောင်းနား
အောက်လမ်းဆရာ၊ ဆရာညာ
အလောင်းဖြစ်နေပြီး မြို့နယ်
ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဘမ္မာ
ပြန်ကြားသော ထင်မြင်ချက်အား
ရေနစ်သေဆုံးကြောင်း ပေါ်
ပေါက်သဖြင့် အောက်လမ်းဆရာ
ဆရာညာသည် မအေးမနပ်
အတူ ညအိပ်နေစဉ်အချိန်
တရားခံ လှတင်က ဓားဖြင့်ခုတ်
လိုက်စဉ် မထိဘဲ ကြောက်ထွက်
ထွက်ပြေးရာမှ ညဘက်ချိန်
ဖြစ်ရေပြင်ကို မြေပြင်ထဲသို့

ရှုထောင့်မြင်အင်္ဂါသမုဒ္ဓေ

၍ ဆင်းပြေးစဉ် ရေနစ်သေဆုံး သွားသည်ဟုလည်း ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ ပါသည်။ သူတစ်ပါး မိသားစု ပျက်စီးအောင် ဖျက်ဆီးသူသည် နောင်ဘဝအထိ မနေဘဲ ယခု ဘဝမှာပင် အသေဆိုးနှင့်သေရ သည်ကို သင်ခန်းစာ ယူစရာဖြစ် နေပါသည်။ အောက်လမ်းဆရာ ဆရာညာ၏ ရေနစ်သေဆုံးသော “သေမှုသေခင်းအမှု”အား အ ထောက်အထားများ ပြည့်စုံစွာနှင့် မြို့နယ်တရားရုံးသို့ တရားစွဲတင် ပို့ခဲ့ပါသည်။

(၁၀)

ငပုတောမြို့နယ် ဆေးရုံ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဘမူထံ ဆေးစာနှင့်အတူ သေဆုံးသူ မအေးမ၏ အလောင်းအား စစ် ဆေးပေးရန် ပေးပို့ခဲ့ရာတွင် လည်း မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး၏ ထင်မြင်ချက်တွင် သေဆုံးသူ မအေးမ၏ ဦးခေါင်းဝဲဘက် ချို စောင်းတွင် ၃ လက်မခန့်ရှိ ပြတ် ရှုဒဏ်ရာသည် ဦးခေါင်းခွံကွဲပြီး အတွင်းသွေးယိုစီးမှုကြောင့် မုချ သေရမည် ဒဏ်ရာဖြစ်ကြောင်း သေဆုံးသူ မအေးမသည် အ သတ်မခံရမီအချိန်က ကာမရာဂ ကျူးလွန်ခံထားခြင်း ရှိကြောင်း အခြား ဒဏ်ရာများ မတွေ့ရ

ကြောင်း ထင်မြင်ချက် ပြန်ကြား ခဲ့ပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့ ဓာတုဗေဒ ဝန်ရုံးသို့ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးပေး ရန် ပေးပို့ခဲ့သော သက်သေခံ ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။ သေဆုံး သူ မအေးမ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီပေါ်ရှိ အစွန်းအထင်းများ သည် လူသွေးများ ဖြစ်ကြောင်း တရားခံ လှတင်ထံမှ သိမ်းဆည်း သော အရိုးအသွား ၁၈ လက်မ ခန့်ရှိ ဓားအပေါ်တွင် စွန်းထင်း နေသော အစွန်းအထင်းများ၊ အရိုးအတွင်းရှိ အစွန်းအထင်း များသည် လူသွေးများ ဖြစ် ကြောင်း တရားခံ လှတင် ဝတ် ထားသော အင်္ကျီရင်ဘတ်၊ အင်္ကျီအိတ်နှင့် ကော်လံပေါ်တွင် စွန်းထင်းနေသော အစွန်းအထင်း များသည် လူသွေးများ ဖြစ် ကြောင်း၊ လှတင်၏ မေးစေ့ အောက်နှင့် နဖူးဆံစပ်တို့မှ ခြစ် ချယူပြီး ပေးပို့သော အစွန်းအ ထင်းအစက်များသည်လည်း လူ သွေးများဖြစ်ကြောင်း သွေးအမျိုး အစားအားလုံးတူကြောင်း ဓာတု ဗေဒဝန်ရုံးမှ ထင်မြင်ချက်များ ပြန်လည် ပေးပို့ရရှိခဲ့ပါသည်။

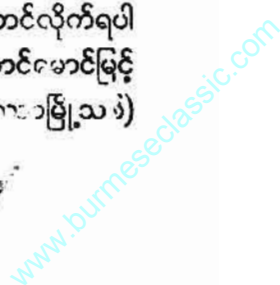

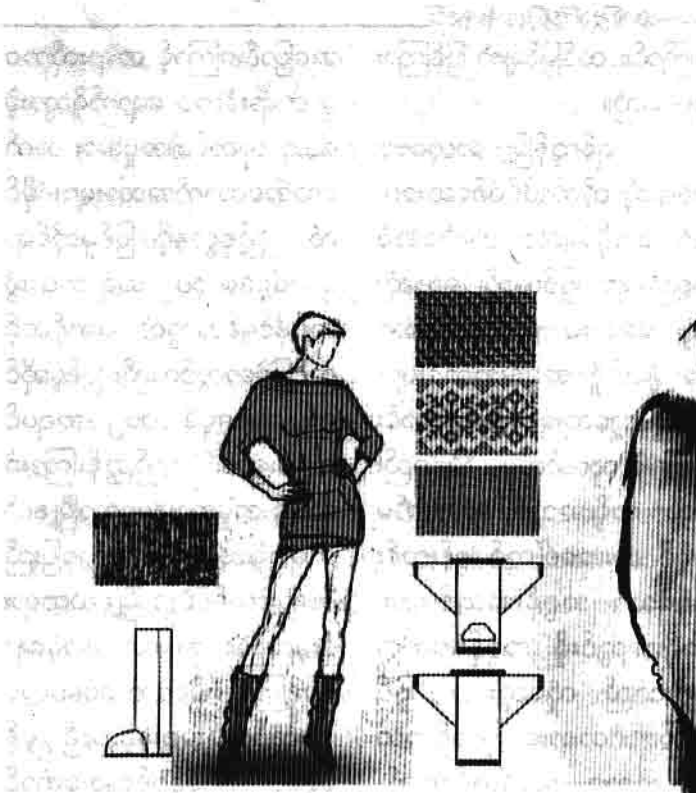
(၁၁)

ကံကြမ္မာ အလှည့်

အပြောင်းကြောင့် တရားလိုဘဝ မှ တရားခံဘဝ ရောက်ရှိသွားခဲ့ သော လှတင်၏အမှုအား သက် သေအထောက်အထားများ ခိုင် လုံ ပြည့်စုံစွာနှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ အရ တရားစွဲ တင်နိုင်ရန်အတွက် အဆင့်ဆင့် တင်ပြခဲ့ရာတွင်လည်း ပြစ်မှုဆိုင် ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ အရပင် တရားစွဲတင် ရည်ညွှန်းကြားခဲ့ သဖြင့် အမှုအားငပုတောမြို့နယ် တရားရုံးသို့ အချိန်နှင့်တပြေးညီ တရားစွဲတင်ပို့ခဲ့ရာ မြို့နယ်တရား ရုံးမှလည်း အမှုအားနှောင့်နှေး ကြန့်ကြာမှုမရှိစေဘဲ ဥပဒေလုပ် ထုံးလုပ်နည်းများနှင့်အညီ မှန် မှန်နှင့် မြန်မြန်စစ်ဆေးဆောင် ရွက်ခဲ့ရာ သက်သေများကလည်း ခိုင်မာစွာ ထွက်ဆိုကြပြီး သက် သေအထောက်အထားများက လည်း ခိုင်မာနေကာ တရားခံ မှလည်း ဖြောင့်ချက်ပေးဝန်ခံ သော တရားခံဖြစ်သဖြင့် တရား ခံလှတင်အား အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ် အပြစ်ပေးခဲ့ သော တကယ့် ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်း အား အမည်နေရပ်များ ပြောင်း ၍ သင်ခန်းစာယူစရာ ဇော်လမ်း ဆင် မှတ်တမ်း တင်လိုက်ရပါ သည်။

မောင်မောင်မြင့် (၇၇၁၁မြို့သ ၅)

ဗျတ်လုံးဒီဇိုက်အထောက်အကူ
ကြည့်ဦးစုတ်

မောင်မောင်စိန်လင်း (နတ်မောက်)

“မျက်လုံးဒေါက်ထောက်
ကြည့်ဦးမယ်”

မောင်မောင်စိန်လင်း
(နတ်မောက်)

(၁)

“မိန်းကလေးများ ရုပ်
ရည်ချောရင်
အရောဝင်ချင်တဲ့ ဝါသ
နာထုံတယ်
ခေါ်ချင်တယ်၊ ပြောချင်
တယ်၊ စကားရှာတယ်၊
ကြွားဝါတယ်၊
ပူးပူးကပ်ကပ် နေချင်
တယ်
သူတို့ဆိုးတော့ လူမသိ
တယ်
အူတိုမျိုးတော့လူမိတယ်
သူ့ကျောပြင်ကိုထုထုပြီး
တော့ မေးစမ်းချင်ပါ
တယ်
ချစ်မှန်းသိလို့ အခွင့်
ကောင်းယူသလားကွယ်
....။

ချစ်ဖုန်း၏ ခန်းခနဲဖြင့်သိဆိုသော
သီချင်းလေးကို နားစွင့်နေသည်။
အချိန်ကား နံနက်(၉)နာရီရှိချေ
ပြီ။

“အချစ် မင်းဆိုတဲ့သီ
ချင်းက မောင့်ကိုခွဲပြီးဆိုနေသ
လား ထင်ရတယ်”

“ရွဲ့စောင်းပြီးဆိုတာ မ
ဟုတ်ဘူး ဒါလင်ရေ ... တဲ့တိုး
ဆိုနေတာပါ”

“ဒါလင့်သမီးကပြော
တယ်။ ဟိုတစ်နေ့က ဒါလင်ကို
ရုပ်ချောချော၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်
ပေါက်လှလှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး
နဲ့ ဗစ်တိုးရီးယား ဟိုတယ်က
ထွက်လာတာကိုတွေ့လိုက်တယ်။
အဖေကြီးကို သိပ်မယုံနဲ့လို့ပြော
တယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကနှစ်သက်
ခဲ့တဲ့ ဒီသီချင်းလေးကိုဆိုပြီး ဒါ
လင်ကို စိုးရိမ်လို့ဆိုနေတာပါဒါ
လင်”

“အချစ်ရယ် ဒါလင်က
စီးပွားရေးသမားပါ။ လူသိများ
ထင်ရှားတဲ့သူ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ
အချစ်သိတယ် မဟုတ်လား။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖျက် သံချေး

တက်၊ ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ မစိုးရိမ်
ပါနဲ့”

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ
အောင်မြင်နေကြသည့် မိသားစု
ဖြစ်သော ကိုအောင်ကျော်ဇော၊
ဇနီးမြင့်မြတ်ဆွေတို့ အချစ်စား
မြူပြန်နေသည်မှာ စိုးရိမ်လွန်းလို့
ပြောတာပါမောင်ရယ် ဖြစ်သည်။

(၂)

ရက်သတ္တတပတ် အ
ကြာတွင်ဖြစ်သည်။ ဝင့်ဝင့်သူတို့
လင်မယား ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးမှ
အိမ်သို့ကားဖြင့် ပြန်လာကြစဉ်
အဖေကြီးကို အမှတ်မထင်တွေ့
လိုက်သည်။ ကားရပ်ပြီး မျက်
ဖွေးစာဆုံး ကြည့်လိုက်ကြသည်။
မြင်ကွင်းကို မိခင်ကြီးအား သံ
တော်ဦးတင်လိုက်သည်။

“မေမေ ဖေဖေကြီးကို
ကန်တော်ကြီးပန်းခြံထဲက ဟို
တယ်ဘက်ဆီကို အမျိုးသမီးတစ်
ဦးနဲ့ ဝင်သွားတာကို သမီးတွေ့
လိုက်တယ်”

“ဟိုတလောကတွေ့
တဲ့ အမျိုးသမီးပဲလား”

“မဟုတ်ဘူးအမေ ဒါ

ကနောက်တစ်ယောက်၊ ဟိုတလောက အမျိုးသမီးထက် တောင် ဝိုက်သေးတယ်”

“ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး လျှောက်သွားတာလား၊ လက်ချိတ်ပြီးသွားကြတာလား”

“ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး သွားတာပါမေမေ”

“သဘောရိုး ဖြစ်ပါလိမ့် မယ် သမီးရယ်၊ မင်းတို့အဖေရဲ့ အလုပ်က အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေရတဲ့ လုပ်ငန်းဆို

တော့ ဒီမြင်ကွင်းတွေက တွေ့မြင်နေရမှာပဲ”

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြင့်မြတ်ဆွေနှင့် သမီးဖြစ်သူ မဝင့်ဝင့်သူတို့သည် အိမ်ဦးနတ်ကြီး ဖြစ်သော ဖခင်ကြီးအပေါ် စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် နှီးနှောဖလှယ်နေကြသည်။

ဤနေ့သည် သောကြာနေ့ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်ကျော်ဖောသည် စာပေ၊ စာနယ်ဇင်းလောက၊ ဘော်ဒါ၊ ဘော်ဂျက်များနှင့် သောကြာနေ့တိုင်း သောကြာဂိုင်းတွင်ဆုံစည်းကြသည်။ တိုင်းရေးပြည်ရေး၊ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းလောကကို အမြင်ချင်းဖလှယ်ကြသည်။ ဝေဖန်ကြသည်။ လေကန်ကြသည်။ အနှစ်သာရ

များကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ရေးကွင်းရေးကွက်များကို နှီးနှောကြသည်။

ငယ်ပေါင်း ကြီးဖက်များ ဖြစ်ကြသောကြောင့် ခင်မင်ကြသည်။ တွယ်တာကြသည်။ ကူညီကြသည်။ ရေချိန်မြင့်သည်နှင့် အမျှ လေချိန်လည်းမြင့်တက်လာကြလေ့ရှိသည်။ ငယ်ကျိုးငယ်နာများ၊ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများလည်း ဖွင့်ဟအံ့ထုတ်လေ့ရှိကြသည်။ ကိုအောင်ကျော်ဖောသည် ဇနီးနှင့် သမီးနှစ်ဦးတို့က လုပ်ငန်းခွင်မှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အမျိုးသမီးများနှင့် သွားလာလှုပ်ရှားရသော လုပ်ငန်းကိစ္စတို့နှင့်ပတ်သက်ပြီး သဘောမတွေ့၊ အမြင်စောင်းသောကိစ္စကို သောကြာဂိုင်းတွင် ဖွင့်ဟမိသည်။ အနောက်အပြောင်သန်လှသော မောင်မောင်ဝင်းမောင်၊ မောင်မောင်အောင်သန်းတို့က သူတို့ဝါသနာကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် တိုင်ထိကြသည်။ အနီးရှိစတိုးဆိုင်မှ အမျိုးသမီး ဆာစမိုင်တာ၊ ဘာ

ရွှေတောင်ရွာအင်းရပ်ကမ်း

ဇီယာ၊ မိတ်ကပ်ပူးတို့ကို တိတ်
ထဆိတ်ဝယ်လိုက်သည်။ ဆရာ
အောင်ကျော်ဇော အိမ်သာတက်
ချိန်ကိုစောင့်သည်။ အိမ်သာသို့
သွားခိုက် ဆရာ၏အိမ်သာသယ
ဟင်းဘတ်အိတ်ကြီး၏ အောက်
ခြေသို့ ပစ္စည်းများကို ထည့်သွင်း
ကြသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့၏ နံနက်
ပိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။ အိမ်သူသက်
ထားဇနီးမယား၊ သမီးများတို့၏
အိမ်တွင်းလုပ်ငန်းတစ်ရပ်ဖြစ်သော
လျှော်ဖွပ်၊ မီးပူတိုက်လုပ်ငန်းများ
တို့ လုပ်ကိုင်ကြသည်။ အဖေကြီး
၏ အိမ်သာသယဟင်းဘတ်
အိတ်ကြီးကို ရေဖတ်တိုက်၊ ဆေး
ကြောရန် အိတ်အတွင်းမှပစ္စည်း
များကို ထုတ်ယူကြသည်။ စိပ်
ပုတီး၊ ဘီယာကံစမ်းမဲများ၊ စာ
မူများ၊ ဘောက်ချာများ၊ ဓာတ်ပုံ
များ၊ DVD ခွေများစုံလှသည်။
အပါးပါး အံ့ဩစွာဖြင့် အမျိုးသ
မီးအတွင်းခံ၊ ဘရာဇီယာ၊ မိတ်
ကပ်ဘူးတို့ကိုတွေ့သည်။ အဖေ
ကြီးကို သံတော်ဦးတင်လိုက်ပြန်
သည်။

“မေမေ အဖေကြီး
အိတ်ထဲက အမျိုးသမီးအတွင်းခံ
ဘရာဇီယာ၊ မိတ်ကပ်ဘူးတွေ့
တယ် မေမေ ဟောဒီမှာ”

“ပြစ်ဒါးသမီး ဒါတွေက
အသစ်တွေပဲ ဝတ်ပြီးသားမဟုတ်
ဘူး။ ကေန္တ တစ်ယောက်
ယောက်က နောက်လိုက်တာဖြစ်
လိမ့်မယ် ထင်တယ်သမီး”

နေဖင်ထိုးအောင်အိပ်
နေသော ကိုအောင်ကျော်ဇော
အိပ်ရာမှထလေပြီ။ အိမ်သာ
တက်၊ ရေချိုးသန့်စင်ပြီး နံနက်
စာစားရန် ထမင်းစားခန်းတွင်
ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ဒါတွေက ဘာ
တွေလဲဟ”

“အဲဒါ ဒါလင့်အိတ်ထဲ
ကတွေ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေလေ။
အိတ်ကိုရေဖတ်တိုက် ဆေး
ကျောဖို့ ပစ္စည်းတွေထုတ်လိုက်
တော့ တွေ့တဲ့ပစ္စည်းတွေပါ ဒါ
လင်”

“ဒါ မောင်မောင်ဝင်း
မောင်နဲ့ မောင်မောင်အောင်သန်း
တို့ လက်ချက်ဖြစ်ရမယ်”

“ဆွလဲ ဒီလိုပဲထင်
ပါတယ် ဒါလင်၊ ပစ္စည်းတွေက
အားလုံးအသစ်တွေ”

“အချစ်နဲ့သမီးတွေက
အဖေကြီးကိုစိတ်မချတဲ့ စိတ္တဇယံ
သယဖြစ်ခံရတဲ့အကြောင်း မူးမူး
နဲ့ပြောမိတဲ့အတွက် ပြဿနာ
တက်အောင် နောက်ပြောင်ကြ
တာပဲ”

ကိုအောင်ကျော်ဇော
နှင့် ချစ်ဇနီးမမြင့်မြတ်ဆွေတို့
သည် မောနင်းနာစတာ စာရင်း
ဖြင့် အိမ်ထောင်သာယာမှုကို
ဖာတ်ရိုက်မြှင့် နှီးနှောပြောဆိုကြ
လေသည်။ ဒေါသဓမ္မိ (ခန္တီပရမ်
တပွေ့သီသီကွံ) တစ်ဦးအပေါ်
တစ်ဦး ခွင့်လွှတ်သည်ခံကြလေ
သည်။

(လိမ္မာသော ရထားထိန်း
သည် လျှင်မြန်စွာသွား
သောရဝထားကို လမ်းမလွဲ
အောင် ကောင်းစွာစောင့်
ရှောက်သကဲ့သို့ မိမိ၌ဖြစ်
ပေါ်လာသော အမျက်ဒေါ
သကို တားဆီးနိုင်သောသူ
ကို လိမ္မာသောရထားထိန်း

ဟု ငါဘုရားခေါ်တော်မူ၏။
မတားဆီးနိုင်သော သူတို့
သည် ကြီးကိုင်သာဖြစ်ကုန်
၏။)

(၃)

“ကလင် ကလောင်
ကလင် ကလောင်”

“ဘဲလ်တီးသံကြားသ
ဖြင့် တံခါးဖွင့်ခိုင်းသည်”

“ဟင် ဂျာကြီးနဲ့စက်ရုံ
မှူးပါလား၊ အစောကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမှာ
ထားလို့”

ကိုအောင်ကျော်ဇော
သည် မန်နေဂျာကြီး ဦးမောင်
မောင်လတ်၏ အသံကြားသော
ကြောင့် အိပ်ရာမှထသည်။ ရေ
ခိုးချိုးသန့်စင်လိုက်သည်။

“အချစ်ရေ လုပ်ငန်း
တိုးချဲ့ဖို့ကိစ္စအတွက် မိသားစုအ
လုပ်ရုံ ဆွေးနွေးဖို့ရှိတယ်။ သမီး
တို့ကိုလဲ ထကြတော့ ရေချိုးသန့်
စင်ပြီး အတွင်းညှော်ခန်းလာကြ
လို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါလင်”

ကိုအောင်ကျော်ဇော

သည် လုပ်ငန်းတိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ရန်
စီစဉ်ထားသောကြောင့် လက်ရှိ
လုပ်ကိုင်နေသော စီးပွားရေးလုပ်
ငန်းများကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်
သွားကြရန် မိသားစုအလုပ်ရုံ
ဆွေးနွေးပွဲ၊ အစည်းအဝေးနှင့် စီ
မံခန့်ခွဲတာဝန်ပေးသည့် အစည်း
အဝေးကိုပြုလုပ်ရန် ဆင့်ခေါ်
ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဒီနေ့ မိသားစုအစည်း
အဝေး၊ စီမံခန့်ခွဲရေး၊ ဆွေးနွေး
ပွဲကိုပြုလုပ်သည့် အဓိကအချက်
ကတော့ ...

(၁) ဆိုင်လုပ်ငန်းတွေကို
သမီးကြီး(ဝင့်ဝင့်သူ)က တာဝန်
ယူလုပ်ကိုင်ပါ။

(၂) ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်း
များကို သမီးငယ်(သိမ့်သိမ့်သူ)က
တာဝန်ယူပါ။

(၃) စက်ရုံမှူးကိုထွတ်ထွတ်
ထုတ်လုပ်ရေးကိုတာဝန်ယူပါ။

(၄) မန်နေဂျာကြီး ဦးမောင်
လတ်က လုပ်ငန်းအားလုံးကို
ကြီးကြပ်ပါ။

(၅) အချစ်က ဘယ်

သွင်း/ငွေထုတ်ကို ရှာကြီးနဲ့ပူး ပေါင်းလုပ်ကိုင်ပါ။

“ဒါလင်က ဘယ်သွားပြီး ဘာတွေလုပ်မှာမို့လို့ ဒီမှာတမ်း ရှည်ကြီးကို မှာနေရတာလဲ ဒါ လင်”

“ဆန္ဒတွေမစောပါနဲ့ အ ချစ်”

“ဒါလင် ပုဂံညောင်ဦးမှာ ဟိုတယ်ဖွင့်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒါ ကြောင့် ဒီလုပ်ငန်းတွေကို တာ ဝန်ကိုယ်စီယူပြီး လုပ်ကြဖို့စီစဉ်ရ ခြင်းတယ်”

“ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကို ဒါ လင်တစ်ဦးတည်း လုပ်မှာလား အစုရှယ်ယာပါသေးလား”

“ပါတယ်အချစ် ဘန် ထောက်က (မာဂရက်သက်ချာ)နဲ့ ထောင်ကြီးက (နန်းခမ်းမွန်)တို့ပါ ထယ်(သရီးရှယ်ယာ) လုပ်ကြမှာ မှာ”

မိသားစုစီးပွားရေး လုပ်ငန်း ကြီးအဖြစ် လုပ်ကိုင်လာကြသူ မှာဖြစ်သောကြောင့် အားလုံး ထက်ညီလက်ညီဖြင့် ကိုအောင် ထက်စော၏ စိတ်ဆန္ဒ မှာကြား

ချက်အတိုင်း တာဝန်ယူကြမည် ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးကြသည်။ ကိုအောင်ကျော်စောမှာလည်း ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရလေသည်။ အစည်းအဝေးအပြီးတွင်

“ကဲ အားလုံး ရွှေ့ကိုင် ဟော့ပေါ့သွားပြီးစားကြမယ် သောက်ကြမယ်”

(၄)

ကိုအောင်ကျော်စော၊ မာဂရက်သက်ချာ၊ နန်းခမ်းမွန် တို့သည် ပုဂံမြို့ရှိ ဟိုတယ်လုပ် လက်စရံသော ဟိုတယ်အ ဆောက်အအုံ ဟိုတယ်လုပ်ငန်း ကို ဝယ်ယူလိုက်ကြသည်။ အ ရှေ့တိုင်းဟိုတယ် အပြင်အဆင်မှ အနောက်တိုင်းဟိုတယ် အပြင် အဆင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲဖွဲ့ စည်းလိုက်သည်။ ဟိုတယ်အခန်း ဖွဲ့စည်းမှု၊ ဟိုတယ်အသုံးအ ဆောင်ပစ္စည်းများကိုလည်း နိုင် ငံတကာအဆင့်သို့ ပြောင်းလဲ လိုက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း နိုင်ငံတကာအဆင့်မီ ဟိုတယ်ဖြစ် လာသည်။

မာဂရက် သက် ချာ

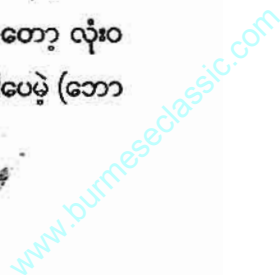
သည် ဘန်ကောက်မြို့တွင် သူမ ပိုင်ဟိုတယ်တစ်ခုရှိသည်။ သူမ၏ ဟိုတယ်သို့ အနောက်ဥရောပမှ လာရောက်တည်းခိုသူများအား သူမအစုရှယ်ယာ ပါဝင်ပိုင်ဆိုင် သော ပုဂံဟိုတယ်သို့ ခရီးဆက် ကြောင်းယူသည်။ သို့ကြောင့် လည်း ပုဂံမြို့ရှိသူတို့၏ဟိုတယ် မှာ အရှေ့တိုင်း အနောက်ဥရော ပဒေသမှ လာရောက်တည်းခိုကြ သည်မှာ ဝင်လာမစဲတသဲသဲ ဖြစ် နေသည်။

“မန်နေဂျာ ကျွန်မ အ ခန်းတစ်ခန်းလိုချင်လို့ပါရှင်”

“ကျွန်မတို့ဟိုတယ်မှာ အခန်းမကျန်တော့ပါဘူးရှင်”

“ဒီနားတစ်ဝိုက်က တ ခြားဟိုတယ်တွေမှာလဲ အခန်းမရှိ တော့လို့ပါ။ ကျွန်မကိုဖြစ်တဲ့နည်း နဲ့ အခန်းတစ်ခု စီစဉ်ပေးပါလား ရှင်၊ ကျွန်မက ဒီဟိုတယ်အနီး တစ်ဝိုက်မှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရမှာမို့လို့ ပါ။ ဖြစ်အောင်စီစဉ်ပေးပါလား ရှင်၊ ကျွန်မဖြစ်သလို နေပါ့မယ်”

“အခန်းကတော့ လုံးဝ မရှိတော့ပါဘူးရှင်၊ ဒါပေမဲ့ (ဘော

ရှုထောင့်ပျက်စီးနေသောအခါ

စေ့)နေတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းတော့ ရှိတယ်။ ကျွန်မဘောစေ့ကို ချိတ်ဆက်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင် ကျွန်မကိုယ်တိုင်တောင်းပန်ပြီး အကူအညီတောင်းပါရစေ”

“ဟလို ဘောစေ့ ကျွန်မရုပ်ရှင်မင်းသမီး (အိန္ဒြေပြည့်ဖြိုးခိုင်)ပါဘောစေ့၊ ကျွန်မဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ရိုက်ကွင်းဖြစ်နေလို့ ဘောစေ့အခန်းမှာ တည်းခိုခွင့်ပြုပါရင်၊ ကျွန်မကိုကူညီပါ။ ဘောစေ့အတွက် ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မရှိစေရပါဘူး”

“ခက်တာက ကျွန်တော်က ညပိုင်းမှာအရက်သောက်တယ်။ ကျွန်တော့်အခန်းမှာ မင်းသမီးတည်းလို့ ဖြစ်ပါလား”

“အနားယူချိန်မှာ အရက်ဘီယာသောက်တာ ဆန်းသလားဘောစေ့ရယ်၊ ကျွန်မတို့လဲ အနားယူတဲ့အခါ ဘီယာတို့ စပိုင်တို့သောက်ကြတာပဲ ကျွန်မဘောစေ့ကိုယုံပါတယ် ဆရာ”

“ဒါဆိုလဲ ကျွန်တော့်

မန်နေဂျာကို ဖုန်းပေးလိုက်ပါ”

ဟလို မန်နေဂျာ တို့အခန်းမှာ မင်းသမီးကိုနေရာပေးလိုက်ပါ”

တက်သစ်စရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုမင်းသမီးလေး (အိန္ဒြေပြည့်ဖြိုးခိုင်)သည် ပုဂံမြို့ရှိ ခေတ်မီဟိုတယ်၏ ပိုင်ရှင်ကိုအောင်ကျော်ဇော၏ အခန်းတွင် တည်းခိုခွင့်ရရှိသောကြောင့် အဆင်ပြေသွားသည်။ စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရလေသည်။ (၁၀)ရက်တိုင်တိုင်တည်းခိုပြီး ဇာတ်ကားကိုရိုက်ရမှာဖြစ်လေသည်။

နံနက် မိုးသောက်အ

လင်းရောက်သည့် ပုဂံမြို့၏နံနက်ပိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။ မိုးအကုန်းဆောင်းအကူး၊ လေရှူးကတသုန်သုန်ဖြစ်သည်။ မြူငိုင်းတွေလည်းကျနေသည်။ နေခြည်ဖြာသည်အချိန်တွင်မူကား ပုဂံမြို့၏ ငွေးဟောင်းဘုရားပုထိုးစေတီများကို အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အရပ်လေးမျက်နှာတွင် ဖူးမြော်တွေ့ရှိရသည်။

ယာသမီးများက နွားလှည်းထွန်တုံး၊ ထယ်သွားများဖြင့် ယာတောရှိလုပ်ငန်းခွင်

အနားယူချိန်မှာ အရက်ဘီယာသောက်တာဆန်းသလားဘောစေ့ရယ်၊ ကျွန်မတို့လဲ အနားယူတဲ့အခါ ဘီယာတို့ စပိုင်တို့သောက်ကြတာပဲ ကျွန်မ ဘောစေ့ကိုယုံပါတယ်ဆရာ . . .

သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။ မင်းသမီးမှာလည်း ရိုက်ကွင်းသို့ ဇာတ်ဝင်ခန်းရိုက်ကူးရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေသည်။ အလှပြင်ရ သည်။

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ဘော စေ့ ကိုအောင်ကျော်ဇောကတော့ ဂေါက်ရိုက်ပြီး၍ ဂေါက်ကွင်းမှဟို တယ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဘဝချင်းမတူသည့် လူသားတို့၏ အခြေအနေမှာ အတိတ်ဘဝတွေ က ကံကံ၏အကျိုးတရား အ ကြောင်းတရားများပင်ဖြစ်သည်။

“ဟာ မင်းသမီး တယ် ချောပါလား။ တောသူမလေးပုံစံ ဆိုတော့ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ လေး လှနေပါလား”

“ဘောစေ့မြောက်မ နေနဲ့ ခေါင်မိုးပေါက်ထွက်သွား လိမ့်မယ်”

“မင်းသမီးကလဲ ဗျာ ဘောစေ့လို့မခေါ်ပါနဲ့ ခင်မင်မှုအ နှစ်သာရမရှိဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမ လဲ”

“ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ပါ”

“ဒါဆို ဦးကျော်လို့ခေါ် မယ်လေ”

“ဟာ မင်းသားကြီးဦး ကျော်ဟိန်းကိုခေါ်သလို ဖြစ်နေ မယ်၊ ဦးကျော်လို့တော့မခေါ်ပါ နဲ့”

“ဒါဆိုရင် ဦးအောင်၊ အစ်ကိုအောင်၊ အစ်ကိုလို့ခေါ် မယ်”

“ခေါ်ချင်သလိုသာ ခေါ်ပေတော့ဗျာ”

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ကို အောင်ကျော်ဇောနှင့် မင်းသမီး လေး (အိန္ဒြေပြည့်ဖြိုးခိုင်)တို့မှာ တစ်နေ့တခြား ခင်မင်မှု၊ ရင်းနှီး မှုများရှိလာနေကြသည်။ မျက် လုံးချင်းဆုံ၊ ရင်ခုန်မှုတွေဖြစ်နေ ကြသည်။ ကိုအောင်ကျော်ဇော သည် ချစ်ဇနီးနှစ်သက်စွာပြော ဆိုခဲ့သော သီချင်းလေးကို ပြန် လည်သတိရပြီး ရေရွတ်သီဆို လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးများ ရုပ်ရည် ချောရင် အရောဝင်ချင်တဲ့ ဝါသနာ ထုံတယ်

ခေါ်ချင်တယ်၊ ပြောချင် တယ်၊ စကားရှာတယ်၊ ကြွားဝါတယ် ပူးပူကပ်ကပ်နေချင်တယ်”

“ဦးအောင် မင်းသမီး ကို ရည်းစားစကားပြောနေတာ လား ဦးအောင်”

“သီချင်းစာသားလေး အတိုင်း ဖြစ်နေတာတော့အမှန် ပဲ ရွှေမင်းသမီး”

“ဒါဆိုရင် မေးစမ်းချင် ပါတယ် ချစ်မှန်းသိလို့ အခွင့် ကောင်းယူသလားကွယ်”

တိတ်ဆိတ်လုံခြုံသော ဟိုတယ်၏ခန်းကြီးတွင် တစ် ယောက်တစ်ခုတင်စီဖြင့် အတူ နေထိုင်ကြသော ကိုအောင်ကျော် ဇောနှင့် တက်သစ်စမင်းသမီး လေး (အိန္ဒြေပြည့်ဖြိုးခိုင်)တို့မှာ နှလုံးသားတွင် တဏှာရစ်ပတ်မှု များ တစ်နေ့တခြား တစ်စတစ်စ ဖြစ်ပွားနေကြပြီဖြစ်သည်။

(၅)

မင်းပွဲစိုးပွဲ ဇဉ်းခံပွဲမှပြန် လာသော ကိုအောင်ကျော်ဇော သည် ဘလက်လေဘယ်၏ အ

ရွှေမင်းသားနှင့်ရတနာမဂ္ဂဇင်း

ရိုက်အဝါဖြင့် ဖိပ်ရစ်အနားယူနေလေသည်။ အချိန်ကား ည(၈)နာရီ၊ မင်းသမီးလေးသည် (NIGHT SEANE)ညရိုက်ကွင်းရိုက်ကူးပြီး ပြန်လာသည်။ ရိုက်ကွင်းအဝတ်အစားများကိုချွတ်ပြီး အဝတ်အစားလဲသည်။ မိန်းကလေးတို့၏ ကူခြေဖြင့် အဝတ်အစားကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် သိုသိုသိပ်သိပ်မလဲ။ အနောက်တိုင်းသူများ အဝတ်အစားလဲသကဲ့သို့ မြောင်ချွတ်ချွတ်ပြီး လဲနေသည်။

“ဒီမှာ ရွှေမင်းသမီး ကျုပ်က ရဟန္တာမဟုတ်ဘူးဗျာ”

“ရဟန္တာမဟုတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲဦးအောင်”

“ရဟန္တာမဟုတ်တော့ ဈာန်လျော့ချင်တာပေါ့ မင်းသမီးရယ်”

“ဦးအောင် အတော်မူးနေလား၊ ခိုင်သံပရာရည် ဖျော်ပေးမယ်လေ”

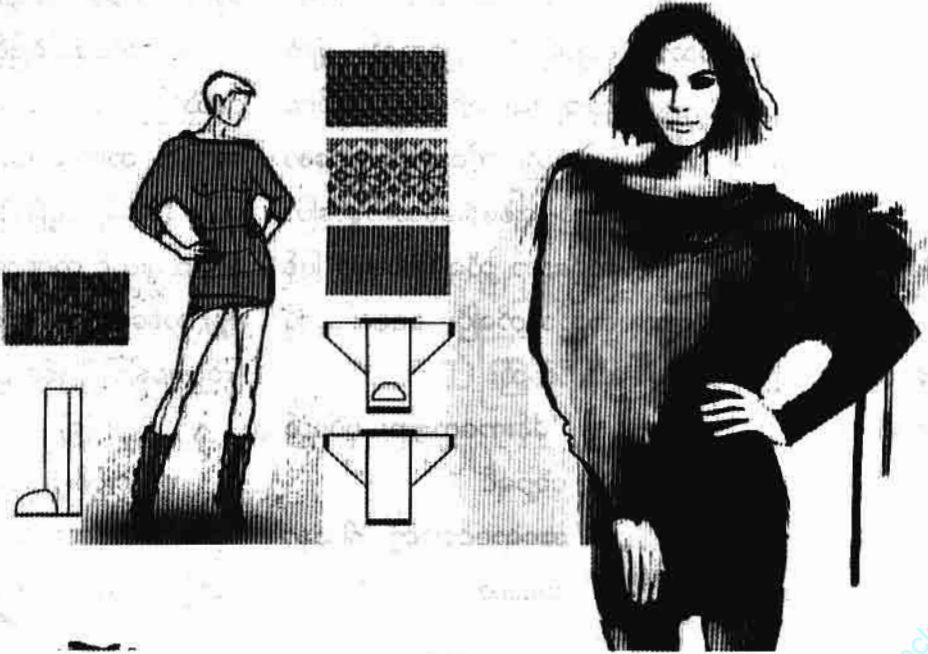
“ကောင်းတာပေါ့ခိုင်၊ ခိုင်ရဲ့အကြင်နာ အယုယလေးတွေကို ခံစားရတော့ စိတ်တွေဖောက်ပြန်နေတယ်ခိုင်”

“ကဲ ကဲ ဦးအောင် အိပ်တော့နော် အိပ်တော့”

ဖိုသတ္တဝါ ကိုအောင်ကျော်ဇောနှင့် မသတ္တဝါ မင်းသမီးအိမ်ကြွေပြည့်ဖြိုးခိုင်သည် ပုဂံညောင်ဦးသို့ လာရောက်ရိုက်ကူးသော ဇာတ်ကားရိုက်ကူးပြီးစီးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နောက်နေ့ နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောက်သော် ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ ပြန်တော့မည်ဖြစ်သည်။

“ဦးအောင် ဒီညနွတ်ဆက်ပွဲအနေနဲ့ ခိုင် မန်နေဂျာဘို့နဲ့ ဦးအောင်တို့ကို ကျွေးမွေးစဉ် ခံချင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူးခိုင်ရယ် ဦး

အောင်က ကိုယ့်အခန်းကိုကူညီ
ထား ကျွေးမွေးချင်ရင် ဦးအောင်
အစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ကျွေးပါ။
စားသောက်ဆိုင်ကို အော်ဒါမှာ
လိုက်ပေါ့”

“ဦးအောင်ဘာစားမ
လဲ ခိုင်ကြိုက်တာမှာပါ။ ဦး
အောင်အတွက် ဘလက်တစ်
လုံး၊ ကြက်ကြွပ်ကြော်တစ်ပွဲဆို
ရင်ရပြီ”

မင်းသမီးလေးက နှုတ်
ဆက်ပွဲအနေဖြင့် ကျွေးမွေးဧည့်
ခံသော အာဟာရ အဖျော်ယမ
တာတို့နှင့် ကြင်နာသောနလုံး
သားဖြင့် ပြုစုမှုကို ကိုအောင်
ကျော်စောတစ်ယောက် အပြည့်
အဝံ့စားရသည်မှာ ဝမ်းသာပီတိ
ခွမ်းဆီထိ။

(၆)

“ဟလို ဒေါ်မြင့်မြတ်
ဆွေပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရင့်
သယ်သူပါလဲ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ
ရှင်”

“ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်မင်း
သမီးလေး (အိန္ဒြေပြည့်ဖြိုးခိုင်)ရဲ့

ခင်ပွန်းပါ။ ကိုအောင်ကျော်စော
နဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးတို့ သူ့ဟိုတယ်
မှာ ကာမဇောက်ပြန်မှုတွေရှိခဲ့
တယ်။ သက်သေခံအနေနဲ့ ကျွန်
တော် (DVD)အခွေပို့လိုက်ပါ
မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ဘာ
ဖြစ်ချင်ပါသလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်
နစ်နာကြေးငွေ သိန်း(၁၀၀)လို
ချင်ပါတယ်”

“ကျွန်မခွေကြည့်ပြီး စီ
စဉ်ပေးပါ့မယ်။ ကျွန်မခင်ပွန်း
ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်မခံနိုင်ပါဘူး။
ကျွန်မခင်ပွန်းကိုလဲ အသိပေး
ပါနဲ့။ သူက ဒေါသကြီးတယ်။
ခိုက်ရန်ဒေါသ ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်
သွားနိုင်ပါတယ်”

“စိတ်ချပါ ကျွန်တော်
ဒေါ်မြင့်မြတ်ဆွေထံ အခုပဲ အခွေ
ပို့လိုက်ပါ့မယ်”

ဒေါ်မြင့်မြတ်ဆွေသည်
အရှက်ကို အသက်နဲ့လဲမယ်ဆို
သော လူတန်းစားမျိုးဖြစ်သည်။
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကောင်းပြီး
ဂုဏ်သတင်းကျော်စောသည့် ခင်

ပွန်းသည် ကိုအောင်ကျော်စော
၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို လုံးဝ(လုံးဝ)
ထိခိုက်မခံသူဖြစ်လေသည်။

“ဟလို ဒေါ်မြင့်မြတ်
ဆွေပါလားခင်ဗျာ ကျွန်တော်မင်း
သမီးခင်ပွန်းပါ သတောထားသိ
ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မသိန်း
(၁၀၀)ပေးမယ်။ ငွေရကြောင်း
အချက်အလက်နဲ့ စာချုပ်တော့
လက်မှတ်ရေးထိုးပေးရမယ်။
ကျွန်မတို့လမ်းထိပ်က လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ကိုလာယူပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား အခု
လာခဲ့ပါ့မယ်”

မင်းသမီးအိန္ဒြေပြည့်
ဖြိုးခိုင်၏ ခင်ပွန်းဆိုသူ (ရိုက်ကွင်း
မန်နေဂျာ)ဆိုသူ ကိုခင်မောင်
သက်ရှိဦးသည် စာချုပ်ပါအချက်
အလက်များကို ဖတ်ကြည့်လက်
မှတ်ရေးထိုးပြီး ငွေကျပ်သိန်း
(၁၀၀) ရယူသွားခဲ့လေသည်။
ဒေါ်မြင့်မြတ်ဆွေသည် ဒီကိစ္စ
သည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုလည်း အ
သိပေးပါ။ အဖေကြီးကို စိတ်မ
ချလွန်းသော သမီးနှစ်ဦးကိုလည်း

ရှုဖောင်ပုံနှိပ်ရေးရုံမှ ထုတ်ဝေ

အသိမပေးပါ။

(အမြင်မှားသော သူ
၏တဏှာအလျဉ်သုံးဆယ်
ခြောက်ပါးတို့သည် နှစ်
သက်ဖွယ်ရှိသော ရူပါရံ
စသည်တို့ကို ပြင်းထန်စွာ
စီးကုန်၏။ ထိုအမြင်မှား
သောသူကို ရာဂနှင့်စပ်
သော အကြံအစည်တို့ သည်
ဆောင်ယူကုန်၏။)

(ဓမ္မပဒ)

(၇)

“ဟဲ့လို မင်းသမီးအိန္ဒြေ

ပြည့်ဖြိုးခိုင်ပါလား ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဘာ
ကိစ္စပါလဲ ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျွန်တော် ပုဂံညောင်
ဦးက ဦးအောင်ကျော်ဇောပိုင်ဟို
တယ်က အလုပ်သမားတစ်ဦးပါ။

မင်းသမီးနဲ့ ဦးအောင်ကျော်ဇော

တို့ ဟိုတယ်အခန်းမှာ လင်မ

ယားလိုနေကြတဲ့ DVD ခွေကျွန်

တော်ရိုက်ယူထားပါတယ်။ မင်း

သမီးဂုဏ်သိက္ခာမကျချင်ရင်

ကျွန်တော့်ကို ငွေကျပ်သိန်း

(၁၀၀)ပေးပါ။ မပေးရင် အင်တာ

နက်တို့ ဘလူးခွေရောင်းသူတို့ကို
ကျွန်တော်ရောင်းလိုက်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင် ကျွန်မ
အခုမှ နာမည်ရခါစ တက်သစ်
စမင်းသမီးပါ။ ကျွန်မငွေပေးပါ
မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသိန်း(၁၀၀)

မင်းသမီးနဲ့

ဦးအောင်ကျော်ဇော

တို့ ဟိုတယ်

အခန်းမှာ

လင်မယားလို

နေကြတဲ့ DVD

ခွေ ကျွန်တော်

ရိုက်ယူထားပါတယ်။

သိန်းတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ သိန်း
(၅၀)ပဲယူပါ။ အဲဒီခွေလဲ ကျွန်မ
ကိုပေးပါ။ လျှောက်ပြီးမဖွပါနဲ့။
ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်”

ငွေညှစ်သူကဘယ်သူ

လဲ။ ဖောက်ပြန်ရေးသမား ဘယ်
သူလဲ။ သိရှိဖို့ထက် မိမိဘဝတစ်
ခုလုံး အရှက်ရမှာကိုသာ စိုးရိမ်
နေသောကြောင့် မင်းသမီးအိန္ဒြေ
ပြည့်ဖြိုးခိုင်သည် ပုဂံဟိုတယ်မှ
ဝန်ထမ်းဆိုသူအား ချိန်းဆိုသည်။
ငွေရရှိကြောင်းစာချုပ်တွင် အ
ချက်အလက်များရေးသားပြီး
လက်မှတ်ရေးထိုးစေသည်။ ခွေ
ပေးလိုက်သည်။ (DVD)ခွေကို
ယူသည်။

(နိုးကြား (အိပ်မပျော်)

သောသူအတွက် ညတာ

ရှည်၏။ ခရီးပန်းသောသူအ

တွက် ယူဇနာခရီးသည်

ရှည်၏။ သူတော်ကောင်း

တရားကို မသိကုန်သော

လူမိုက်တို့အတွက် သံသ

ရာသည်ရှည်၏။)

(ဓမ္မပဒ)

မင်းသမီးအိန္ဒြေပြည့်

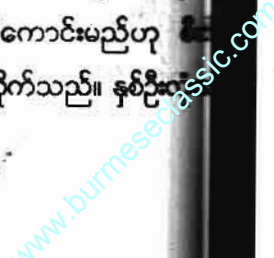
ဖြိုးခိုင်သည် ဟိုတယ်ကအလုပ်

သမားပါဆိုသော အကြံပက်

မှုကို ကိုအောင်ကျော်ဇောသို့

သိပေးရင်ကောင်းမည်ဟု စီစဉ်

ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နှစ်ဦးစလုံး

ရွှေစာအုပ်နှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

တွက် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း မဖြစ်ရလေအောင် အကာအ ကွယ်လုပ်ဖို့စီစဉ်ရန် သတိပေးရန် စီစဉ်သည်။

“ဟလို ပြောပါရွှေမင်း သမီး”

“ဦးအောင် အရေးကြီး ပြဿနာတော့ပေါ်နေပြီ။ ဦး အောင်ရဲ့ဟိုတယ်က အလုပ်သ မားဆိုသူက ဦးအောင်နဲ့ခိုင်တို့အ တူနေခဲ့တဲ့ ပုံရိပ်တွေကို ဗီဒီယို ဖို့ကံ၊ ခွေထုတ်ပြီး ခိုင်ဆီကိုငွေ ညှစ်တယ်။ အရှက်ကွဲမှာစိုးလို့ ငွေကျပ်သိန်း(၅၀)ပေးပြီး စာချုပ် မှာလက်မှတ်ထိုးခိုင်းတယ်။ ခွေ ကိုလဲယူလိုက်တယ် ဦးအောင်”

“ဦးအောင်ရဲ့ ဟိုတယ် အလုပ်သမားတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဦးအောင်ရဲ့အခန်းထဲကို ဘယ် ဝန်ထမ်း၊ ဘယ်အလုပ်သမားမှ ဝင်ခွင့်မရှိဘူး။ ခိုင်နဲ့အတူ အခန်း ထဲကိုအဝင်အထွက်ရှိသူ ဖြစ်နိုင် တယ်”

“ခိုင်လဲ ရိုက်ကွင်းမန် နေဂျာဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆ တယ်။ သူကထွဲဖက်ကင်မရာမင်း

လဲဖြစ်တော့ ခွေရိုက်တတ်တယ်။ သူ့လက်ချက်ဖြစ်မယ်လို့ ယုံ ကြည်ထားတယ်။ ပြဿနာတော့ အေးသွားပြီ။ နောက်ထပ်ပြဿ နာမရှိအောင် ကာကွယ်ဖို့ ခိုင်သ တိပေးတာပါ။ ဦးအောင်က အိမ် ထောင်သည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှင်ကြီးဆိုတော့ ကာကွယ်မှုပြု လုပ်ထားဖို့ ခိုင်တင်ပြတာပါ”

“ဦးအောင်ဝမ်းသာပါ တယ်။ ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်။ ခိုင်ငွေရေးကြေးရေး လိုအပ်ရင် လဲပြောပါ။ အားမနာပါနဲ့”

ကိုအောင်ကျော်ဇော နှင့် မင်းသမီးအိန္ဒြေပြည့်ဖြိုးခိုင် တို့သည် ပေါ့လျော့စွာနေထိုင်မှု ကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာထိပါးနိုင် သော ငွေညှစ်ခံရမှုကို နောက် ထပ်ပြဿနာမပေါ်ပေါက်စေရန် တိုင်ပင်၍ အကာအကွယ် ပြု လုပ်ကြလေသည်။

(၈)

ကိုအောင်ကျော်ဇော တစ်ယောက် အိမ်မပျော်သော ညတစ်ညဖြစ်နေသည်။ (DVD) ခွေရိုက်ထားသူက နောက်ထပ်

ငွေညှစ်မှုတစ်ခုခု လုပ်မည့်အခြေ အနေကို တွေးနေသည်။ ဒီလူ ယုတ်မာကို ဘယ်လိုနှိပ်ကွပ်ရင် ကောင်းမလဲစဉ်းစားနေသည်။ ဇနီးနှင့်သမီးများထံသို့လည်း ငွေ ညှစ်ခြင်း၊ သိက္ခာကျစေရန် ပြု လုပ်ခြင်းများ ပေါ်ပေါက်လာနိုင် သည်ကို တွေးတောနေမိသည်။ ဇနီးဖြစ်သူကို ကြိုတင်အသိပေး အကြောင်းကြားထားရင်ကောင်း မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ဒါလင်ပြောပါ ဒါလင်”

“အချစ်ရေ အရေးကြီး တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ဒါလင်ကလဲ ကိုယ့် မယားကိုပြောတာများ ခွင့် တောင်းနေရသေးလား”

“ဒီလိုအချစ်ရေ ကိုယ် တို့ဟိုတယ်မှာ လာပြီးတည်းခိုတဲ့ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုမင်းသမီးလေး အိန္ဒြေပြည့်ဖြိုးခိုင်နဲ့ ဒါလင်နဲ့ ရှုပ် ခဲ့ကြဖူးတယ်။ အဲဒါကို ငွေညှစ် လိုသူက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီး ဗီ ဒီယိုခွေရိုက်ယူခဲ့တယ်။ အဲဒီ အ ခွေကိုအကြောင်းပြုပြီး အင်တာ

နက်တင်မယ်၊ ဘလူးခွေဖြန့်တဲ့ သူတွေကိုရောင်းမယ်၊ မရောင်း စေလိုလျှင် ငွေသိန်း(၁၀၀) တောင်းတယ်၊ သိန်း(၅၀)ပေးပြီး စာချုပ်လုပ်ခိုင်းပြီး ပေးခဲ့ရတယ် အချစ်ရေ”

“ဪ ဟုတ်လား နာ မည်ကတယ်သူတဲ့လဲ၊ မင်းသမီး နဲ့ ဘာတော်သတဲ့လဲ”

“ဒါလင် အချစ်ဆီကို လဲ မင်းသမီးရဲ့ခင်ပွန်း ခင်မောင် သက်ချိဦးဆိုသူက ခွေပြပြီး ငွေ သိန်း(၁၀၀)တောင်းတယ်။ ဒါ လင်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးမှာစိုး လို့ စာချုပ်စည်းကမ်းချက်ရေးပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလို့ အချစ် သိန်း(၁၀၀)ပေးလိုက်ရတယ် ဒါ လင်”

“နောက်ထပ် ငွေညစ် မှုတစ်ခုခုရှိလာရင် ဒါလင်ကိုချက် ချင်းအသိပေးပါ။ ဒီကောင်ကို

တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဒါလင်အပြတ် ရှင်းမယ်”

“ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေ တော့ဒါလင်ရယ်”

ကိုအောင်ကျော်ဇော သည် မြွေပွေးပိုးထိဆိုသလို ခံ စားလိုက်ရသောကြောင့် (မင်း သမီးရဲ့ ခင်ပွန်းဆိုသောသူ) (ဟို တယ်က အလုပ်သမားဆိုသော သူ)ကို ဆားပုလင်းနှင်းမောင်လုပ် ရန် ဘော်ဒါဘော်ဂျက်များဖြင့် “စစ်မျက်နှာ ဖွင့်ထားလိုက်လေ သည်”

ချစ်ဇနီး ဒေါ်မြင့်မြတ် ဆွေကတော့ တရားသမားပီပီ ဒါ တွေဟာဖြစ်ပျက်တွေပဲ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်သွားတာပဲ တကယ်ဆိုတော့ ခန္ဓာငါးပါး။ ရုပ်နာမ်(၂)ပါးသာ ဖြစ်သည်ဟု တရားဖြင့်ဖြေ ဖျောက်နေသူ ဖြစ်လေသည်။ သို့ ရာတွင် သူမလည်း ပုထုဇဉ်လူ

သားဆိုတော့ သီချင်းလေးပြီး တွားသီဆိုရင်း ဖြေလျော့ရလေ သည်။

-အယောင်ဆောင် အပို မပြောတတ်သူမို့ကွယ်

-မောင်မောင်ဆိုလေ ကဲလိုက်ချင်နဲ့ကွယ်

-ခုလိုချစ်တာ စည်းစိမ် လိုပါတယ်

-မောင်အချစ်ဆက်မကူး ချင် ညောင်မြစ်ဆက်

တူးချင်ပါတယ်

-မပျက်မဆုံးပေါင်၊ အ ချစ်ရွာချင်သေးသလား

ကွယ်

-တစ်သက်မပုန်းပေါင် မျက်လုံးဒေါက်ထောက်

ကြည့်ဦးမယ်။

“ဘယ်သူမပြု ပိပိမှု”

မောင်မောင်စိန်လင်း(နတ်မောင်

မီးဝါပြုချိန် နေညှိချိန်

တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး (ဝတ္ထုရှည်/စဆုံး)

“မီးဝါပြချိန် နေညိုချိန်”

တွင်းကြီးသား တင်ဝင်းဦး

အချိန်ဆိုတာ ... ဘဝ အတွက် အရေးကြီးမှန်း ကျွန်တော်သိသည်။ အချိန်တိုင်း အရေးကြီးနေသည် မှန်သော်လည်း ထိုအချိန်ထဲမှာ အချက်ပြနေသည် အရာကလည်း လိုသေးသည်။ ဥပမာ အမှားတစ်ခုပြုလုပ်နေလျှင် မပြုလုပ်မိဖို့ အဘယ်သို့သော အသိသတိနှင့် ထိန်းချုပ်ရမည်ဆိုသော အချိန်သည် အမှားနှင့်အမှန်ကြားမှာ ရှိနေမည်လေ။ ထိုအချိန်၌ အသိသတိ ဝင်လာပြီဆိုပါက မှားသလားမှန်သလားဆိုတာ တွေးတောအဖြေရှာပြီး အမှန်ဘက်ကို ပြုလုပ်တိမ်းစောင်းတတ်ဖို့သာ အရေးကြီးသည် မဟုတ်လား ...

ယခုတော့ ... ကျွန်တော့် အဖြစ်က ... အချိန်ဆိုတဲ့ကာလထဲမှာ။ နေ့နှင့်ညဆိုသည်အချိန်ထဲမှာ ရပ်နေငေးနေသူက ကျွန်တော် ...။ အဲသလိုသာ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်

အပြစ်တင်မိပြီလားမသိ ...

“မောင် ... သွားတော့မှာလား”

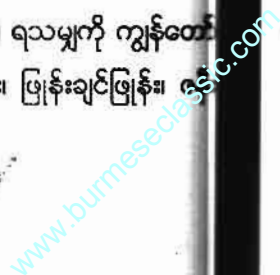
ဇနီး၏အမေးကို ခေါင်းညိတ်ဖြေရင်း ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဇနီးအနားတွင်ရပ်နေသည့် သမီးလေးကိုပင် မကြည့်မိ။ အရင်တုန်းကတော့ အခုလို အလုပ်သွားပြီဆိုလျှင် သမီးကို ပြုံးပြုံး လက်ပြမိသည်။ “သွားပြီနော်” ဟု ပြောသည်အခါမျိုး၊ ပြီးတော့ သမီးကို နမ်းသည့်အခါမျိုး ...

အခုတော့ သမီးကိုပင် တစ်ချက်ကလေးလောက် လှည့်ကြည့်မိရုံမှအပ ရင်ထဲမှာ အပူအပင်ကင်းနေသလိုမျိုး၊ ခံစားမှုကင်းမဲ့နေသလိုမျိုး။ ကျွန်တော် ကျောပေးရာအရပ်တွင်တော့ ဇနီးနှင့်သမီးတို့ ငေးပြီးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့မှာအမှန်။

တွေးရင်းနှင့် ကားလေးကို မြို့ထဲမောင်းခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အလုပ်က တက္ကစီကားမောင်းသမား၊ မနက်

စောစောအချိန်မှာ အိမ်မှထွက်ပြီးသည်နှင့် လမ်းမတော် သရက်တောကျောင်းတိုက်ရဲ့ အနောက်ဘက်၊ နာရီစင်ဘေး၊ သရက်တောကျောင်းပေါက်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့စားကျက်။ သည်နေရာက ခရီးသည်ပေါသည်။ အသွားအလာများသည့် နေရာသည်နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့လို တက္ကစီကားသမားတွေ သာမက ဆိုက္ကားသမား လေးငါးဦးလည်း စခန်းချသည် နေရာ။ စားသောက်စရာကလည်းပေါ၊ ကွမ်းဆေးလိပ်ဝယ်လို့ အရန်သင့်ဖြစ်သည်နေရာ ...

ကျွန်တော်နေသည်က သာကေတ၊ (--)-ရပ်ကွက်မှာ ကိုယ်ပိုင်အိမ်၊ ကိုယ်ပိုင်ကားလေးနှင့်မို့ အဆင်ပြေသည်။ အငှားမောင်းရမည်ဆိုရင် မလွယ်။ အံ့နာကြေးရဖို့က အတော်ကြိုးစားရှာဖွေရမည်။ ယခု ကိုယ့်ကားနှင့် ကိုယ်ဆိုတော့ ရသမျှသည် ကျွန်တော့်ငွေ။ ဆီဖိုးနှင့် စားစရိတ် နုတ်ရုံသာ။ ရသမျှကို ကျွန်တော် သုံးချင်သုံး၊ ဖြုန်းချင်ဖြုန်း။

ရှုထောင့်မှအကြည့်ရသကဲ့သို့ပင်

ဖြစ်သူထံ အပ်ချင်အပ်၊ မအပ်ချင်နေ။ ရသမျှအပ်ပါဟု နှီးဖြစ်သူက မပြောရဲ။ မပြောဝံ့။ ဇနီးဖြစ်သူမှာက အိမ်ဈေးဆိုင်ဖွင့်ရောင်းနေသည်ဆိုတော့ အဆင်ပြေသည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ... မရောင်းရဘူးဆိုသည့်နေ့က တစ်သိန်းကျော် နှစ်သိန်းနီးပါး ရောင်းရသည်ဆိုတော့ အဆင်ပြေသည် ...

သည်နေ့က ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဝေဝါးနေသည်။ မြင်သမျှသည် ကျွန်တော့်အတွက် မွန်းကျပ်နေသည်ဟု ထင်သည်။ လူတွေကားတွေကို ကြည့်ရင်း

အဝိပွာယ်မှ ခံစားနေမိသလို အိမ်ကထွက်၊ လမ်းမပေါ်ရောက် မြို့ထဲသွားသည် ခရီးသည်ကိုရှာသည်။ ဆယ်မိနစ် အကြာမှာတော့ စုံတွဲတစ်တွဲက သိမ်ကြီးဈေးအထိငှားသည်မို့ ကံကောင်းသွားသည်။ သာကေတနဲ့ သွဏ္ဍဏကားတွေ၊ ပြီးတော့ ... သန်လျင်ဘက်က လာသည်ကားတွေက ကျပ်သည်လေဘယ်ကားကြည့်ကြည့် အပြည့်။ ငါးပိငါးချဉ်သိပ် ...

သည်တော့ စုံတွဲက လိုင်းကားမစီး။ ကျွန်တော့်ကားကိုငှားသည်။ ဈေးညှိပြီး မောင်း

ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က ဗန္ဓုလတံတားပေါ်ကမဖြတ်။ ပုဇွန်တောင်ဈေးဘက်ကနေ မောင်းခဲ့သည်။ နောက်ဘက် ချစ်သူစုံတွဲဆီက ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ဒီတော့ မှန်ထဲကနေပြီး စုံတွဲဆီကို မသိမသာ ကြည့်မိသည်။ ချောတာကတော့ ကောင်လေးရော ကောင်မလေးပါ ချောသည်။ ကောင်လေးက အသက်ကြီးမည့်ပုံ ...

“အစ်ကို ...”

ကောင်မလေး ခေါ်သံက ခပ်နွဲ့နွဲ့ ...

ကောင်မလေးကခေါ်ရင်း ကောင်လေးဘက် ခေါင်းငဲ့ကြည့်ရင်း မှီထားသည်က ချစ်စရာအပြည့် ...

“ပြောလေ .. ဘာပြောချင်လို့လဲ ...”

“ဘာပြောချင်သလဲဆိုတာ .. အစ်ကိုသိရက်သားနဲ့ ... တကယ်လို့ ညီမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိရင် ... အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင် ... အဲဒါသိချင်တာ”

ကောင်မလေး စကား

ရှုထောင့်မှည့်သောအခန်းစာ

အဆုံး ကောင်လေးက ခပ်ပေါ့ပေါ့ရယ်သံတစ်သံ ထွက်လာသည်။ ကောင်မလေးက ဆက်ပြောလာသည်။

“ပြောလေ အစ်ကို ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ သိသွားရင်တော့ မိုးမီးလောင်ရုံတင်မကဘူး။ ကမ္ဘာပါပျက်မှာ”

“ဘာဆိုလဲ အချစ်ရယ် ... ဘာဖြစ်လို့ အဲသလောက်အထိ တွေးပူနေရတာလဲ။ အခုခေတ်က နည်းပညာခေတ်ပါ။ ဆေးတွေပေါ်မှပေါ့။ ကိုယ်ဝန် မရှိအောင် ဆေးသောက်။ ဆေးသောက်လို့မှ မရရင် ဆရာမတစ်ဦးဦးဆီမှာ ဖျက်ချလိုက်လေ။ ကုန်ကျစရိတ်ကို အစ်ကို တာဝန်ယူမှာပေါ့”

“ဟင်း ...”

ကောင်မလေးက မကျေမနပ်ဖြင့် မျက်စောင်းခဲ့သည်။ ဘာမှပြန်မပြောတော့။ ကောင်လေးလည်း ငြိမ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကားကိုသတိထားမောင်းနေဆဲ။ ပန်း

ဆိုးတန်းမီးပွင့်ကျော်ပြီ။ ဆူးလေမီးပွင့်မှာ မီးနီမိသွားပြီ။

“ပြောတော့သာလွယ်တာ အစ်ကိုရဲ့ ... ညီမ .. အဲဒါကိုကြောက်တာ”

“အဟင်း ... ညီမကလဲ အလကားတွေးပူနေ ...”

“ပူတာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့ ... အစ်ကိုမှာ တရားဝင်မယားက ရှိနေသေးတာလေ။ ညီမက အပျိုဆိုတော့ တွေးပူရတာပေါ့။ အင်း ... အစ်ကိုက ညီမနဲ့ချစ်ဦးသူဖြစ်ပေမဲ့ ညီမတို့ဘဝက နိမ့်ပါးတော့ အစ်ကိုမိဘတွေက သဘောမတူခဲ့ဘူးလေ။ အဲဒါ ညီမနဲ့ရမှာကြောက်ပြီး အစ်ကိုမိဘတွေက အစ်ကိုဘွဲ့မယူခင်မှာ အခုအိမ်ထောင်နဲ့ အတင်းအကျပ်ပေးစားခဲ့တာလေ ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ညီမကိုချစ်ရက်နဲ့ ခွဲခွာခဲ့ရတာ ... အခုအိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ အဲဒါ ... အိမ်ထောင်ရေး စည်းဖောက်ပြီး ညီမနဲ့မသိမသာ တွဲနေတာကိုက .. အပြစ်။ အပြစ် .. သိရဲ့လား။

အဲဒါ ညီမကိုချစ်လို့။ အခုလိုဖောက်ပြန်နေတာကို အိမ်ကလူတွေသိသွားရင် ... ”

ကောင်လေးက စကားမဆက်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ညှိသွားပြီ။ လူကဲခတ် လွဲသွားပြီ။ ချစ်သူစုံတွဲဟု ထင်ခဲ့တာ။ အခုတော့ ကောင်လေးက ဘွဲ့မယူခင် သူ့မိဘတွေ ပေးစားသည့်လူနှင့် ယူခဲ့ပြီးပြီ။ အခု .. ငယ်ချစ်နှင့် မသိမသာ ကျူးလွန်နေပြီ။ ကောင်မလေးကလည်း ငယ်သံယောဇဉ်နှင့် လက်ခံခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို”

“အေး .. အေး ...”

ကောင်လေးကပြောရင်း ပိုက်ဆံပေးသည်။ မရယ်မပြုံးဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေးဆီသို့ မပြုံးမရယ်ဘဲ ကြည့်နေမိသည့် ကျွန်တော်။ အခု .. သူတို့ဘယ်သွားကြမည်နည်း။ ကျွန်တော်မသိချင်တော့။ ကျွန်တော်ကတော့ သရက်တောကျောင်းတိုက် အနောက်ဆီ ကားကိုမောင်းခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ တင်း
တင်းကျပ်ကျပ် ...

အမြဲတမ်း ရပ်နေကျ
ဖြစ်သည့် သရက်တောကျောင်း
အပေါက် နာရီစင်ဘေး ဗားပင်
ရိပ်မှာရပ်သည်။ ဝန်းကျင်မှာ
တော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူတွေ၏

တက္ကစီကားသုံးစီးနှင့် ကွမ်းယာ
သည်။ အသုပ်ရောင်းသူနှင့်
ဆိုက္ကားငါးစီးခန့်ပင် ရောက်နေပြီ။
“ဟော .. ဝေလွင် ...
လာဟော့”

ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သူက
ကိုမြင့်မောင်။ သည်နေရာမှာ ကို
မြင့်မောင်က အသက်အကြီးဆုံး။
ကိုမြင့်မောင်၊ ကျွန်တော်၊ စိုး
အောင်၊ ဝင်းမြင့် သည်လေးဦးက
တက္ကစီဂိတ်အဖြစ် နေရာယူထား
ခြင်းပင်။ သည်နေရာက လူစည်
သည်။ မှတ်တိုင်နှင့်ရော၊ ဈေး
သည်နှင့်ရော၊ စားသောက်ဆိုင်၊
ရုပ်ရှင်ရုံနှင့်ပါနီးတော့ အဆင်ပြေ
သည်လေ ...

ကျွန်တော် ကိုမြင့်လွင်

အနီး ဝင်ထိုင်သည်။ ဟိုတလော
က ... ကျွန်တော့်ကားမှားလာခဲ့
သည် သိမ်ကြီးဈေးအနား ဆင်း
သွားသည် အိမ်ထောင်သည်
ကောင်လေးနှင့် အပျိုမလေးအ
ကြောင်း ပြောပြစဉ်က ကိုမြင့်
မောင်က သူ့ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့
သေးသည်။ အချစ်ဆိုတာ မျက်စိ
မပါဘူး။ မှန်တော့မှန်တဲ့စကား
ပါပဲ။ သို့သော် အချစ်ဆိုတာ ဦး
နှောက်က ယိုစီးလာသည့် အ
တွေးတွေ ကြည်လင်သန့်ရှင်းမှ။
ပြီးတော့ ဆင်ခြင်တုံတရားရှိမှ။
စာပေဗဟုသုတများမှ စစ်မှန်တဲ့
အချစ်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း။ ကောင်
မလေးရော၊ ကောင်လေးပါ စစ်

မှန်တဲ့ဦးနှောက်နှင့် မဆုံးဖြတ်ကြ
လို့ မှားပြီးရင်း မှားနေကြသည်
ကို ပြောပြသေးတယ် ...

ကိုမြင့်မောင်စကားကို
“ဟုတ်တယ်နော်” ဆိုသည့်စကား
သာအဖြေပေးရင်း ကျွန်တော်
တွေဝေခဲ့ရုံမှအပ ဘာကိုမှမပြော
နိုင်ခဲ့။ သည်ကနေ ကိုမြင့်မောင်
အနားထိုင်စဉ်မှာပင် စိုးအောင်
တစ်ယောက် ခရီးသည်နှစ်ဦးဖြင့်
အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေးဝင်းကို
ထွက်သွားသလို ဝင်းမြင့်လည်း
သာကေတဘက် ပါသွားပြီ။
သည်တော့ ဂိတ်မှာ ကျွန်တော်
နှင့် ကိုမြင့်မောင်နှစ်ဦးတည်း ...

“ကဲ ... ဆိုပါဦး ... ဒီ

ကနေ့ အိမ်ကအထွက် ဟိုတစ် နေ့ကလို့ အတွဲမျိုးတွေ့ခဲ့သေး လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်း ပြသည်။ ပါးစပ်ထဲက ကွမ်းကိုဖြူ ရင်း ပြုံးကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး စကားမဆိုမိ။ ကျွန်တော်တို့ဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှနေ၍ ကောင် လေးတွေ၊ ကောင်မလေးတွေက တော့ သွားလာနေကြဆဲ။ ခေတ် လွန်အဝတ်အစားတွေနှင့်မို့ ငေး ကြည့်ရင်းရှိနေကြသည်။ ကိုမြင့် မောင်ကတော့ ခေတ်စနစ်အ ကြောင်း သူငယ်တွေအကြောင်း ပြောရင်းရှိနေသည်။ သူ့စကား များက ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ဝင် တစ်ချက် မဝင်တစ်ချက် ....

“ဒါနဲ့ ... ဟိုကောင် ... ထွေးမောင်တစ်ယောက် ... ဘာ သတင်းကြားသေးလဲ ဝေလွင်။ ဟိုတစ်နေ့ကတော့ ကိုယ်နဲ့တွေ့ ခဲ့သေးတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးနား မှာ”

“ဟုတ်လား ဒီကောင် ဘာလုပ်နေတာတဲ့လဲ”

“ကားကို သူ့မိန်းမက

အပြီး သိမ်းသွားတာဆိုတော့ အခြားကားတစ်စီး ရှာနေတာတဲ့။ ကိုယ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် ပြီး စကားပြောဖို့ ပြောတာ တောင် ဒီကောင်က အချိန်မရလို့ အရေးကြီးလို့တဲ့ ...။ တစ်ခါ တည်း လစ်သွားတာကွ ....”

“ဪ ...”
ထွေးမောင်ဆိုတာ ..

အရင်တုန်းက ဒီနေရာမှာကား ထို။ ခရီးသည်လာခေါ်ရင်လိုက်၊ ခရီးသည်မရှိရင် ကျွန်တော်တို့နှင့် စကားလက်ဆုံ ကျခဲ့ကြသည့် အကောင်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်ဖွဲ့တည်းသား။ အခုတော့ ထွေးမောင်တစ်ယောက် လက်ရှိ ဘဝကနေ လက်မဲ့ဘဝရောက် သွားပြီ။ လူဆိုတာ ထင်မှတ်မ ထားသည့်အချိန်မှာ မထင်မှတ် သည့်အရာမျိုး ဖြစ်တတ်သည် လေ။ သူမထင်မှတ်သည့် အရာ က ကြမ္မာဆိုရုံပျက်ဆိုးဟု ပြောရ သည်ကလည်းအမှန် ...

“ဒီကောင် ... အတော် မိုက်မဲခဲ့တဲ့အကောင်။ ကိုယ်ဆိုရင် .. မင်းလဲအသိပဲ။ အမျိုးမျိုးပြော

တယ်။ မရဘူး။ အခုတော့ သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ခွေးလို ဖြစ် မလား။ ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်း ဆိုက်မယ်လို့ အတပ်မပြောနိုင် သေးဘူး။ အင်း ... အချစ်လို့ ပြောရမလား။ အမျှော်လို့ပြောရ မလား။ တပ်မက်မှုလို့ ပြောရမ လား။ အတွေ့လို့ ပြောရမလား ...”

ကိုမြင့်မောင်ကပြော ရင်း လမ်းမပေါ်ကြည့်နေသည်။ ဘုန်းကြီးလမ်းပေါ်မှာတော့ ကား တွေက ဟိုမှသည်မှ ပြေးလွှားနေ ကြသည်။ ကျွန်တော့်နားထဲမှာ စီးပျောဝင်လာသည်က ကိုမြင့် မောင်ရဲ့ ညည်းတွားရင်း အပြစ် ပြောနေသည့် ခပ်သဲ့သဲ့စကား ထဲ တွေ့။ စေတနာစကားသံတွေ ...

အတော်မိုက်မဲတဲ့ ... ကောင်။ သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ခွေး ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်း ဆိုက် မှာလဲ။ အချစ်၊ အပျော်၊ တပ် မက်မှု၊ အတွေ့ ...

သည် စကားတွေ မ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို စေ စေသည်။ ထွေပြားစေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်စိတ်ကတော့
ကိုမြင့်မောင်၏ စကားကို လက်
မခံချင်သေး။ ဘာကြောင့် လက်
မခံချင်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော်
စိတ်ထဲမှာသာ အဖြေရှိနေသည်
လေ။

ကိုမြင့်မောင် ပြောအပြီး
မှာတော့ ခရီးသည်နှစ်ဦးက
မြောက်အုံတက်ငှား၍ ကျွန်တော်
ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။
သည်တော့ ထိုင်နေကျ ဗား
ဖင်ခိုမှာတော့ ကျွန်တော်ထစ်ဦး
ထည်။

ထိုအခါ ခေါင်းထဲဝင်
ထားသည်က ထွေးမောင် ....

ပြီးတော့ ...

ဒီကောင့်အကြောင်း ....

x x x

ဟိုတုန်းကတော့ ကိုမြင့်
မောင်က တက္ကစီမောင်းရင်းနှင့်
စီးပွားရှာခဲ့ပြီး တွေ့ရာနား။ တွေ့
ရာစားရင်း ခရီးသည်ရှာ၊ ခရီး
သည်လိုရာ ပို့ပေးနေခဲ့သူ။ ကိုမြင့်
မောင်ကျွန်စားရာက ဆေးရုံကြီး
ရှေ့၊ ပြီးတော့ ... အရေပြား
အထူးကုဆေးရုံရှေ့။ နောက် ..

သူနာပြုတက္ကသိုလ်ရှေ့နှင့် စံပြ
ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ ...

နောက်တော့ သရက်
တောအနောက်ပေါက်၊ လက်ရှိ
နာရီစင်ကျောင်းဘေးက အ
ပေါက်မှာ စခန်းချခဲ့သည်။ ဒီနေ
ရာက ဗဟိုကျသည်။ အရိပ်
ကောင်းသည်။ လူစည်သည်။
ဆေးလိပ်၊ ကွမ်း၊ အရက်၊ ဘီ
ယာရနိုင်သည့်နေရာ။ လက်ဖက်
ရည်၊ အသုပ်စုံရနိုင်သည်။ ပြီး
တော့ အရိပ်ကောင်း၊ သောက်
ရေလည်း အရန်သင့်ရနိုင်သည်မို့
ကိုမြင့်မောင် ကားရပ်ရင်း၊ ကြာ
တော့ ကိုစိုးအောင်၊ ကိုဝင်းမြင့်
... နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ပါ
ဆုံမိသည်။ ပြီးတော့ ထွေးမောင်
ရောက်လာပြီး ခရီးသည်ပို့စရာ
ရှိရင် လိုက်ပို့ကြ။ ပို့စရာမရှိရင်
ပလက်ဖောင်းပေါ်က ဗားဖင်အ
ရိပ်မှာ ဝိုင်းပြီးစကားဖောင်ဖွဲ့ကြ။
ကွမ်းဝါးသူဝါး၊ ဆေးလိပ်ဖွားသူဖွား
အဖွဲ့ကျသွားသည်။ နောက်တော့
ညနေပိုင်း ကားမသိမ်းခင် ဘီ
ယာဝိုင်းပင် ဖွဲ့မိကြသေးသည်။
ဒါကလည်း လူမမြင်သူမမြင်

သောက်ကြရသည်။ နောက်
တော့ ရွှေစင်စင်အောင်ဆိုင်မှာ
ဆုံဖြစ်သည်။

ဆုံဖြစ်သည် ညနေ
ထိုင်းမှာတော့ ကိုယ်သောက်ချင်
တာမှာ၊ ကိုမြည်းချင်တာမှာရင်း
ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ရှင်းရသည့်
အဖြစ်။ သောက်စားပြီးပါက
ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ကြသည်
လေ။ ကြာတော့ ထိုအရိပ်ထိုနေ
ရာက တက္ကစီဂိတ်လိုဖြစ်၊ ဆိုက်
ကားဂိတ်လို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ နေ့
ခင်း ... ငွေရှာ။ ညနေခင်း
အရက်ကောင်း အမြည်းကောင်း
နှင့် ဆက်ရက်မင်း စည်းစိမ်ခံ
....။

သည်အထဲမှာ အဆိုး
ဆုံးက ထွေးမောင် ...

သည်ကောင်က လူ
ရည်သန့်။ အရပ်အမောင်း၊ အ
သားအရေ ပညာရည်အဆင့်နှင့်
စီးပွားရေးက ပြောစရာမလို။ စီး
ပွားရေးဘွဲ့ ရခဲ့ပေမဲ့ အစိုးရ
လုပ်ငန်း လုံးဝမလုပ်ဘဲ ကား
မောင်းနေသည့်သူ။ ဘွဲ့ရအပြီး
အိမ်ထောင်ကျ၊ အိမ်ထောင်ကျ

ရှုထောင့်များနှင့် ရသနိမိတ်များ

အပြီး အလုံဘက်မှာ သီးခြားအိမ်
နှင့် ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် နေသည့်
သူ။ အခြေအနေက မဆိုး။ ဇနီး
ဖြစ်သူက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ။
ထွေးမောင်ထက် ငါးနှစ်ခန့်ကြီး
ပေမဲ့ ရုပ်ရည်ကတော့ အသင့်အ
တင့်။ သူ့ဇနီးကလည်း အင်္ဂလိပ်
မေကျာနှင့် ဘွဲ့ရထားသူ။ ယခု
တော့ သားတစ်ဦးနှင့် သမီးတစ်
ဦးရနေပြီ။ ထွေးမောင်အပေါ်
သိပ်ချစ်သိပ်အလိုလိုက်ခဲ့သည့်
အမျိုးသမီး ...

“အဲဒါ .. မင်းအတွက်
ကံကောင်းတာပဲ ထွေးမောင်။
မယားဝတ္တရား ကျေတယ်ဆို
တော့လဲ မင်းရဲ့ လင့်ဝတ္တရား
ကျေဖို့ပဲ ကျန်တော့တာ ...
မဟုတ်ဘူးလား ထွေးမောင်”

တစ်ရက်တွင်တော့ ဘီ
ယာဆိုင်မှာထိုင်ကြရင်း ထွေး
မောင်အိမ်ကိုရောက်ဖူးသော ဝင်း
မြင့်က ထွေးမောင်တို့ မိသားစု
အကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ဒါကို
ကိုမြင့်မောင်က ထွေးမောင်ကို
ဆုံးမစကား ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“ဟုတ်တယ် .. ထွေး

မောင် ... လောကမှာ မိန်းမဆို
တာ အများကြီး။ ဒါပေမဲ့ မယား
ရှားတယ်ကွ။ မင်းဘဝအတွက်
လုံးဝကံကောင်းတာပဲ။ လောက
မှာ ကိုယ်ချစ်မရှာနဲ့တဲ့။ သူချစ်ရှာ
တဲ့ ...။ အခုဆိုရင် နှစ်ဖက်မိဘ
တွေ အထောက်အပံ့နဲ့ ကိုယ်ပိုင်
အိမ်ဝင်း၊ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ နေနိုင်
ပြီ။ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်
ယောက်လည်း ရနေပြီဆိုတော့
အဆင်ပြေချင်တိုင်း ပြေနေတာ
ဝမ်းသာတယ်ကွာ”

ကိုစိုးအောင်ကပါ ဝင်
ပြီးပြောသည်။ သည်တုန်းက
ထွေးမောင်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲ
မှာ သူ့ဘဝ၊ သူ့မိသားစုနှင့် သူ့
စီးပွားရေးအတွက် ကျေနပ်နှစ်

သိပ်မှ ပေးနိုင်လိမ့်မည်က အမှန်။
သူ့အပြုံး သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်
သိသာသည်။ ကျွန်တော်က
တော့ သည်တုန်းက ဘာမျှဝင်ပြီး
မပြောမိ ...

မကြာပါ။ ခြေလှမ်းပျက်
လာသူက ထွေးမောင်။

ကြည့်လေ။ ညနေအ
တွက် ဘီယာဖိုး၊ ထမင်းဖိုးရင့်
သာ ဝင်ငွေရှာပြီ။ နေစောင်း
သည်နှင့် ဘီယာဆိုင်မှာ ထိုင်
တော့သည်။ ခရီးသည်ရှိလည်း
လိုက်ပြီးမပို့တော့။ ထိုင်နေကျ
အချိန်ထက် စောပြီးထိုင်သည်။
သောက် နေကျထက် ဝိုပြီး
သောက်သည်။ ပြီးတော့ ပြော
နေကျ အပျော်အပြုံးစကား

ရှုစောင့်သူအဖြစ် ရသနာစုစု

ကြည့်နူးစရာစကား မဟုတ်တော့ဘဲ ပြောလာသည်ကတော့ ထူးဆန်းနေသည်။

တစ်လခန့် အကြာမှာတော့ ကျွန်တော်နှင့် ကိုမြင့်မောင်တို့အဖွဲ့ မနေသာတော့ပြီ။ ဆိုင်မှာဆိုကြရင်း မေးဖြစ်သည်။

“မင်း .. ဘာဖြစ်နေတာလဲ ထွေးမောင်။ ပြောစမ်း။ ဒီသားစုနဲ့ အဆင်မပြေဘူးလား။ ဒါလဲ .. မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကဲ ... ပြော ဘာတွေစိတ်ညစ်နေသလဲ ... ထွေးမောင်”

အစပျိုးပြီးမေးသူက ကိုမြင့်မောင်။ စိုးအောင်နှင့် ဝင်းမြင့်တလည်း မေးသည်။ အတော်ကြာမှ မချီသွားဖြဲပြီးရင်း ဖြေသူက ထွေးမောင် ...”

“မိသားစုနဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်။ အဆင်မပြေတာက ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ပဲ”

“ဘာ”
“ဘာလို့လဲကွ”
ထွေးမောင် စကား

ကြောင့် နားမလည်နိုင်ကြတော့။
“ရှင်းရှင်းပြောကွာ ...

မင်းကိုယ်မင်း ... ဘယ်လိုအဆင်မပြေဖြစ်နေတာလဲ”

ကျွန်တော်က ဝင်းမေးရင်း ဘီယာခွက်ကို မော့လိုက်သည်။

“ဒီလို ဝေလွင်ရ ... လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က တည်းက အစပျိုးခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေ။ နှလုံးသားဇာတ်လမ်း။ ဇာတ်လမ်းက အသစ်ကွ။ ဆက်ရန်ရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ ... ဇာတ်လမ်း”

ထွေးမောင် စကားကြောင့် အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ကိုမြင့်မောင်ကတော့ တအံ့တဩနှင့် ခေါင်းခါရင်းဖြစ်နေသည်။

“ပြောပါဦး မင်းရဲ့ဇာတ်ကို ...”

ဝင်းမြင့်က မေးသည်။

“ဒီလိုကွ ...။ အဲဒီရက်က သူက .. ကိုယ်ရဲ့ကားကိုငှားတယ်။ သတ္တဏက သူ့အဒေါ်ရှိတဲ့ ကမာကြည်ဘက်အထဲပေါ့။ အဲဒါလိုက်ပို့တယ်။ ကျောင်းသူတစ်ဦးကွ ဘွဲ့တော့မရသေးဘူး။ ခင်မင်

သွားတယ်။ ဖုန်းနံပါတ်လဲ ပေးမိကြတယ် ဆိုပါတော့ ကွာ။ နောက်ရက် ဖုန်းဆက်ဖြစ်တယ်။ သူသွားချင်တဲ့ဆီ လိုက်ပို့ဖြစ်တယ်။ နောက်တော့ ချစ်သွားကြတယ် ...”

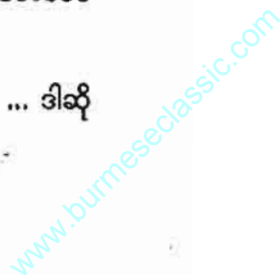
ထွေးမောင်က ပြောရင်း သူ့ရဲကောင်းအသွင်နှင့် ပြုံးသည်။ သည်လို ဇာတ်လမ်းတွေက ရိုးအီနေပြီ။ ခင်မင်မှုကနေ စခဲ့သည်ဆိုတာ လူတိုင်းဖြစ်နေသည့် ဇာတ်ပြားဟောင်းတစ်ချပ်။ သို့သော် နောက်ပိုင်း အကွဲအပြဲတွေနှင့် ကျောခိုင်းသွားတတ်ကြသည်လည်း ရှိသည်။ အခု ... ထွေးမောင်တို့အဖြစ်က ဘယ်အဆင့်ရောက်လို့ ဘယ်လိုဇာတ်သိမ်းမည်သာ သိချင်သည်။

“ဒါဖြင့် ... မင်းတို့က ချစ်သူဘဝ ရောက်သွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ကိုမြင့်မောင် အမေးကို ထွေးမောင်က ဖြေသည်။ ဆက်မေးသူကလည်း ကိုမြင့်မောင်ပင် ...

“ဟုတ်ပြီလေ ... ဒါဆို

ရင် အဲဒီကောင်မလေးက ...
မင်းမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုတာ
သိရဲ့လား။ မင်းကရော အမှန်အ
တိုင်းဖွင့်ပြောလိုက်ပြီလား”

“ကျွန်တော်က သူနဲ့
ချစ်သူဘဝ မရောက်ခင်ကတည်း
က အိမ်ထောင်ရှိတယ်။ ကလေး
နှစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ပြော
ခဲ့တယ်။ သူက မယုံဘူး။ အဲဒါ
နောက်ရက် အမျိုးသမီးဓာတ်ပုံ၊
ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံပါ
ပြရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက
ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်မိပြီတဲ့ ...
နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူးတဲ့”

“ဟင် ...”
အားလုံး အံ့အားတ
သင့် ဖြစ်ခဲ့ကြရပြီ။

“ဒါဖြင့် ... မင်းတို့အ
ချင်းချင်း ဟို ... ဟို”
စိုးအောင်က အမေး
စကားကိုမဆက် ။ မေးချင်သည်
အဓိပ္ပာယ်ကို အားလုံးနားလည်
ကြသည်။ ထွေးမောင်က ဖြေ
သည်။

“ကျွန်တော် ... သူနဲ့
... လွန်ကျွမ်းဖြစ်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ။
အဲဒါကြောင့် ...”
ထွေးမောင် စကား

မဆက်တော့။

“မင်းနယ်ကွာ။ မင်းက
လူအို၊ ကောင်မလေးက အချို့
... တကယ်လို့များ ကောင်
မလေး ကိုယ်ဝန်ရှိသွားရင်
အခက် ... ပြီးတော့ မင်းရဲ့
မိသားစု၊ မင်းရဲ့ ဆွေမျိုးတွေ ...
တစ်ရက်ရက် သိသွားခဲ့ရင် ငါ
.. ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ ... ဘာ
လိုစဉ်းစားထားလဲ ထွေးမောင်”

“ကျွန်တော် မငွေ
တတ်ဘူး။ လက်ရှိအချိန်ကတော့
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး
မတွေ့ရ မမြင်ရရင် မနေနိုင်ဘူး
အဆင့်အထိ ရောက်နေပြီ
ကြီးမြင့်မောင်။ အားလုံးက...
ဖြစ်ပြောလဲ ခံရမှာပဲ”

ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ
ပြောတော့။ နောက်ရက်ထု
တော့ ထွေးမောင် တစ်ယောက်
ကားဂိတ်မှာလာမထိုးတော့။ ထ
ပတ် တစ်ရက်တော့ လာသည့်
နောက် .. နှစ်ပတ်မှ တစ်
လောက်တော့လာသည်။ ထ
သည်အခါတိုင်းလည်း အရက်
တထောင်းထောင်း။ ပြီးတော့

66

သူက မယုံဘူး။ အဲဒါ နောက်ရက်
အမျိုးသမီးဓာတ်ပုံ၊ ကလေးနှစ်ယောက်
ရဲ့ဓာတ်ပုံပါ ပြရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
သူက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်မိပြီတဲ့ ...
နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူးတဲ့ . . .

99

ဘေးမှာ ကောင်မလေးတစ်ဦး ...
သည်ကောင်မလေးက
သူနှင့်ပြီနေသည့် ကောင်မလေး။
မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်နေပါသည်
ဆိုသည့် မိန်းကလေး။ သည်
ကောင်မလေးက တကယ်ချော
သည်။ ထွေးမောင်ထက် ငယ်
သည်။ အရပ်အမောင်း။ အသား
အရေက လိုက်ဖက်သည်။ ဒါ
ကြောင့်လည်း ထွေးမောင်က
တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေတာကိုးဟု
နားလည်ကြသည်။

နောက်တော့ သုံးလနီး
ပါးကြာသည်အထိ ထွေးမောင်
ပေါ်မလာတော့။

“ဟေ့ .. ဝေလွင် ...
သတင်းတစ်ခု ကြားတယ်ကွ။
ထွေးမောင်တို့လင်မယား တရား
ဝင်ပြတ်စဲသွားပြီတဲ့”

“ဟင်”

“ဟာ ...”

ပြောလာသူက ဝင်း
မြင့်။ ထွေးမောင်အိမ်ကို ရောက်
ဖူးသည့်ဝင်းမြင့် ...။

“သေချာရဲ့လား ဝင်း
မြင့်”

“သေချာတယ် ကိုကြီး
မြင့်မောင်ရ ... တရားရုံးမှာ လူ
ကြီးတွေရှေ့မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး
သွားပြီ။ ထွေးမောင်က အဝတ်
တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ဆင်း။
အိမ်နဲ့ဝင်း။ ပြီးတော့ အတွင်း
ပစ္စည်းအားလုံး။ ကားပါအပါအ
ဝင် ... အားလုံး သူ့ဇနီးက ရ
လိုက်တာ။ ကလေးနှစ်ယောက်
စလုံးလဲ မိန်းမဖြစ်သူက ရလိုက်
တာလေ”

“မိုက်ပါ့ကွာ ...”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး
မြင့်မောင်ရ ... အဲဒါ နောက်
ကောင်မလေးက မယားကြီးနဲ့
တရားဝင်ပြတ်စဲမှ ယူမယ်လို့
အကျပ်ကိုင်လို့ အခုလို တရားဝင်
ပြတ်စဲခဲ့ရတာတဲ့ ... ”

နောက် တွင် တော့
သတင်းက သေချာသွားသည်။
စုံစမ်းကြည့်တော့ ထွေးမောင်က
နောက်ကောင်မလေးဆီ အပြီး
လိုက်သွားသည်တဲ့။ သည်က
တည်းက ဂိတ်ရှိရာကို မလာ
တော့။ ဘွဲ့ရပြီး ကားမောင်းလာ
သူအတွက် ကားမရှိတော့ ကား

ရှာရမည်က အမှန်။ အခြား ..
ဘာလုပ်ငန်းကိုမှ မလုပ်တတ်
တာကို။ ကောင်မလေးကလည်း
ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းလည်း
မသိ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အသိနှင့်
ကိုယ့် ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်
ကိုယ် သွားနေကြသည့် လူတွေပဲ
မဟုတ်လား။ မှားလည်းကိုယ်၊
မှန်လည်း ကိုယ်ပဲလေ။ သည်
တော့ ...

သည်တော့ ...

ကျွန်တော် ဆက်ပြီးမ
တွေးချင်တော့။ ထွေးမောင်အ
ကြောင်းကို အတွေးထဲက ထုတ်
ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် မ
ရေမရာဖြစ်နေသည့် ရင်ထဲက
အတွေးများကို အသက်သွင်းရင်း
ဝန်းကျင်ကို ငေးကြည့် နေမိ
သည်။

“.....”

ထိုအချိန် ဖုန်းမြည်လာ
၍ ခါးကြားက ဖုန်းကိုဖြုတ်ပြီး
နားမှာကပ်သည်။ ဒါ .. မိချိုဆီ
ကဖုန်း ...။

“ပြောလေ .. ချို ...”

ခေါ်နေကြအတိုင်း ချိုဟုခေါ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အသံက ခပ်တိုးတိုး။ ဘေးနားက ဝင်းမြင့်၊ စိုးအောင်တို့ ကြားမည် စိုး၍ ခပ်ဝေးဝေးအထိထွက်ပြီး ဖုန်းပြောမိသူက ကျွန်တော်။

“အစ်ကို ... ဂိတ်မှာလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ချို ...”

“ဟို ... ထမင်းရော စားပြီးပြီလား။ ဘာနဲ့စားလဲဟင်”

“ပြီးပြီ ... ကြက်သားနဲ့”

ချို၏အသံက ကြည်သာနေသည်။ ရယ်သံစွက်ပြီး ပြောနေသည့် စကား။ သည်စကားတွေက ချိုမြဲ မေးနေကျ စကားတွေ။ မနက်ခင်းတစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ်တစ်ကြိမ်။ အဲ .. ကားသိမ်းချိန် ညနေဆိုရင်တော့ ဘီယာတွေ သိပ်မသောက်ဖို့ ကားကိုသတိထားမောင်းဖို့ ပြောခဲ့ရာသည် ချစ်သူ ...။

ကျွန်တော် ချိုနှင့်အတော်ကြာအောင် ပြောဖြစ်သည်။

တွေ့ကြမည့် အကြောင်းလည်း ပြောသည်။ သတိရကြောင်း၊ ချစ်နေမိကြောင်း ပြောခဲ့ကြသေးသည်။ ညနေ အရောက်မှာတော့ ဆုံနေကျအတိုင်း ကိုမြင့်မောင်တို့နှင့် ဘီယာဆိုင်မှာ ဆုံသည်။

“ဟင်း ... ငါကြိုသိနေတယ် ဝေလွင် ... မင်းလဲ ထွေးမောင်လို ဇာတ်လမ်းခင်းနေပြီ မဟုတ်လား ဝေလွင်”

ကိုမြင့်မောင်က ထင်မှတ်မထားသည့်စကားကို ပြောလာသည်။

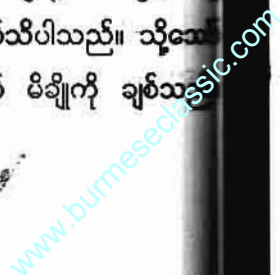
“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးမြင့်မောင် ... ဒီကောင်ကို ကြည့်ရတာ အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီကောင်လဲ ...”

ဝင်းမြင့်စကား မဆုံးခင် မျက်စောင်းထိုးလိုက်၍ စကားရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အပြစ်ရှိနေသည့် တရားခံတစ်ဦးပမာ နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။ သည်အချိန် ဘာကိုမှ မပြောချင်သေး။

“အခုခေတ်က အပျော်အပျက်တွေကများ ဝတ်တာစား

တာ၊ သွားတာလာတာက အသည်းယားစရာဆိုတော့ ပူရိသယောကျ်ားတွေအားလုံး စိတ်နဲ့ဖောက်ပြန်ကြတာ လက်တွေ့ဖောက်ပြန်ကြတာ ဆန်းတော့မဆန်းပါဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံး တွေးကြည့်ရင် အမှားနဲ့အမှန်ကို တော့စဉ်းစားသင့်တယ်။ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးကို တွေးသင့်တယ်။ လက်တွေ့အဖြစ်ကိုကြည့်။ ထွေးမောင် ... အခု ဘာဖြစ်နေလဲ။ အရင်အိမ်ထောင်ကလဲ ပြန်ပြီး လက်မခံ။ သူ့မိဘကလဲ လက်မခံ။ အဲ ... ချစ်လှပါ ချည်ရဲ့ဆီခဲတဲ့ နောက်ကောင်မလေးကလည်း မကြည်ဖြူ ... ဒီတော့ ...”

ကိုမြင့်မောင်က စကားမဆက်။ ထွေးမောင်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှု နောင်ဆက်တွဲ မကောင်းကျိုးကိုဖြေရင်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည့် ကိုမြင့်မောင်ရဲ့ စေတနာမျက်လုံးတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မိချိုကို ချစ်သည့်

ရှုထောင့်မှတ်တမ်းများ

ချစ်နေမိသည်။ မချိုကလည်း ကျွန်တော်မှ ကျွန်တော်။ ကျွန်တော်မှာ အိမ်ထောင် ရှိမှန်းသိပါရက်နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးဟု ငိုပြီးပြောထားတုန်းက မိချိုကို ယုယမှုတွေပေးခဲ့သည်လေ။ ပြီး တော့ တရားဝင် လက်ထပ်ယူချင်သည်တဲ့။ ဒါက .. မိချိုရဲ့ ထောင်းပန်သည့်စကား ...။

ကျွန်တော်ကတော့ အခြေမပေးမိသေး။ လောကပြောင်းပြန်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ကြံ့ခွံကို ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးတာတွေ။ ပိုးဖလံလိုပေါ့ကွာ။ ပုမှန်းသိရက်နဲ့ တိုးချင်ကြတာ”

ကိုမြင့်မောင်ကပြောရင်း ဘီယာလက်ကျန်ကိုမော့ပြီး ဆပြန်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ထဲမှာ သူက အသက်ကြီးဆုံး။ ဘီယာတစ်ခွက်နှုန်းသာ သောက်ပြီး မိန်းမကိစ္စ ကင်းရှင်းသည့်ကိုမြင့်မောင်။ အပေါင်းအသင်းတွေ လမ်းမမှားအောင် ဆုံးစေကားပြောခဲ့သည့် ကိုမြင့်မောင်။ တစ်လင်တစ်မယားစနစ်

ကို မြတ်နိုးသည်ကိုမြင့်မောင်။ မြန်မာစာပေချင်သည့် ကိုမြင့်မောင်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတို့ရဲ့စကားအတိုင်း နေလိုသည်ကိုမြင့်မောင်။ ကျွန်တော်တို့ လေးစားရသည့် ကိုမြင့်မောင် ...

“အေးကွာ ... မင်းလဲ သတိထားပေါ့။ ကိုကြီးမြင့်မောင်က မင်းတို့အကြောင်း သိတယ်ကွ။ ဟိုတစ်နေ့က မင်းနဲ့မင်းကောင်မလေး သမ္မတရုံထဲဝင်သွားတာကို မြင်တယ်တဲ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ် ... မင်း

ကိုလဲ ထွေးမောင်လို ဘဝပျက်သွားမှာ စိုးရိမ်နေရတာ။ ဒီတော့ကွာ ဖြစ်နိုင်ရင် အဆက်ဖြတ်၊ ကိုယ့်မိသားစုအပေါ်မှာပဲ သာယာမှုတွေ ပုံအော့ပြီး ပေးလိုက်စမ်းပါကွာ”

“ဟို ... မင်းနဲ့ဒီကောင်မလေး ... ဟို လွန်လွန်ကျွဲကျွဲ ဖြစ်ခဲ့ပြီလား”

“ဟင်အင်း ...”

ခေါင်းခါရင်း ဖြေမိသူက ကျွန်တော် ...

“ဟင် ...”

ရင်ထဲ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ တကယ်ပင် ... ကျွန်တော့်ရင်ထဲက လှုပ်ခတ်သွားသည်က ကျွန်တော်။ လှုပ်ခတ်သွားသည့် လှုပ်ခတ်မှုများကို ထိန်းချုပ်ရင်း သူမထံသို့ ကျွန်တော်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော် ... စံပြုရင်ရှင်ရုံ မှတ်တိုင်မှနေ၍ ဂိတ်ထိုးရာ သရက်တောကျောင်းဆီ အကွေ့ ကျွန်တော့်ကားနှင့် သူမကို တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသည်။ သူမက စံပြုရင်ရှင်ရုံဘက်ဆီမှ ပြေးအလာ မီးဝါတား၊ စိမ်းတား၊ နီတာကို သတိမထားသည့် သူမရဲ့နမောနမဲ့လှုပ်ရပ်။ တော်ပါသေးသည်။ အမြန်ပင် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။ ထိုအချိန် သူမထံမှ “အမလေး”ဆိုသည့်အသံ၊ သူမ၏ မျက်လုံးလှလှလေး အကြည့်။ ပြီးတော့ သူမ၏ ရိုးစင်းတုတ်ခိုင်သည့်ပေါင်း၊ ခြေသလုံးတွေပေါ်သည်အထိ ဝတ်စား

ထားသော ခေတ်မီလွန်သော ခေတ်လွန်အဝတ်အစား အနက်ရောင်ဝမ်းဆက် ...

“ဘာ ... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ဟင်”

“ဟင့်အင်း ...”

“ဟူး ...”

သည်တော့မှ ကျွန်တော်သက်ပြင်းချနိုင်သည်။ သူမကို နက်နဲသည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်ရင်း ဂိတ်ကိုဝင်သည်။ ခဏနားသည်။ မကြာပါ။ သူမ .. ကျွန်တော်တို့အနား ရောက်လာသည်။

“ကား ... ငှားချင်လို့”

ပြောရင်းကြည့် နေသည့် သူမမျက်လုံးအစုံက ကျွန်တော့်ဆီမှာ။ စိုးမောင်က မေးငေါ့ပြသည်။ လိုက်ပို့လိုက်ကွာ ဆိုသည့်သဘော။ သူမက ကျွန်တော့်အနီးမှာရပ်ရင်း စောစောက ကိစ္စကို သတိရဟန်ဖြင့် ကြည့်နေဆဲ။

“ဪ ... မင်းကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

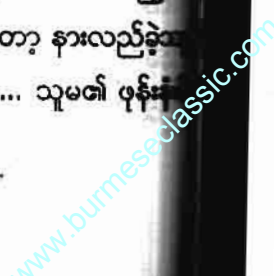
“ဘယ်သွားမှာလဲ ...”

“သမိုင်းလမ်းဆုံ”

ဈေးစကား မပြောမီ။

တက်ဆိုသည်သဘောနှင့် ခေါင်းငေါ့ပြသည်။ သူမက ကားနောက်ခန်းမှာ။ သည်တွင် သူမအမည်က ချိုသဲဟုခေါ်ကြောင်း သမိုင်းလမ်းဆုံမှာ နေကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ နောက်တွင်တော့ စံပြုမှတ်တိုင်အနီးမှာ အမြဲလိုလို တွေ့ခဲ့သည်။ သူမအလုပ်က မြို့ထဲကကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ။ သူမတစ်ခါတစ်ရံ တက္ကစီနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ လိုင်းကားနှင့်။ လိုင်းကားနှင့်လာတိုင်း စံပြုမှတ်တိုင်မှာ ဆင်းသည်။ ကျွန်တော်မြင်မည့် နေရာမှာရပ်သည်။

သူမက ရုံးပိတ်ရက်နောက်ကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ စံပြုမှတ်တိုင်ဆီသို့ ပြီး ကျွန်တော့်ကားနှင့် မြို့ထဲသို့ သည်။ ထိုအခါ သူမနှင့် ပိုမိုနီးမှု ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ယုန်ကစားပိုက်ကတိုးဟု ဆိုမည်လား။ ဘယ်သို့ဆိုစေ ... ချိုသဲက ကျွန်တော့်အပေါ် တိမ်းညွှတ်သည်ကိုတော့ နားလည်ခဲ့သလို ထိုနေ့က ... သူမ၏ ဖုန်း

တို့ ပေးသလို ကျွန်တော့်ဖုန်းနံ
 ခိတ်ကိုလည်း တောင်းသည်။
 ထိုညက ကျွန်တော့်ထံ
 နန်းဆက်သူက ချီသဲ ...။
 သတိရကြောင်း၊
 နောက်ရက်လမ်းကြိုရင် ကျွန်
 ဆက်တိုဆီ လာမည့်အကြောင်း
 ပြောသည်။ ဖုန်းနှင့်တစ်လန်းပါး
 ညတိုင်း စကားပြောဖြစ်ခဲ့သည့်
 ကျွန်တော်တို့အဖြစ်။ မကြာပါ မြို့
 ခဲလာရင်းဖြင့် ချီသဲနှင့်ကျွန်
 ဆက်တို့ စားသောက်ဆိုင်မှာ
 ခိုင်ဖြစ်သည်။ နောက်ရက် ရုပ်
 ခိုင်ကြည့်ဖြစ်သည်။
 နောက်တော့ ... ချစ်သူ

တွေ့ဖြစ်ကြ ...။
 “ဟုတ်တယ်ချီ ..
 ကိုယ့်မှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်။
 သမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချီသဲ
 ရဲ့ ...”
 ဤသို့ ပြောခဲ့သေး
 သည်။
 “အစ်ကိုရယ် ... ချီသဲ
 ... မှားပါတယ်လို့ ဝန်ခံချင်ဘူး။
 ချီသဲသိတာက အစ်ကိုကိုချစ်
 တာတစ်ခုပဲ သိနေတယ် ... အစ်
 ကိုကားနဲ့ စံပြုရပ်ရှင်ရုံ လမ်း
 ကွေ့မှာ တိုက်မလို ဖြစ်ပြီးက
 တည်းက ချီရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်
 သွားတာ ...။ ခံစားချက်တစ်မျိုး

ဖြစ်သွားတာ ...”
 ကျွန်တော်က အမှန်ကို
 အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောခဲ့ပေမဲ့
 နားမဝင်သူက ချီသဲ။ ချီသဲမှား
 သည်ဟု ကျွန်တော်မဆိုလို။
 တကယ်မှားသည်က ကျွန်တော်။
 ကျွန်တော့်အပေါ် ချီသဲစိတ်ဝင်
 စားသည်ပဲ ထားဦးတော့ ကျွန်
 တော်က ထိန်းသိမ်းရမည်။ အဲ
 ... ကျွန်တော်က ချီသဲအပေါ်
 စိတ်ပါသည်ပဲ ထားဦးတော့ ကျွန်
 တော့်စိတ် ကျွန်တော်နှိပ်ကွပ်ရ
 မည်။ အခုတော့ သူမှားသလို
 ကျွန်တော်လည်း မှားကြရင်းဖြင့်
 ... သံယောဇဉ်က အမြစ်တွယ်

လာသည်။ ပိုပြီး ဆိုးရွားလာ
သည်။ ဘဝဝဋ်ကြွေးဟုဆိုဆို၊
ကံကြမ္မာဆိုးဟုပဲပြောပြော ချို့
သဲအနေအထားက ရှေ့ကိုဆက်
တိုးမည်သဘော။ အဲ ... ကျွန်
တော့်သဘောကလည်း ချို့သဲခံ
ယူချက်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ...

“ချို့သဲ .. အစ်ကိုနဲ့
အတူနေချင်ပြီ ... ဒီတော့ လက်
ထပ်ကြရအောင် ... နော်”

ဒီစကား ပြောစဉ်က
ကျွန်တော်နားကိုပင် ကျွန်တော်
မယုံချင်။ ကျွန်တော်ဘဝ အခြေ
အနေအားလုံး သိလျက်သားနဲ့
ဘာပြုလို့များ ကျွန်တော့်အပေါ်
မေတ္တာရှိနေတာလဲ။ ကျွန်တော်
... မဝေခွဲတတ်။

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်
တော် ပြန်ပြီးဆန်းစစ်တော့လည်း
... ချို့သဲမှချို့သဲ။

ကြာတော့ ကျွန်တော့်
ဇနီးက ရိပ်စားမိသွားပြီ။ သို့သော်
ဘာမှတော့မပြောသေး။ ရန်မ
လုပ်ခဲ့။ ပုံပြင်တစ်ခုထဲကလို ယုန်
ကလေးနာစေးရင်းနှင့် အချိန်နှင့်
အခါကို ကြည့်နေသည့်သဘော။

နောက်တော့ ပြောချင်
အပြစ်ရှာချင်သည်။ အချိန်မှန်
အိမ်ပြန်လာဖို့ အသောက်အစား
လျော့ဖို့။ သို့သော် ကျွန်တော်က
တော့ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့
အပြစ်ကို ရန်လုပ်လာမည်စိုး၍
အပြစ်ကို ဖုံးကွယ်သည့်အနေဖြင့်
အပြစ်မရှိသည့် ဇနီးကို အပြစ်ရှာ
ပြီး အပြစ်ပြောရင်း ကျွန်တော့်
အပြစ်ကို သူများအပြစ်နှင့် ဖုံး
ကွယ်ခဲ့သည်။

ခုတော့ ...
ချို့သဲက ... ကျွန်တော်
နှင့်အတူ ဘဝသစ်တစ်ခု တည်
ထောင်ချင်ပြီတဲ့လေ ...

အိမ်ထဲ

တိုင်းရင်းသားကျေးရွာ
သို့ ခရီးသွားသူများကို ပို့ပေးအ
ပြီး သာကေတလမ်းကြောအ
တိုင်း မောင်းပြီးပြန်ခဲ့သည့် ကျွန်
တော်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဟိုအလျင်
ကလို အိမ်ထောင်ရေး သာယာမှု
မရှိခဲ့သည့် ကျွန်တော်။ ဇနီးဖြစ်
သူအပေါ် အကြင်နာတွေ မပေး
ချင်သည့် ကျွန်တော်။ တစ်ခါ
တစ်ရံ အိမ်ကိုမပြန်ဘဲ နေခဲ့သည့်

ကျွန်တော်။ ကျွန်တော့်အ
ကြောင်း ကျွန်တော်တွေ့ရင်းနှင့်
အမှားကို မှားမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေ
ခြင်းသည် အဘယ်သို့သော
သဘောလဲဆိုတာကို အဖြေမရှာ
မိ။ အဖြေမရှာခဲ့ ...။

တွေ့ရင်း ပြန်ခဲ့သည့်
ကျွန်တော်။ ဗန္ဓုလတံတားကို
ဆင်းခဲ့သည်။ ပြီးသည်နှင့် ဗိုလ်
တထောင်ဘုရားလမ်းဆင်းလာပြီး
ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း မောင်း
လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန် ဘိုက
လေးဈေးမှတ်တိုင်မှာ လူအချို့
ရုန်းစုရုန်းစုဖြစ်နေ၍ ကားအရှိန်
ကို အသာလျှော့ချလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့် ...
ကားတိုက်လို့လား”

တွေ့ရင်းနှင့် မလှမ်း
ကမ်းမှာ ရပ်လိုက်မိသည်။
အချင်းဖြစ်ရာကို အသေအချာ
ကြည့်မိသည်။

“ဟင် ... ထွေး၊ ထွေး
မောင်”

မှန်သည်။ တစ်ချိန်
တက္ကစီကားမောင်းရင်း သရေ
တောဂိတ်မှာ အတူနေခဲ့သည့်

ရှုထောင့်မှတ်တမ်းများမဂ္ဂဇင်း

ထွေးမောင်။ နောက်အိမ်ထောင် ပြုပြီး လက်ရှိမိသားစုကို ပစ်ပယ် သွားခဲ့သည့် ထွေးမောင်။ မိသား စုကိုသာမက လက်ရှိပစ္စည်းတွေ ပါထားခဲ့လို့ သူများကားအငှားရှာ ပြီး မောင်းနေရသည့် ထွေးမောင် ...

ကျွန်တော် ... သူတို့ဆီ အသေအချာကြည့်တော့ ထွေး မောင်ရယ်၊ လူစိမ်းတစ်ဦးရယ်၊ ကောင်မလေးတစ်ဦးရယ်။ ပြီး တော့ ဘေးကနေ ဝိုင်းကြည့်နေ ကြသည့် လူလေးငါးဦးရယ်။

ထွေးမောင်က မိန်းက လေးကိုဆွဲခေါ်ရင်း လက်သီးဖြင့် ထိုးရင်းရှိသလို အခြားကောင် တစ်ကောင်က ကောင်မလေးကို ရိုက်ရကောင်းလားဆိုပြီး တုံ့ပြန် ဖို့ဟန်ပြင်ပြင်။ ထိုကောင်လေး ကို အခြားသူတွေက ဆွဲထားသ လို ထွေးမောင်ကိုလည်း အခြား သူများက ဆွဲထားသည်။ ကောင် မလေးက ထွေးမောင်လက်ထဲမှာ ရုန်းကန်ရင်း၊ ငိုယိုရင်း၊ ဆဲဆိုရင်း ရန်တွေ့ရင်းရှိနေသည်။

“ဒါ .. ထွေးမောင်ရဲ့

နောက်အိမ်ထောင် ကောင်မ လေးပါလား”

မှန်သည်။ ထွေးမောင် .. နောက်အိမ်ထောင် ပြုပြီးသည့် နောက် မထင်မှတ်ဘဲ ဂိတ်ဆီ လာလို့ ကျွန်တော်မြင်ဖူးခဲ့သည်။ အသေအချာကြည့်တော့ ထွေး မောင်ရဲ့ အိမ်ထောင်သည် ကောင်မလေး ...

“မင်း .. မင်း .... အ တော်သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမ။ ငါက တော့ ငါ့မိသားစုကိုပစ်ပြီး မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ လက်ထပ်ယူခဲ့တာ။ အခုတော့ နောက်ထပ်လင်ငယ် နဲ့ ချိန်းတွေ့ရတယ်လို့ .. ကွာ .. တောက်”

ပြောရင်းငိုရင်း ... ဒေါသထွက်နေသည့် ထွေး မောင်။ ထွေးမောင်က အခြားသူ တွေ ထိန်းထားသည်ကြားမှ အတင်းရုန်းကန်နေသည်။

“ဟိုအကောင် .. မင်း ကိုလဲ တရားစွဲမယ်။ ဒါ .. ငါ့တရားစင်မယားကွ”

“စွဲလေ ... စွဲဗျာ ... ကျုပ်က .. ငွေပေးထားရတာ။

သူ့ယောက်ျား ကားမောင်းတာ မလောက်လို့ဆိုပြီး ... ငွေချေး နေရတာဗျာ ...”

“ဘာကွ ...”
လူစိမ်းက ပြန်ပြော သည်။ ကောင်မလေးက ထွေး မောင်ဘက်က ရပ်တည်မည့်ပုံ မပေါ်။

“ဒီမယ် ... ကိုထွေး မောင် ရှင်တိုင်ချင်ရာတိုင် ... ရှင် ပဲအရှက်ကွဲမှာ။ ဒီမှာ ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မဆီ လုံးဝမလာနဲ့တော့ ဒါ ပဲ”

“တောက် ... ခွေးမ သိကွာပျက်မ”

ကောင်မလေးက ပြော ရင်းပြေးထွက်သွားသည်။ လူစိမ်း ကောင်လေးကလည်း ကောင်မ လေးနောက် အပြေးလိုက်သွား သည်။ ဩော် ... လင်ရှိတရား ဝင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုက ဥပဒေမဲ့လှချည် လား။ လုပ်ရပ်ကလည်း မင်းမဲ့၊ ဥပဒေမဲ့၊ ပြောဆိုတာလည်း မင်း မဲစရိုက်မဲ့။

ကျွန်တော် ... မနေသာ

တော့ ...

“ထွေးမောင် ...”

“ဟင် ... ဝေလွင် ...”

ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာ
သူက ထွေးမောင် ...

***

ထို့နေ့က ထွေးမောင်
နှင့်ကျွန်တော်တို့ သရက်တော
ဂိတ်ကို လာခဲ့ကြသည်။ သူ့သူ
ငယ်ချင်းတွေက ထွေးမောင်အ
ဖြစ်ကို မေးကြတော့ ထွေးမောင်
က အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြခဲ့သည်။
သူ့မိန်းမ အခြေအနေပျက်နေ
ကြောင်း၊ နောက်တစ်ယောက်နှင့်
ဖောက်ပြန်နေသည်ကို ဝန်းကျင်
ကပြောလို့ လိုက်ချောင်းနေ
ကြောင်း၊ ဒီကနေ့ သူ့မိန်းမဖြစ်
သူတို့ တည်းခိုခန်းတစ်ခန်းက
ထွက်လာ၍ ပြဿနာဖြစ်
ကြောင်း။

ယခုတော့ ... လုံးဝ

စိတ်နာကြောင်း။

ပြောရင်း ငိုခဲ့သည်
ထွေးမောင်။ ဒေါသမပြေသည်
ထွေးမောင်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့
က တရားချရင်းနှင့် နောက်ရက်
တွင် ယခင် အိမ်ထောင်စုထံ ပြန်
ပို့ပေးဖို့ တိုင်ပင်ကြသည်။ ထွေး
မောင်ကလည်း သူ့အမှားကိုဝန်
ခံပြီး မယားကြီးကို ဒူးဖက်
တောင်းပန်ပါမည်ဟု ဆိုလာခဲ့
သည် ...

ထိုအခါ ... ကျွန်တော့်
အတွေးထဲမှာ။ ယခုအချိန် ကျွန်
တော့်မိသားစုကို ပစ်ပယ်နိုင်မည်
လာ။ ချိုသဲနှင့်အတူ ဘဝသစ်
ထူထောင်နိုင်မည်လာ။ ချိုသဲအ
ခြေအနေကိုရော လေ့လာပြီးပြီ
လာ။ ချိုသဲကရော ကျွန်တော့်
အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိပါ့မလား။
တွေးရင်းနှင့် ... ကျွန်တော်ခေါင်း
ခါမိသည်။

ထိုအချိန်၌ အသိတစ်ခု

ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်
မှားနေမှန်း နားလည်သွားပြီး
လက်ရှိအချိန်က မီးဝါပြနေသည့်
အချိန်။ မီးနီဆဲ ရပ်နေသည့်
အချိန်နှင့် မီးစိမ်း၍ မောင်းနှင်
သော ကျွန်တော့်အဖို့ ...

မီးဝါချိန်တွင် ရခဲ့သော
အသိတရားတို့က ကျွန်တော့်
နှလုံးသားပဟိုက်က ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
အမှန်ကို တွေ့သွားပြီ ...

“ခွင့်လွှတ်ပါတော့
မိန်းမရယ် ...”

ကျွန်တော့် မျက်နှာ
အိမ်မှာတော့ ဇနီးနှင့်သားသမီး
ပုံရိပ်က အထင်အရှား။

တွင်းကြီးသားတင်ဝင်

နှုတ်ခမ်းပါးလေး သက်သေတည့်

ဆွေမြင့်သူ (ကြေး/မြေ)
(ရသံဝတ္ထုတို)

“နှုတ်ခမ်းပါးလေး သက်သေတည်”
 ဆွေမြင့်သူ(ကြေး/မြေ) သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်။ အနစ်နာခံတတ်သော အောင် သွယ်တော်ကြီးလည်းဖြစ်သည်။ ညိုဝင်းတစ်ယောက် မနေကဆုံး ငြိဟူသော သတင်းစကားကြားရ ၍ ဖိတ်ဆွေတို့ဝတ္ထုရားနှင့်အညီ သတင်းမေးရအောင် ဦးဖုန်းရွှေ သွားရောက်သည်။

ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှ ခရီး စတင်သော ၂၀၂ အထူးလိုင်း ကားက ဒီနေ့ကျမှ ထိုင်ခုံတွင်လူ ပြည့်နေ၍ မတ်တတ်ရပ်စီးလာ ခဲ့ရသည်။ မြောက်ဥက္ကလာပ အဝိုင်းမှတ်တိုင်တွင် ခရီးသည် အချို့ ဆင်းလေ့ရှိ၍ နေရာတစ် နေရာတော့ ရလိမ့်မည်ဟု မျှော် လင့်သည်။

သို့သော် တနင်္ဂနွေရုံး ပိတ်ရက်မို့ ခရီးသည်ကများပြီး မြောက်ဥက္ကလာပ အဝိုင်းမှတ် တိုင်မှ စထွက်သော်လည်း နေ ရာမရ။ ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံအရောက် တွင် ဦးဖုန်းရွှေရပ်နေသည် ဘေး

ထိုင်ခုံမှ ခရီးသည်က ထမည် ဟန်ပြင်သဖြင့် ဝင်ထိုင်ရန်ကြံ စည်လိုက်ချိန်တွင် သူ့လိုပင်မတ် တတ်ရပ်စီးလာသော အမျိုးသမီး ငယ်ကို သတိထားမိ၍ ..

“သမီး .. ထိုင်ပါ”
 “ဟင့်အင်း အဘထိုင် ပါ။ သမီးက စောစောလေးကမှ ကားပေါ်တက်လာတာပါ”
 “ရပါတယ် သမီးရဲ့။ Lady First လေ ..”

“နေပါစေ အဘပဲထိုင် ပါ။ အဘက အသက်ကြီးပါတယ် အားနာပါတယ်”
 သူထိုင်ပါ။ ငါထိုင်ပါနှင့် သူများဝင်ထိုင်မည်စိုး၍သာ ဦး ဖုန်းရွှေ ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ အမျိုးသမီးငယ်ကို ကျေးဇူးတင် သွားသည်။ သူမကို စေ့စေ့ကြည့် မိသောအခါတွင်ကား ဦးဖုန်းရွှေ အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူမ၏ ဖြူဖွေးသော မျက်နှာနှင့် အနည်းငယ် ချွန်သ ယောင်ရှိသော နှာတံအောက်မှ နီတျာတျာ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတစ် စုံ။

“မင်းသမီးက မင်းနဲ့ တော်တော်တူတယ်ကွ။ အထူး သဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်းပါးလေးက မင်းရဲ့နှုတ်ခမ်းနဲ့ တထေရာတည်း ပဲ”

ညိုဝင်းပြောခဲ့ဖူးသော စကားတစ်ခွန်းကို ပြန်လည်ကြား ယောင်မိသည်။
 “ဒီ သူမငယ်ဟာ ဦး သမီးများ ဖြစ်နေမလား ...?”

အဖေ ကွယ်လွန်သွား ကြောင်းကို မြောက်ဥက္ကလာပ နီလမ်းနေ အန်တီဝင်းတို့ဆီ သွား ရောက်ပြောကြားပြီးနောက် အိမ် အပြန်တွင် အောင်ဆန်းသိမ် ရောက်သော (၂၀၂)လိုင်းကားကို မြောက်ဥက္ကလာပ အဝိုင်းမှတ် တိုင်၌ ပြောင်းစီးသည်။

ထုံးစံအတိုင်း (၂၀၂ ကားပေါ်တွင် ထိုင်ခုံမရပြန်။ သူ့ လိုပင် မတ်တတ်ရပ်စီး ခရီးသည် များရှိနေရာ အနည်းငယ် နေရာ ချိသည်နေရာသို့ တိုးဝင်သွား သည်။

အရပ်ရည်ရည်

သားဖြူဖြူ မျက်မှန်နှင့် ခန့်ခန့် လူကြီးတစ်ဦး၏အနားသို့ ရောက် သွားသည်။ အသက်ကတော့ (၆၀)ခန့်ရှိမည်။ ထူးခြားသည် တား ထိုလူကြီး၏ နှုတ်ခမ်းမှာ သူမ၏နှုတ် ခမ်းပါးနှင့် အတော် တူ၍ အသာငေးကြည့်နေခိုက် “သမီးထိုင်ပါ” ဟု ထို လူကြီးကနေရာပေးသည့်အဖြစ်။ သို့သော် သူမက မထိုင်ဘဲ ထို လူကြီးကိုသာ ထိုင်ခိုင်းလိုက် သည်။ နှစ်ယောက်သား အ ကြည့်ချင်းဆုံတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ ခံစားရသည်။

“အဖေ ခုပြောမယ့် စကားကို သမီးတစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းသွားပါမယ်လို့ ကတိ ပေးရင် အဖေတစ်ခု ပြောပြခဲ့ မယ်။ ဟောဒီ သမီးကြီးကလေ အဖေ့သမီးအရင်း မဟုတ်ဘူး ကွယ်။ အဖေအရမ်းချစ်တဲ့ သူ ငယ်ချင်းနဲ့ သမီးအမေတို့ ငြိစွန်း ကြပြီး သူတို့ချင်း မညားဖြစ်လို့ သမီးကြီးအမေကို အဖေက လက်ထပ်ယူတဲ့အချိန်မှာ သမီး ကိုယ်ဝန်ပါလာခဲ့တယ်။ အဲဒါ သမီးတစ်ယောက်တည်း သိပါ စေ၊ မင်းအမေက လွဲရင်ပေါ့”

ဖခင်ကြီး မကျန်းမာဘဲ အိပ်ရာထဲလဲနေတုန်း “ခင်အေး မွန်” တစ်ဦးတည်း အနားမှာရှိ ခိုက် ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားတစ် ခွန်း။

“အင်း ... အဖေပြော ပြတဲ့ ငါ့ရဲ့ အဖေအရင်းဟာ ဒီ လူကြီးများ ဖြစ်နေမလား” ဦးဖုန်းရွှေ၏ ဘေးထိုင်ခုံ မှ ခရီးသည်က အင်းစိန်မှတ်တိုင် တွင် ဆင်းသွားတော့ အမျိုးသမီး ငယ်က မရဲတရဲဝင်ထိုင်သည်။ ပထမတော့ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့ရာမှ ဦးဖုန်းရွှေ က မနေနိုင်တော့ဘဲ စကားစ လိုက်သည်။

“သမီးက ဘယ်လဲ ကွယ့်”

“အောင်ဆန်းကို ပါ အဘ”

“အဘလဲ အောင်ဆန်း သွားမှာကွယ်၊ သမီးက အောင် ဆန်းရပ်ကွက် ဘယ်နားမှာ နေ တာလဲဟင်”

“အောင်ဆန်းဆေးရုံ ဝင်းမှာ နေပါတယ် အဘ”

“ဟင် တိုက်ဆိုင်လှ ချည်လား။ အဘလဲ အောင်ဆန်း ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ အဘရဲ့သူငယ် ချင်း အသုဘကို သွားမလို့ ကွယ်”

“ရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့ အဘ သူငယ်ချင်း ညှိဝင်းက မနေ့ညက ဆုံးသွားတယ်လေ။ အဲ့ဒါ သတင်းမေးမလို့သွားမှာ သမီးက ဦးညှိဝင်းကို သိလို့ လား”

“အဲ့ဒီ ဦးညှိဝင်းဆိုတာ သမီးရဲ့ဖခင်ပါ အဘ ... အဟင့် ...”

“ဟေ ....”

ဦးဖုန်းရွှေနှင့် ခင်အေး မွန်တို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို အိမ်ထဲဝင်လာသည်လည်း မြင်ရော ဒီတစ်ခါ အံ့ဩသွားသူက ဒေါ်မြအေးဖြစ်ပါသည်။

“မေမေ ... ဖေဖေသူငယ်ချင်းဆိုတာ တစ်ခါတည်းပါ လာတယ်။ အဲဒီအဘနဲ့ လိုင်းကားပေါ်မှာတစ်ခါအတူ ထိုင်စီး

လာ ကြတာလေ ...”

“လာ ... လာ ကိုဖုန်းရွှေ ရှင်သူငယ်ချင်းက ရှင်အလာကို မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မကို ကလေး(၄)ယောက်နဲ့ ပစ်ထားခဲ့ပြီးတော့ ... ဟီး ... ဟီး ...”

ညှိဝင်းအလောင်း ကား ခုဆို ထိန်ပင်သုသာန်အအေးခန်းမှာ ရောက်နေလောက်ပေပြီ။ ရန်ကုန်မှာ လူသားတို့နိစ္စသဘောနှင့် ကိစ္စချောလျှင် ဟောခနဲဆို နာရေးကူညီမှုအသင်းက ရောက်လာပြီး လိုအပ်သည်များကို အစစအရာရာ ဆောင်ရွက်ပေးသည်မို့ ဘာမျှပင်စရာ မလိုတော့ပြီ။

“အေးဟာ ငါ့သူငယ်ချင်းကြီး ခုလို သက်ဆိုးမရည်တော့တာ ငါလဲစိတ်မကောင်းပါဘူး။ ငါလဲ နင်တို့မိသားစုဆီ လာလည်မယ်၊ လာလည်မယ်နဲ့ မလာဖြစ်ခဲ့တာကြာပြီ။ ငါ့မှာလဲ ပင်စင်ပြီးကတည်းက ငွေစုငွေချေးအသင်းမှာ ဆက်လုပ်နေရတယ်။ တစ်နေ့မှ အားတယ်လို့

မရှိပါဘူး မမြဲအေးရယ်”

“ဒါနဲ့ ကိုဖုန်းရွှေရဲ့ သမီးတွေကော သူတို့အမေနဲ့ အတူတူနေသလား။ ကိုဖုန်းရွှေရော တစ်ယောက်တည်းနေတာလား”

အသုဘအိမ်ရောက်နှင့်နေသော အပေါင်းအသင်းများနှင့် အာလာပ၊ သလ္လာပစကား စမြည် ပြောဆိုကျီစယ် စကြနောက်ကြရင်း သည်အောင်ဆန်းမြို့မှာ ဘောလုံးကန်ကောင်းသော ကိုဖုန်းရွှေကို လှည်းနေလှေအောင်းမြင်းစောင်းမကျန်မသိသူမရှိ။ အားလုံးက ဝိုင်းချစ်ကြလေသည်။

“တော .. စတား”ဘဝကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။

စကားလက်ဆုံပြော၍ မကုန်ကြပေမယ့် အချိန်တန်တော့လည်း အိမ်ပြန်လာခဲ့ရသော ဦးဖုန်းရွှေသည် သူ၏ငယ်ချစ်ဦး တောသူမလေး မမြဲအေးနှင့် အချစ်ဇာတ်လမ်းစခဲ့သည်။ “တောစတားနှင့် ရည်းစားတောသူ”အကြောင်းကို ပြန်လည်စဉ်းစား တွေးတောမိပါတော့သည်။

ရှုထောင့် ညိုသင်းဒုင် ဒုသန့်စုစင်

“ဂိုး ... ဂိုး ...”

“ဖုန်းရွှေကွ၊ တော
စတားကွ နောက်တစ်ဂိုးသွင်းပါ
ဟေ့”

ဖုန်းရွှေကား အကောင်း
ဆုံး ရှေ့တန်းကစားသမားပီပီ
ထစ်ဖက်မှ နောက်တန်းလူများကို
တိုခေါက်၊ သည်ခေါက်ဖြင့် ဂိုးထဲ
သို့ရေမက ကန်သွင်းသည်။

“ဂိုး ... ဂိုး ...”

အင်းစိန်မြို့နယ်ရှိ ရပ်
ကွက်ဘောလုံးပွဲများတွင် ဂိုးသွင်း
ကောင်းသော ဖုန်းရွှေကို မြို့နယ်
ထက်ရွှေစင်အဖြစ် ရွေးချယ်ခံရ
သည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ပါ။ အ
သားဖြူဖြူ၊ ရပ်ချောချောဘော
လုံးသမားမို့ ပျိုတိုင်းကြိုက်သည်
ပိုင်းဆီခိုင်လည်းဖြစ်သည်။

ယင်းလှပျိုဖြူများအ
ဖက် မမြဲအေးဆိုသောမိန်းမချော
အေးနှင့် ဖုန်းရွှေတို့ သမီးရည်း
စားဖြစ်ကြသည်မှာ ညှိဝင်း၏
ယောဂမကင်း။ ညှိဝင်းက အိမ်
ဆင်းချင်းမမြဲအေးကို အောင်သွယ်
အဆွဲခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ညှိဝင်း

က မမြဲအေးကို အသေအလဲ
ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့သော်လည်း
ဖုန်းရွှေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည့်
အချိန်မှစ၍ မမြဲအေးက ဖုန်းရွှေ
ဆီ စိတ်ညွတ်သွားလေတော့
သည်။ ညှိဝင်းမဟုတ် ကျန်ရစ်ကြီး
ဖြစ်သွားရရှာသည်။

သူငယ်ချင်းနှင့် ချစ်သူ
ကို ကြည်ဖြူစွာ အောင်သွယ်ပေး
ရသည်ကိုပင် အပြုံးမပျက်၊ ခင်
မင်လျက်ဖြင့် စိတ်သက်သာရာရ
ခဲ့သော ညှိဝင်းသည် ဖုန်းရွှေနှင့်

မမြဲအေးတို့ ချိန်းတွေ့သည့်ညမှာ
တောင် ဖုန်းရွှေခြံစည်းရိုး ကျော်
တက်နိုင်ရေးအတွက် ကုန်းပိုးခဲ့
ပါသေးသည်။

သို့သော် ...

ဖုန်းရွှေက ရည်းစားများ
သည်။ မြာစွံသည်။ ရည်းစားတွေ
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ထား
သည်။ မမြဲအေးကိုလည်း (၆)လ
လောက်ကြာတော့ အဆက်အ
သွယ်ဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ
ညှိဝင်းကမနေနိုင်။

ရှုထောင့် ချစ်ခြင်း ရသနာများ

“ဟေ့ကောင် ဖုန်းရွှေ မင်းဘာဖြစ်လို့ မြဲအေးဆီ ခြေဦး မလှည့်တော့တာလဲ၊ ဟိုမှာ တင့်တင့်ရယ်ရယ်နဲ့ မင်းကွာ၊ တကယ်ရက်စက်တဲ့ကောင်ပဲ”

“ညှိုဝင်းရာ ငါအလုပ်ထဲက မြင့်မြင့်ရီနဲ့ ခရီးရောက်နေတာ မင်းလဲအသိသားနဲ့ကွာ၊ ငါမြင့်မြင့်ရီကို တကယ်စွဲလမ်းနေပြီကွ၊ သူနဲ့တောင် ယူဖြစ်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဟေ ဒါဆို မင်းမမြဲအေးကို ထားခဲ့ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်မချီ အမိသော်လည်း သားတော်ခဲဆိုတဲ့ စကားရှိပါတယ်။ ခုမှတော့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး မမြဲအေးကို ငါချစ်တော့ချစ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ လုပ်မနေနဲ့။ မင်းနဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက် ညဘက် ညဘက်တွေမှာ မြဲအေးတို့အိမ်ပေါ် ခိုးတက်ကြတာကို အိမ်နီးချင်းတွေကတိုင်လို့ သူ့မိဘတွေ သိကုန်ပြီ သူ့ကို ယောက်ျားပေး

စားဖို့လဲ လုပ်နေပြီ။ ဒီအချိန်မှာ မင်းဘာလုပ်သင့်သလဲ စဉ်း စား ...”

“အေး ငါတစ်ခုစဉ်းစားမိပြီ။ မြဲအေးနဲ့ချိန်းတွေ့တာ မင်းလိုလိုငါလိုလိုဖြစ်နေတာ မင်းကလဲ မြဲအေးနဲ့ငါ မဖြစ်ခင်ကတည်းက မြဲအေးကို အသေအလဲ ကြိုက်နေတာဆိုတော့ အင်း ... မင်းပဲ မြဲအေးကို ခိုးပြေးတော့ကွာ”

“ဟေ ...”

ဦးဖုန်းရွှေ အတိတ်ကမ္ဘာမှ ပြန်လည်နိုးထလာချိန်တွင် ဘတ်စ်ကားမှုတ်တိုင်သို့ ရောက်ခါနီးလေပြီ။ သူ၏နောက်မှ လိုက်လာသော ဦးညှိုဝင်း၏ သမီးကြီးကို သတိမထားမိ။

ဪ ... ညှိုဝင်းရယ်၊ အရက်လည်းမသောက်၊ ဆေးလိပ်လည်းမသောက်၊ ကွမ်းမစားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ အဆုတ်ကင်ခွာနဲ့ သေရတယ်လို့ .....

တကယ်တော့ ဦးညှိုဝင်းသည် အနစ်နာခံသည့်နေရာ

တွင် နှစ်ယောက်မရှိဟု ဆိုရလေသည်။ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲသော မြဲအေးကို ခိုးပြေးကာ သားမှတ်မှတ်မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းသင်း၍ သေသည်တိုင်လုပ်ကျွေးခဲ့သည်။

သူ .. မမြဲအေးကို ခိုးပြေးစဉ်က မမြဲအေးမှာ ကိုယ်ဝန် (၂)လရှိနေသည်ကိုပင် မည်သို့မျှသဘောမထားခဲ့ကြောင်း၊ ဦးဖုန်းရွှေနှင့်ရခဲ့သည့် ထိုကိုယ်ဝန်ကိုလည်း ရှော့ရှော့ရှုရှုမေ့ဖွားရန် စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြောင်း၊ မေ့ဖွားပြီးနောက်လည်း သမီးအကြီးဆုံးကို ပို၍ပင်ချစ်ကြောင်း၊ ဦးဖုန်းရွှေကို ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့သည်။

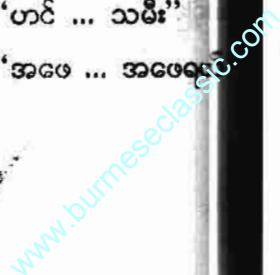
ဦးဖုန်းရွှေကိုယ်တိုင်ကလည်း သည်ကလေးမကို မြင်မြင်ချင်း မိမိ၏သမီးမှန်းသိသည် သွေးကစကားပြောသည်ထင်။

“အဖေ ... အဖေ ...”

နောက်မှ ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးညှိုဝင်း၏ သမီးကြီးဖြစ်နေသည်။

“ဟင် ... သမီး”

“အဖေ ... အဖေရင်”

ပြန်တော့မလို့လား။ အဖေကြီး အသုဘချတဲ့နေ့ ရက်လည်ဆွမ်း သွတ်တဲ့နေ့ကျရင် အဖေလာဦး မယ် မဟုတ်လားဟင်”

“လာ၊ လာ ... သမီး လမ်းမကြီးပေါ်မှာ မကောင်းဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ သွားပြော တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

သားအဖနှစ်ယောက် နီးစပ်ရာဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ထောင့် ကျကျိုင်းနားသို့ ထိုင်မိကြသည်။

“အဖေက အလုပ်ကိစ္စ တွေ များတယ်နဲ့တူတယ်။ အိမ် မှာတောင် ကြာကြာမနေဘူး နော်”

အားကိုးလို သောအ ကြည့်နှင့် အားငယ်လှစွာ မျက် လုံးများက သမီးဖြစ်သူ၏မျက်နှာ တွင် ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်နေသည်။ ခြယ်မှုန်းထားခြင်း မရှိသော ကရုဏာသက်ဖွယ် သမီးမျက်နှာ ကို ဦးဖုန်းရွှေ ပြန်လည်ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲတွင် ကြည့်နေရသလို စိတ်မကောင်း

လာရမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ အဖေရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း နောက်ဆုံး ခရီးတို့ အစအဆုံး လာဖြစ်မှာ ပါ...

ခြင်းများစွာ ဖြစ်လို့လာသည်။

“ကိစ္စတွေတော့ ရှိတာ ပေါ့သမီးရယ်၊ အခုချက်ချင်း ပြန် ရလောက်အောင်တော့ မဟုတ် ဘူး။ ခုနက စဉ်းစားရင်းတွေးရင်း နဲ့ မွန်းကျပ်လွန်းလို့ပါ။ ကိုယ်တိုင် လဲ ဘာကိုမှတ်လုပ်ရမလဲ ဆို တာကိုပေါ့”

စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နား ထောင်နေသော ခင်အေးမွန်က ဦးဖုန်းရွှေ၏ စကားများကို ပဟေ င်တစ်ပုဒ်၏ အဖြေကို သိချင်သ လိုနှင့် မေးရန်ဟန်ပြင်ပြီးမှ သူမ ဖခင်၏ ခံစားမှုကို ဆက်လက်

မဖြစ်စေလိုတော့ပေ။

“အင်း ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါနဲ့ ခုနကမေးတာ နောက်ရက် တွေမှာ လာမယ်မဟုတ်လား အဖေ”

“လာရမှာပေါ့ သမီး ရယ်၊ အဖေရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ် ချင်း နောက်ဆုံးခရီးကို အစ အဆုံး လာဖြစ်မှာပါ ...”

ဝန်းကျင်တွင် လေပူ များမင်းပူနေကြသည်။

ဦးဖုန်းရွှေ အိမ်ပြန် ရောက်တော့ မြင့်မြင့်ရီနှင့်ရထား သော သမီးနှစ်ယောက်အနက်

အကြီးမက ဦးကြိုသည်။ သူ့
ယောက်ျား နိုင်ငံခြားတွင် အလုပ်
လုပ်နေပြီး စက်ချုပ်သင်တန်း
တက်နေသည်။ အငယ်မက
တော့ ပုဇွန်တောင်ရွေးတွင် ဖိနပ်
ဆိုင်ဖွင့်ထားကာ ယောက္ခမအိမ်
တွင် ခင်ပွန်း၊ သမီးတို့နှင့်နေထိုင်
ကြသည်။

“အဖေ ထမင်းစား
တော့မလား”

“ဟင့်အင်း ... အဖေ
အစားတော့ဘူး”

“သမီးကော ဘာတွေ
ချက်ထားလဲ”

“သမီးဈေးသွားပြီး
အဆင်ပြေတာလေး ဝယ်ချက်
ထားတယ်”

မြင့်မြင့်ရဲ့ ဆုံးပြီးက
တည်းက ဒီသမီးနှစ်ယောက်နှင့်
ဆိုးတူကောင်းဖက် တိုင်ပင်၍
အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်ကြ
သည်။ သမီးကြီးမှာ အဖေဖြစ်သူ
ကို အလိုက်တသိနှင့် ပြုစုဂရုစိုက်
ရှာသည်။ အရာရာကို ခေါင်း
အေးအေးနှင့် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်
တတ်သော ဒီသမီးကြီးအတွက်

စိတ်ချနေချေပြီ။

ဆောင်းငွေများ တိုးဝေ
သောညပြင်တွင် ဦးဖုန်းရွှေရင်ထဲ
မှာတော့ နွေကန္တာရသဖွယ်။ သူ
ငယ်ချင်းညှိုဝင်းအတွက် စိတ်ထိ
ခိုက်ရသလို ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သမီး
ခင်အေးဖုန်းအတွက်လည်း စိတ်မ
ကောင်းဖြစ်ရသည်။ မိမိကိုစွန့်ပစ်
ခဲ့သော ဖခင်ဟု နာကြည်းမည်
ကိုသိသလို ညှိုဝင်းအပေါ်တင်
နေသော အကြွေးကို ဘယ်လို
ပြန်ဆပ်ရမည်ကိုလည်း စဉ်းစား
နေတော့သည်။

“အဖေ ... သမီးအိပ်
တော့မယ်”

“အိပ်ခါနီး ဆေး
သောက်ဦးနော်”

“သမီးလဲ အိပ်တော့
လေ”

အတွေးများလွင့်ပြယ်
ကာ ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်သည်။ ဒီနှစ်
ဆောင်းက သိပ်မအေးသလိုပင်။

x x x

ရက်လည် မပြီးမချင်း
ကူညီသူများ၊ သတင်းလာမေးသူ
မိတ်ဆွေများ၊ ဆွေမျိုးများနှင့်

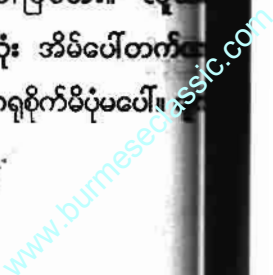
စည်ကားလှသော်လည်း ဒေါ်
မြအေးတစ်ယောက် စိတ်ကျေနပ်
နှစ်သိမ့်မှုမရသေးပေ။ အစား
ပူပန်ရပေမဲ့ သားသမီးများနောင်
ရေး စဉ်းစားကာအတွေးမအေး
နိုင်ပေ။ ခုမှ ကိုဖုန်းရွှေကပေါ်လာ
ပြန်သည်မို့ အတွေးသံ သရာထဲ
လက်ပစ်ကူးနေမိသည်။

ဦးညှိုဝင်း တစ်လပြည့်
လည်း အဆင်ပြေစွာ ပြီးမြောက်
သွားသည်။ အရာအားလုံး ဝုံ့ပုံ
မြန်ဖြစ်သယောင်ရှိသော်လည်း
အလျင်အတိုင်း မဟုတ်တော့ပေ။
သူရိယနေမင်းကြီးသည် တာဝန်
ကိုထမ်းဆောင်ရန် အရှေ့ဘက်
ချီတက်လာသည်။

ဒီနေ့ရုံးပိတ်ရက်မို့ ဦး
ဖုန်းရွှေတစ်ယောက် ဒေါ်မြအေး
တို့ဘက် လှည့်လာဖြစ်သည်။

“သမီးရေ ခင်အေး
အဖေလာတယ်”

အိမ်ဝမှ လှမ်းခေါ်၍
သွားလိုက်သည်။ တွေ့ရသည့်
ကား ဒေါ်မြအေး။ လူထု
ယောက်လုံး အိမ်ပေါ်တက်
သည်ကို ဂရုစိုက်မိပုံပေါ်။

ရှုထောင့်များဖြင့် ရသစုံများ

နာပြင်၌သာ သောကပုံရိပ်များ ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်နေသည်။

“အဟမ်း၊ မမြအေး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဪ... ကိုဖုန်းရွှေ ပါလား၊ ဘာရယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ”

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ခေါ်မှသာ ဒေါ်အေး သတိဝင် ကာ ပြန်ပြောလာသည်။

“ကိုညိုဝင်း ကိစ္စတွေ မှာ ကူညီပေးခဲ့တာတွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မဟုတ်တာပဲဗျာ၊ ဒါ တွေက ကျွန်တော်လုပ်သင့်လုပ် ထိုက်တဲ့ ကိစ္စတွေပဲဟာ။ ဒီထက် ပိုပြီး လုပ်ပေးသင့်တာတွေ အများကြီးပါ”

မိမိအတွေးထဲတွင် စကားပေါင်းများစွာ ပြောနေမိ သည်။ (ကိုယ့်မှာ ဘာအရည်အချင်းရှိလို့ ခွင့်လွှတ်ဖို့ပြောရက်မှာ ထဲဗျာ၊ လက်ရှိနဲ့ ကျန်ရှိတဲ့ဘဝ တွေမှာ အကောင်းဆုံးကြိုးစား သွားရင်းနဲ့ နေဖို့ပါပဲ၊ ဘာမှမမျှော် လင့်ပါဘူး။ သမီးလေးရဲ့ နွေး

ထွေးကမ်းလင့်မှုကလွဲရင်ပေါ့)

“ပြီးခဲ့တာတွေလဲ ပြီး သွားပါပြီရှင်၊ အသက်တွေရုလာ ကြပြီပဲလေ။ ကျွန်မမှာ အမုန်း နာယာတစ်စွာ လုံးဝမရှိပါဘူး။ ဂျန်နေတဲ့ အငယ်လေးတွေအ တွက် ပြုစုရဦးမယ်လေ”

ဒေါ်မြအေး၏ စကားအ ဆုံးမှာ ဦးဖုန်းရွှေ၏ ကရုဏာစိတ်

ကလေးများ ယုံနှံသွားသည်။ ထို အချိန်တွင် ဈေးမှပြန်လာသော ခင်အေးမွန်က အသာဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ (သမီးလေးက ဒီ အရွယ်ကလေးနဲ့ ကြိုးစားနေ လိုက်ရတာ)

“သမီးက အလုပ်က တစ်ဖက်၊ အိမ်ကိစ္စတွေနဲ့ ပင်ပန်း လိုက်တာ သမီးရယ်”

“ဒါတွေအားလုံးက အဖေ့ကြောင့်ပါကွယ်”

“အဖေ့ကို စိတ်မနာဘူး လားဟင်”

ဦးဖုန်းရွှေ ကတုန်က ယင်ဖြင့် မဝံ့မရဲမေးလိုက်သည်။ သမီးက ဘယ်လိုပဲ တုံ့ပြန်ပြော ဆိုပါစေ ခံယူဖို့အသင့်ပြင်ထား သော ဖခင်တစ်ယောက်ပါလေ။

ခင်အေးမွန်က ခဏနေ ပြီးမှ ခေါင်းမော့ကာပြောလာ သည်။

“အဖေရယ် သမီးက စိတ်နာမှတော့ အခုလို ဒီမှာလာ ထိုင်နေပါမလား။ ပြီးတော့ အဖေ ဦးညိုဝင်းမရှိတော့လို့ သည်အဖေ ကကော သမီးတို့ခဏ ပြန်လာနိုင် လို့လား။ ကဲပါ ... အဖေရယ် သမီးတို့ရှေ့ဆက်ပြီး ဒီအတိုင်းပဲ ဗိုလ်နေမြကျားနေမြ အေးအေး ချမ်းချမ်း နေသွားကြရအောင် နော်”

ဒေါ်မြအေးကတော့

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကျေနပ် ကာပြုံးနေလေ၏။ ဦးဖုန်းရွှေမှာ သဘောထား ဖြူစင်လှသည့် သမီး၏စကားများအတွက် ပီတိ မျက်ရည် ကျလှမတတ် ခံစား လိုက်ရရှာသည်။ ဤမျှအပြော ကောင်း၍ အကောင်းချည်းပြော တတ်သော သားအဖနှစ်ယောက် ၏ ထပ်တူညီနှုတ်ခမ်းပါးလေး။

ဦးဖုန်းရွှေ၏ အိမ်အပြန် လမ်းတွင် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသည်။ မည် သို့ပင်ဖြစ်စေ မကြာမီ ဦးဖုန်းရွှေ ၏ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းများ အဆင် ပြေတော့မည်။ မမြအေး၏ လူမ မည်ကလေးများ၏ ပညာရေး အတွက် စာတန်းနိုင်သလောက် ထောက်ပံ့ပေးမည်။ ပြီးတော့ ခင် အေးမွန်၏ ပြောကြားချက်အရ ၎င်းတို့ကုမ္ပဏီမှ အမှုဆောင်ဒါရိုက် တာ မောင်ဇော်ဦးနှင့် သမီးကြီး တို့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားမည့် အစီ အစဉ်ကိုလည်း ဦးစီးဦးကိုင် ပြု

ရပေဦးမည်။

ထိုစဉ် လမ်းဘေးလက် ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ စိုင်းဆိုင် မောင်၏ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ် လေထဲမှာ ပြန့်လွင့်လာသည်။

×× ဇနီးလေးအေးနဲ့ ×× သမီးနှစ်ယောက်ကိုသာ ×× တမ်းတမ်းတတ အဝေးမှ × လွမ်းရရုံသာ ဘယ်လိုဖြေမလဲ ×× မောင့်ရဲ့အသည်း ×× အို စကားပြောတတ်ရင် ×× ချစ် သည်းပါးလိုက်ချင်တယ် ×××

(နှုတ်ခမ်းပါးလေးနဲ့ သက်သေတည်ပေးတဲ့ သမီး ရယ်၊ မင်းတို့သားအမိကို ခပ် လှမ်းလှမ်းကပဲ စောင့်ရှောက်ရင်း လွမ်းနေပါတော့မယ်)လို့ .....

ဆွေမြင့်သူ(ကြေး/မြ)

ညီလေးဖတ်ဖို့ရေးတဲ့စာ

ဇွဲလီ ချုပ်ကစော့
စုံလီချုပ်ပါ

ဆူးသစ်

ညီငယ်ရေး ...

အစ်ကိုအလုပ်လုပ်နေတဲ့ စင်္ကာပူက လုပ်ထွက်ထဲမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတဲ့ တစ်ရက်၊ အလုပ်သမားလေးတွေကို လိုက်ကြည့်နေတုန်း တရင်အလုပ်သမားလေး တစ်ယောက်က အစ်ကို့ကို မေးပါတယ်။

“အစ်ကို အခုအချိန် ဝိုက်ချုပ်သာရှိရင် ဘာတွေ ဖြစ်မလဲ” တဲ့။ ကောင်းလိုက်တဲ့မေးခွန်း။ အစ်ကိုတော်တော် သဘောကျမိတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အစ်ကိုကွေးမိသလောက် သူ့ကို ပြောပြဖြစ်တယ်။

“သေချာတာ တစ်ခုက လာဘ်စားတာ အခုထောက်ခိုးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဝိုက်ချုပ်အောင်ဆန်းသာ ဆီရင် တုတ်လိမ့်မယ်။ ဝိုက်ချုပ်က သူတိုယ်တိုင် အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်တတည်းက သူ့ရဲ့အပါးတော်မြဲ ဝိုက်ထွန်းလှ (တက္ကသိုလ်နေဝင်း) ကိုတောင် သူတို့ရဲ့ ဆွေမျိုး၊ သူငယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေတွေ အခွင့်အရေးတောင်းဆိုဖို့ ချဉ်းတပ်ထားရင် ဘယ်သူ့ကို လက်မခံဖို့ပြောခဲ့တာ။

နောက်တစ်ခုက အခု ငါတို့ မြန်မာပြည်မှာ ကြုံနေရတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေနဲ့ မပြေမလည်ဖြစ်နေတာတွေရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ ကိုယ်တိုင်က တိုင်းရင်းသားတွေစည်းထုံးဖို့ ပိုလုပ်ခဲ့တာ။

နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ငါတို့တိုင်းပြည် အခုထက် ပိုတိုးတတ်မှာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက တိုင်းပြည်အတွက် ကြံတွေးတတ်တဲ့ တကယ်တော်တဲ့လူ

ဖြစ်လို့ ငါစာထဲဖတ်ဖူးတာ ရေနံချောင်းမှာ ကျောင်းတက်နေတဲ့အရွယ်ကတည်းက မြန်မာပြည်မှာ စနစ်တကျဖွဲ့ထားတဲ့ တပ်မတော် လိုတယ်ဆိုတာ သူတွေ့ခဲ့တာ။ အဲဒါကို ကြည့်ရင် ဝိုက်ချုပ်ဟာ တက္ကသိုလ်မတက်ခင်ကတည်းက သူခေါင်းထဲမှာ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးရဖို့ ဘာလိုသလဲဆိုတာကို ကြိုသိနေတယ်။ အဲဒီလို တွေးခေါ်တတ်ရုံမျိုးနဲ့ ငါတို့ တိုင်းပြည်တကယ်ကို အခုထက်တိုးတက်နေမှာလို့ ငါထုံတယ်” လို့ အစ်ကိုကွေးမိတာတွေ ပြောပြဖြစ်တယ်။

အဲဒီစကားအဆုံးမှာ ကရင်လေး ကျေနပ်သွားတာ တွေ့တယ်။ ဘေးကနားထောင်နေတဲ့ မြန်မာကောင်လေး တစ်ယောက်ကပါ တုတ်တယ်နေလို ပြောတယ်။

ညီထွေးရေး--

တရင်လေးရဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေခဲ့ဖို့သာ အဲဒီ လောက် ရှင်းပြခဲ့တာ။ တကယ်တော့ အဲဒီနေ့က သန့်ရှင်း ရေးလုပ်ရင်း ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်းတွေ အစ်ကိုသိသ လောက် သူတို့ထံ ထပ်ပြောဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ဟာ အနေအစားဆင်းရဲပြီး စတား ပြောရိုးတယ်။ ဟန်တွေဝန်တွေ လုပ်တာမကြိုက်ဘူး။ သူ့မဝါလာဆောင်မှာ ရွှေကြိုးတားတာကို ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ငြင်းပယ်ခဲ့သလို ရုပ်ရှင်ကြည့်တော့လည်း သူလိုငါလို အတန်းတနေ ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။

အဝတ်အစား ရှားပါးလွန်းလို့ သုံးစုံလောက် သာရှိတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကို အိန္ဒိယမှာ နေရူးတတွေ့တော့ အင်္ဂလန်မှာ ချမ်းလို့ ကုတ်အင်္ကျီအရှည် (အစ်ကိုတို့တွေ နေကျ ဓာတ်ပုံထဲက ကော်လာအကြီးကြီးနဲ့ အင်္ကျီ) ပေး လိုက်တာ။ အစ်ကိုအထင် ဗိုလ်ချုပ်မှာ သူသေတဲ့အထိ ကောင်းကောင်းတန်းတန်း လူတောတိုးတာဆိုလို့ အဲဒီ အင်္ကျီလောက်သာ ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့။ အစိုးရအဖွဲ့ထဲ ရောက်တော့ သူတို့အစိုးရကို ပြည်သူတွေ လက်မခံရင် ဆင်းစေးမယ်လို့ ပြောခဲ့သေးတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်အစ်ကို ဦးအောင်သန်းရေးတဲ့ စာထဲ မှာတော့ ဗိုလ်ချုပ်တို့ စာသင်ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ အချိန် ကျတဲ့အခါမှာ သူတို့ အဖေမမာလို့ ပြုစုရင်း ဗိုလ်ချုပ်တို့

အဖေ ဆုံးသွားတယ်တဲ့။ ရက်တွေနောက်ကျပြီးမှ ကျောင်းပြန်လာတော့ ဆရာကြီးတမေးသတဲ့။ ကျောင်း ဘာလို့ နောက်ကျသလဲပေါ့။ ဗိုလ်ချုပ်က အဖေ နေမ တောင်းလို့ ပြုစုနေရလို့လို့ ဖြေတယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာကြီး တလည်း အခုရောဆိုတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကဆုံးပြီတဲ့။ သူ့ အစ်ကို ဦးအောင်သန်းက ဗိုလ်ချုပ်ဖြေတာ နားထောင်ပြီး အောင်ဆန်းကတော့ လုပ်ပြီဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ပြုံးရသေး သတဲ့။

နောက်မှ ပြန်စဉ်းစားတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဖြေတဲ့အ ဖြေက ပိုပြီး မှန်ကန်နေတာ တွေ့ရသတဲ့။ ဆရာကြီးက သူတို့ ကျောင်းတက်နောက်ကျတာ မေးတာကိုး။ အဲဒီ တော့ ဗိုလ်ချုပ်ကလည်း နောက်ကျရတဲ့ တကယ်အ ကြောင်းရင်းကိုပဲ ဖြေတာပါတဲ့။ နာမကျန်းဖြစ်လို့ ပြုစု ရတာကြောင့် ကြာတာလေ။ ဆုံးသွားလို့ နောက်ကျရတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဦးအောင်သန်းက သိလေတော့ အဲဒီက တည်းက ကိစ္စရပ်တစ်ခုအပေါ် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဖြင်တတ်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကို သူ့အစ်ကိုအရင်း ကိုယ်တိုင် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရတော့တယ်။

ညီထွေးရေး---

တရင်အလုပ်သမားလေးကို ဖြေခဲ့တဲ့အထဲက ထိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်ရေးဆိုတာမှာ ဗိုလ်ချုပ် သာ အခုထိ ရှိရင်၊ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ မျက်နှာ၊ ဗိုလ်ချုပ်

လုပ်ရပ်တွေနဲ့ အဲဒီတိုင်းရင်းသားစည်းလုံး ညီညွတ်ရေး
တာ ဒီနေ့အထိ ခိုင်မာနေဦးမှာလို့ ယုံကြည်မိနေပါတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပင်လုံစာချုပ်ဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြောင့်
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ဒါဟာလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကို
ယုံလို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ သက်သေ
လေ။

အခုလည်း တရင်လေးရဲ့ မေးခွန်းကိုကြည့်ပါ
ဦး။ သူလည်း ဗိုလ်ချုပ်သာရှိရင်ဆိုတဲ့ အတွေးလေး
ဘာလို့ဝင်နေခဲ့သလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ရင် ဗိုလ်ချုပ်ကို
သူ ယုံကြည်လို့ပေါ့။ လူတစ်ဦး တစ်ထောက်ကို မမြင်
တွေ့ရဘဲ ယုံကြည်ဖို့ဆိုတာ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေက ဘယ်

ထောက်ထောင် ခိုင်ကျည်သလဲလို့ တွေးစရာမလိုအောင်
ရှိနေလို့ပေါ့။

ညီထွေးရေး ...

တရင်အလုပ်သမားလေးရဲ့ SAMSUNG
TABLET ရဲ့ HOME PAGE မှာ သူတို့ တရင်တော်
လှန်ရေးရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပုံကို အစ်ကိုတွေပါတယ်။ ဒါနဲ့
အဲဒါဘယ်သူလဲလို့ မေးတော့ သူကနာမည် ပြောပြပါ
တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြားဖူးနေတဲ့ နာမည်ပါ။ ဒါနဲ့
အစ်ကိုက မင်းက သူတို့ကြိုက်လို့လားဆိုတော့ ကျွန်
တော်တို့ လူမျိုးဆိုတော့ ထောက်ခံရမှာပေါ့တဲ့။

အစ်ကိုလည်း တွေးမိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ “အခု

အချိန် ဗိုလ်ချုပ်သာရှိရင် ဘာတွေဖြစ်မလဲ” ဆိုတဲ့ မေး
ခွန်းကို သေသေချာချာ ဖြေမိတာ မှန်သွားတာပေါ့။ သူတ
သူ့လူမျိုးရဲ့ တော်လှန်ရေးသမားကို ထောက်ခံသလို
ဗိုလ်ချုပ်ကိုပါ ထုံကြည်အားတိုးတာ ပေါ်လွင်နေပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီလေးရေ ရှင်းပါတယ်။ သူ
လည်း ကရင်လူမျိုးတွေ ဒီထက် ပိုတိုးတက်တာ မြင်ချင်
မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်သာရှိရင်လို့ မဝံ့မရဲ တွေးနေ
မိတာ ထင်ပါရဲ့။

ညီလေးရေ ...

ဗိုလ်ချုပ်မရှိတော့တာ (၆၇)နှစ် ရှိခဲ့ပြီပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့အထိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို လေးစား
နေကြတုန်း ပါပဲ။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်သာရှိရင်လို့ တွေးနေ
ကြတုန်းပါပဲ။ အဲဒီလို တွေးနေတဲ့အထဲမှာ မြန်မာတွေ
သာမက တိုင်းရင်းသားတွေလည်း ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဒီ
အဖြစ်အပျက်ကလေးက သက်သေပါ။

တကယ်တော့ ဗိုလ်ချုပ်လို လူမျိုး နောက်
တစ်ယောက် မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ ရှိခဲ့ရင်တောင် အရည်

အချင်း တူဦးတော့ တိုင်းပြည်ကောင်းစားဖို့ ပေးဆပ်
တာချင်းတူမှာ မဟုတ်လို့ ဗိုလ်ချုပ်ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်
ပါပဲလို့ အစ်ကို ပြောချင်တာပါပဲ ညီလေးရေ။

ဆူးသစ်
၂၀၁၄ နာရီ
၂၂-၀၆-၂၀၁၄

နုလုံးသားဂျုထောင့်
ပြောတဲ့ချစ်နုလုံးသား

“ဆေးရောင်ပြတ်ထွင့်သွားသော ဝန်းချီထားတစ်ချပ်”

ရှိ (တက္ကသိုလ်)

ချစ်ခြင်းနဲ့ မုန်းခြင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ဝေးထွင်ခြင်း၏ အခြားတစ်ဖက်မှာ ရှိနေကြတဲ့ မောင်နဲ့မေတို့ရဲ့ အနာဂတ်ခရီးက အပြီးအပိုင် မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီဆိုတာ မေ နားလည်လိုက်ပါပြီမောင်။

မထုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပဲ နာကျင်မှုတွေ ကို ခံစားရရှိလိုက်တာဟာ မေ့သောအတွက် တစ်သက်တာ များလား မောင်ရယ်...။

မေ့သောမှာ မောင်ကလွဲပြီး တျန်တာတွေကို မေ့ပျောက် နိုင်စွမ်းရှိပေမဲ့ မောင့်ကိုတော့ မေ့ နှလုံးသားထဲက အမြဲတ သ သတိရအောင်မေ့လျှင်ပါ။ မောင့်အပေါ်မှာ ထားရှိခဲ့ တဲ့ မေ့ရဲ့အချစ်က နှလုံးသားထဲမှာ စူးစူးနစ်နစ် ပေါက်ဖွား လာခဲ့တယ်ဆိုတာ မောင် အသိဆုံးပါ။

ဒါနဲ့များ မောင် မေ့ကို ဥပေက္ခာ ပြုရက်တယ် နော်။

မောင့်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့မိအောင် အချစ်ကို ထုံကြည်လက်ခံလာအောင် မောင် သင်ပေးခဲ့တာ မှန်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ မေ့အချစ်က အပေါ်ထံကြောမျိုး မတုတ် ဘဲ မေ့ဘဝရဲ့ သက်ဆုံးတိုင် လက်တွဲဖော်အထိ ရည်ရွယ်ခဲ့ တာပါ မောင်။ မေ့ရဲ့ ဗွေဆော်ဦးရင်ခုန်သံဟာ မောင်နဲ့ တွေ့မှု စတင်ခဲ့တာမို့၊ မေ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ စီးဆင်းနေတဲ့ သွေးနီနီတွေ မရပ်မချင်း မောင့်အပေါ် ထားရှိခဲ့တဲ့ အချစ်တွေက ကမ္ဘာတည်သရွေ့ တည်တံ့နေမှာပါ။

မောင်မရှိတဲ့နေ့တွေမှာ မေဟာ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်နဲ့ ထောင်ချာချာဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မောင်နဲ့ ဆက် နွယ်သမျှ သတိရစရာ အမှတ်ရစရာအဖြစ်နဲ့ တိုက်ဆိုင် လာတိုင်း မောင့်ကိုပိုပြီး လွမ်းမောမိတယ်။

မောင်နဲ့ဝေးကွာနေတဲ့အချိန်တွေမှာ မေ့ဘဝ

အတွက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုတွေ ပျောက်ကွယ်ပြီး မောင် လင့်ချက်ရောင်ခြည်တွေကင်းမဲ့တဲ့ နေ့ရက်တွေပါမောင်။

ခုတော့ . . . မေ နားလည်လိုက်ပါပြီလေ။ မောင်နဲ့မေတို့ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းက ဘာမှ မတုတ်တဲ့ ပြဿနာလေးတစ်ခုကြောင့် ဘယ်သူကမှ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်ပေးလို့ မရအောင် တစ်ခန်းရပ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား?

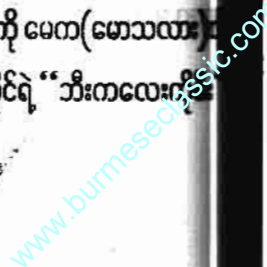

ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် တေးသံရှင် စန္ဒီမြင့်လွင်ရဲ့ “ပျော်ပါစေ” သီချင်းထဲကလိုပဲ မောင်နဲ့အတူ ဘူး လာဖူးတဲ့ နေရာလေးတွေ၊ အတူစားသောက်ဖူးတဲ့ ဆိုင် ကလေးတွေ ရောက်တိုင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မောင့်ကို အမြဲသတိရတယ်။

ခုလို ဒီဇင်ဘာလရဲ့ အေးချမ်းတဲ့ ညကလေးမှာ မောင်ရဲ့နွေးထွေးတဲ့ လက်ဖဝါးနဲ့ မေ့ရဲ့ဝမ်းကိုဖယ်ပြီး အင်းလျားကန်တစ်လျှောက် တဖြည်းဖြည်း ထပ် လျှောက်ခဲ့ကြတယ်နော်။

တစ်ခါတလေ မောင့်ရဲ့ စက်ဘီး နောက်မှ ထိုင်ပြီး မောင့်ရဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့ကို တစ်ရှိတ်မက်မက် နှုတ် ရှုရင်ခုန်ခဲ့ရတာတွေဟာလည်း မေ့ဘဝရဲ့ တစ်သက်တာ မေ့မရတဲ့ နေ့ရက်တွေပါမောင်။

အဲဒီတုန်းက မောင့်ကို မေက(မောသထား) မေးတော့ မောင်က စိုင်းထီးဆိုင်ရဲ့ “ဘီးကလေးကို”

သီချင်းကို ပြန်ဆိုပြခဲ့တာကိုတော့ မောင်မှတ်မိသေးရဲ့လား
ဟင်?

"Say you will"ဆိုတဲ့ သီချင်းကလေးကို
ကြားမိတိုင်း မောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတိရစရာလေး
တွေက မေ့ရဲ့ ရင်ထဲကို အပြေးကလေး ဝင်ရောက်လာ
တယ်။ ဒီသီချင်းလေးကို မောင်က ဝစ်တာတီးပြရင်း နှစ်
ထောက်သား သီချင်းဆိုခဲ့တာတွေဟာ မမေ့စကောင်းတဲ့
အတိတ်ထောင်းက နှောင်းအရိပ်တွေပဲပေါ့။

မေတစ်ထောက်တည်း အထီးကျန်တဲ့အခါ
စိတ်သက်သာရာ သက်သာကြောင်း တေးသီချင်း ဆို
တည်းတဲ့အခါ မေ့နှလုံးသားထဲက အလိုလိုပွင့်အုံ့လာတဲ့
သီချင်းလေး က "Say you will" ဝါပဲလေ။

အဲဒီသီချင်းလေးကို မေ့ချက်ဝန်းထဲမှာ ဆွေး
မြည့်တဲ့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျလာတဲ့အထိ မရပ်
မနား ဆိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ မေက မောင့်အပေါ် အဲဒီလောက်ထိ
ရူးရူးသွပ်သွပ် ချစ်ခဲ့မိတာ အမှန်ပါ။

ဒါနဲ့များ မောင်ရယ် . . . ။

☆☆☆☆☆

တစ်ခုသော ဉာဏ် ကျယ်ပြောလှတဲ့ မိုးကောင်း
တင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဝိုင်းစက်စက်
လမင်းကြီးက ထိန်ထိန်သာလို့

(ကြော် .... လပြည့်ညတိုး)

လပြည့်ညတိုင်း မောင့်ကိုလွမ်းမိပါတယ်ဆိုရင်
မောင်ထုံ နိုင်ပါ့မလားဟင်?

ခုလို လပြည့်ညတွေမှာ မောင်နဲ့မေတို့ နှစ်
ထောက်သား စိုးရွှေလတိုကြည့်ပြီး မောင်က မေ့ လက်
ဖဝါးနုနုကလေးကို မောင့်ရင်မှာ ဖိကပ်ထားရင်း-

“မင်းတစ်ထောက်တည်းကိုသာ ထာဝရ ချစ်
သွားပါ့မယ်” တဲ့။

အဲဒီမောင့်ရဲ့ သစ္စာတိုင်တည်စကားကို ပြန်
လည် ကြားထောင်မိရာက မေ့မှာ မေးခွန်းတစ်ခု ပေါ်
ပေါက်လာတယ်။

“မောင်ကရော လပြည့်ညတိုင်း လမင်းကြီးကို
ကြည့်ဖို့ သတိရပါလေစ” လို့ပေါ့။

ပြီးတော့လည်းလေ။ မောင့်အပေါ် မျှော်လင့်
ချက် ပိညာဉ်နဲ့ ပျိုမျစ်ရှင်သန်နေတဲ့ မေ့ရဲ့ အချစ်ကို ဘာ
ဖြစ်လို့ မယုံကြည်ရတာလဲ မောင်ရယ်။

မောင် မေ့ဆီကို ပို့လိုက်တဲ့ တစ်ဖက်သတ်စွပ်စွဲ
ချက်နဲ့ ရေးသားလိုက်တဲ့ စာတစ်စောင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ
လက်ခံရရှိလိုက်လို့ ဖတ်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ မေလေ
အလွန်ကို အံ့ဩတုန်လှုပ်ပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိခဲ့တယ်။
နောက်ပြီး မေ တအားငိုချင်မိတယ်။

မောင်ကို ဆက်သွယ်ဖို့ သတိရပေမဲ့ မေ့ရဲ့
ဒေါသနဲ့ ဓာနတရားတွေရယ် ပြေရှင်းချက်ကို ငြင်းပယ်
ခံရမှာ စိုးရိမ်တဲ့ စိတ်တွေက မဆက်သွယ်မိအောင် ထား
ဆီးထားတယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ မေ နားလည်လိုက်ပါပြီလေ။

မေ့အပေါ် ထားရှိတဲ့ မောင့်ရဲ့ သံသယထူး
မျက်မြင်မဟုတ်ဘဲ မောင့်အစ်မရဲ့ ကြားစကားနဲ့ထင်
မေ့ကို သံသယ ဝင်ရက်တယ် မဟုတ်လား?

သည်အဖြစ်က အဆန်းတကြယ်တော့
တုတ်ပါဘူး။ တိုအရင်တုန်းကလည်း မောင်နဲ့မေ အတူ
တကွ ပေါင်းဖော်တဲ့အချိန်မှာတောင် သဝန်တိုတယ်တဲ့
မောင်ကြောင့် မေ့နဲ့မောင် ခဏခဏ စကားများလိုက်
ရန်ဖြစ်လိုက်၊ မောင်က ပြန်ချော့လိုက်နဲ့ ပျော်စရာထူး
တောင် ဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ် မဟုတ်လား?

နောက်တော့ အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်တဲ့ မောင်
မိဘများက ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရွှေ့သွားတဲ့အခါ နယ်မြေ
လေးမှာ မေတစ်ထောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး မောင်ကို
နေ့တိုင်း လွမ်းနေရပါတယ်မောင်။

နှစ်ဖက်သော မိဘအသိုင်းအဝိုင်းတွေ သိရှိ
ကြည်ဖြူခဲ့ကြတဲ့ မောင်နဲ့မေတို့ရဲ့ ချစ်လမ်းခရီးထူး
အစကတည်းက သာယာပြောင့်ဖြူးခဲ့ပေမဲ့ မောင့်ထံ
တအားချစ်တဲ့ မောင့်အစ်မက မေ့ကို မကြည်ဖြူဘူး
လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေက မောင့်ရဲ့အချစ်ကို
ရရှိလိုက်တော့ (၅၂၈)သွယ်သော မောင်ချစ်နှမချစ်နဲ့
(၁၅၀၀)ကိလေသာအချစ်တို့ ကွဲပြားခြားနားတယ်ဆိုကာ
သူမသဘောပေါက်သွားပြီလေ။ ဒါကို မေသိသလို
မောင်လည်း အသိသားနဲ့မောင်ရယ်။

ကျောင်းပြီးလို့လည်း လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရောက်

ထော့လည်း မောင်နဲ့ဝေးခဲ့ရပေမဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ၊ စာတွေ၊
ထာရာတွေ မှန်မှန်ပေးပို့ခဲ့တာ ဖုန်းဆက်ပြီး လေလှိုင်း
ထဲမှာ အလွမ်းသတ်ခဲ့ကြပြီး မောင်နဲ့မေတို့ အဆက်
အသွယ် ပြတ်ခဲ့ကြလို့လား။

“မီးဝေးတော့ချိတ်မာ” ဆိုပေမဲ့ လူချင်းဝေးကွာ
တာလေးနဲ့ မောင့်ရဲ့သဝန်တိုမှုလေးတွေဟာ မေ့အပေါ်
သံသယတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတာကို အစက မေ
မသိခဲ့ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေ့ရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်မှုကို
မောင်က အနက်ရောင် ဆိုးလိုက်တာလား မောင်ရယ်။

“တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သံသယဆိုတာ အလကား၊
မှန်သမျှဆိုတာ ပတ္တမြား” ဆိုတဲ့ သီချင်းလေး တစ်ပုဒ်
ရှိတယ်။

တကယ်ဆိုရင် မောင်က မေ့အပေး သံသယ
စိတ်တွေဝင်တယ်ထား၊ မေ့တို မောင်မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး
ဝေးသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ အဲဒီအခါ မေကလည်း
ဒေါသထွက်နေတဲ့ မောင့်ရဲ့ မျက်နှာချောချောလေးကို
စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ရဲရဲကြီး ဖြေရှင်းလိုက်ရုံပဲလေ။

တကယ်တော့ ....
အဲဒီနေ့က မေ့အလုပ်လုပ်တဲ့ တုမ္မထီကို နိုင်ငံ
ခြား ဧည့်သည်လာမှာမို့ မန်နေဂျာ ဦးညီညီနဲ့ မေတို့နှစ်
ယောက် လေယာဉ်ကွင်းကို လာကြိုတာပါ။

ဖြစ်ချင်တော့ အချိန်စောသေးလို့ Yangon
Inter-natuional Airport အပေါ်ထပ်က
စားသောက်ဆိုင်မှာ တော်ဖီသောက်ရင်း ခဏထိုင်နေ
တုန်း မောင့်ရဲ့ အစ်မက သူမရဲ့ မိတ်ဆွေအချို့နဲ့ ခပ်လှမ်း
လှမ်းက စားပွဲမှာ ရှိနေတာကိုး။

အဲဒီတော့ မန်နေဂျာ ဦးညီညီနဲ့ မေတို့
နှစ်ယောက်ကို ချစ်သူစုံတွဲလို့ အထင်လွဲ စွပ်စွဲရတိပြီပေါ့
မောင်ရယ်။ ဒါပါ ပဲလေ။

☆☆☆☆☆

မောင့်ရဲ့ အစ်မက မောင့်ကို ဘယ်လိုပြန်ပြော
ဘလဲဆိုတော့ မေ့မသိရပေမယ့် သိလည်းမသိချင်တော့ပါ
ဘူးလေ။

ဒါပေမဲ့ ...

မောင့်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ မေတာ သစ္စာမဲ့တဲ့

မိန်းမတစ်ယောက်ရယ်လို့ မေ့အပေါ် မောင်ယူဆခဲ့
ရင်တော့ မောင့်တို့ ချစ်မိခဲ့တဲ့ မေ့အချစ်တွေအတွက်
နောင်တရလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးမောင်။

တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။

ချစ်သူ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ မေ့
လက်ဖဝါးနုနုလေးတွေကို အကြာကြီးတိုင်ပြီး ဆုပ်နမ်း
တာ၊ မေ့ပါးပြင်ကို စွေစွကလေး နမ်းရှုပ်တာ၊ မေ့ ခါး
တလေးကို အသာဖက်တာကလွဲပြီး အဆင့်မကျော်လွန်
ဘဲ သန့်ရှင်းဖြူစင်စွာ လျှောက်လှမ်းခဲ့တဲ့ မောင့်ရဲ့
တိုယ့်ကျင့်သိက္ခာကို မေ့ ကတယ်လေးစားလို့ မဆုံး
နိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့လည်းလေ ...

လက်မထပ်ခင်အထိ အပျိုစင်သာတို့ အမည်း
စက် မစွန်းအောင် တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်သွားပါ့မယ်လို့
ကတိတွေပေးထားပြီး အဲဒီကတိကို မပျက်အောင်
ထိန်းသိမ်းသွားတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါ
ဘူးမောင်။

နောက်ဆုံးတော့ မောင်နဲ့မေ့တို့ ခုလိုတွဲတွဲ
ခဲ့ကြရတာဟာ မောင်အစ်မရဲ့ ပထောင့်မကင်းဘူးဆိုတာ
မောင် တစ်နေ့ကျရင် နားလည်လာပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီ မောင့်အစ်မဆိုတာ မောင့်ရဲ့အစ်မရင်း
မဟုတ်ဘဲ မောင်မွေးဖွားမိကတည်းက မောင့်မိဘတွေရဲ့
မွေးစားသမီးဆိုတာ မောင်သိလောက်ပြီထင်ပါရဲ့။

ဒီနေရာမှာ မောင့်အစ်မတို့ မိန်းမသားချင်း

စာနာစိတ်နဲ့ မေ့က အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး။ မောင်
အပေါ်မှာ မောင်အရင်း တစ်ယောက်လို အချစ်ကြီး
ချစ်ထားခဲ့သမျှ မေ့က မောင့်အချစ်ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ရော
မောင့်ရဲ့အစ်မမှာလည်း မေ့တို့ မနာလိုစိတ်နဲ့ မောင့်အ
ပေါ်မှာ ချစ်တဲ့စိတ်တွေ ထိုဖိတ်တဲ့သဘောပဲပေါ့။

မေ့သဘောနဲ့ ပြောရရင် မောင်အစ်မရဲ့ အချစ်
က မေ့ရဲ့အချစ်ထက် အများကြီးပိုလိမ့်မယ်လို့ တစ်ထစ်
ချ ထုံကြည်မိတယ်မောင်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောင့်ရဲ့အစ်မက မောင်
ကို မောင်ချစ်နှမချစ်ရော တစ်ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာ

အချစ်ရော ပေါင်းစပ်ဖြည့်ဆည်းပြီး တကယ်ချစ်နေတာမို့
အပြစ်မယူဘဲ ခွင့်လွှတ်သင့်ပါတယ်မောင်။

မောင့်အစ်မရဲ့ ချစ်စနက်ကြောင့် မေ့ရဲ့ဘာတစ်
ဆစ်ချိုးမှာ အပျက်အပျက်နဲ့ တစ်သက်မမေ့စရာ
နှလုံးသား ဒဏ်ရာတစ်ခု ရခဲ့ပြီကောမောင်ရယ်။

ဒါပေမဲ့ ...

အဲဒီနှလုံးသား ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို မေ့ရဲ့
အနာဂတ်အထိ သယ်ဆောင်ပြီး တမ်းတမ်းတတ ခံစား
မနေသင့်တော့ဘူးဆိုတာရယ်။ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်
ထည် ဆုံစည်းဖို့ရာ လမ်းမရှိတော့တဲ့ချစ်သူကို လွမ်းဆွေး
မနေသင့်တော့ဘူးဆိုတာရယ်ကို မေ့ နားလည်လိုက်ပါပြီ။

ပြီးတော့ အသိတရားတစ်ခုလည်း ရလိုက်ပါပြီ
လေ။

တကယ်လို့များ ...

မောင်နဲ့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာ
ရာမှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြမယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီအတွေး
ပုံရိပ်တာ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တစ်ခုသော ဖြစ်ပါလိမ့်
မယ်လို့။

ခုတော့လေ . . .။

မောင်နဲ့မေတို့ရဲ့ ချစ်ခန်းနဲ့စပြီး လွမ်းခန်းနဲ့
ဆုံးတဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးဟာ သေးရောင်ပြယ်
လွင့်သွားတဲ့ ပန်းချီထားတစ်ချပ်လိုပဲလားမောင်ရယ်။

"Say you will"

ရှိ(တက္ကသိုလ်)

“ထဲ “ရှိ(တက္ကသိုလ်)”ရဲ့ “သေးရောင်ပြယ်
လွင့်သွားသော ပန်းချီထားတစ်ချပ်” ဆိုတဲ့ နှလုံးသား
ရှုထောင့်ထဲက “မေ” ရဲ့ခံစားချက်တွေကို “မောင်”က
ဘယ်လိုပြန်ပြီး ဖြေရှင်းမလဲ။ “မောင်”ရဲ့တိုယ်စား
တိုယ်ပွားခံစားပြီး ၁၀-၈-၂၀၁၄ ရက်နေ့ နောက်ဆုံး
ထားကာ ရေးသားပေးပို့ကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါ
တယ်။

မောင်ငြိမ်းသူ (ကြိုပြင်ကောက်)

ဒုတိယအထိဒီတာချုပ်

ရှုထောင့်ရွှေခင်းနှင့် ရသစုံဂေ့ဇင်း

နှလုံးသား ရှုထောင့်၊
ဖြောင့်ချက်နှလုံးသား
တာဝန်ခံအဖန်တီး
သုံးသပ်ချက်

“ပဏာမရွေးချယ်စိစစ်ချက်”

၂၀၁၄ခုနှစ်၊ ပြေလထုတ်၊ မူခင်းရှုထောင့်ရသစ်စုံစုစုစားထဲမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ “ခေတ်ထူ (စိတ်ဝဉာ)” ရဲ့ “အစွန်းနှလုံးသား” ဆိုတဲ့ နှလုံးသားရှုထောင့်ထဲက “ထိုထိုနီး” ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို “သီတာ” ရဲ့ ကိုယ်စားကိုယ်ပွားခံစားဖြေရှင်းပေးထားသူတွေထဲက ပဏာမရွေးချယ်ထားတဲ့ (၁၀) ဦးရဲ့ စာရင်းကို ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်-

- (၁) စံဝယ်ဖြူ “နှောင်းခဲ့လေပြီ”
- (၂) ဥမ္မာခင် “ဘယ်သူ့အဖြစ်လဲ”
- (၃) စိမ်းစိမ်းနွယ် “ဗူးစာလို့ပဲမှတ်ပါ”
- (၄) ကြော့ကေခိုင် “မိန်းကလေးပါ”
- (၅) ဆွေဆွေသိန်း “မကြင်လို့မဟုတ်ပါ”
- (၆) သူဇာစိုး “သီတာဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီ”
- (၇) မြသင်းမှုန် “ယုံချင်မှယုံပါ”
- (၈) အေးမြတ်ရတီ “ခွင့်လွှတ်ပါလို့မဆိုချင်”
- (၉) ကြူကြူစန်း “အလွမ်းနဲ့သာဖြေလိုက်ပါ”
- (၁၀) ဟန်နီ(တောင်ကြီး) “ဆုံမှတ်တိုရဲ့ထားရာ”

“ပြန်လည်စိစစ်ဆုံးသပ်ချက်”

(၁) စံဝယ်ဖြူ “နှောင်းခဲ့လေပြီ”
ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က ပီပြင်မှုအားနည်းနေပါတယ်။

- (၂) ဥဗ္ဗာခင်   **“ဘယ်သူ့အပြစ်ထဲ”**
နိဒါန်းချီလာတာကောင်းလာပြီးမှ ဓာတ်သိမ်းခန်းမှာ ယုတ္တိကင်းမဲ့သွားပါတယ်။
- (၃) စိမ်းစိမ်းနွယ်   **“ရူးစာထိုဝဲ ဝှတ်ဝါ”**
ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်လို ရေးသားထားပေမဲ့ အဓိကလိုရင်းကို ဖော်ပြမှုမှာ ပီပြင်မှုမရှိပါ။
- (၄) ကြော့ကေခိုင်   **“မိန်းကလေးဝါ”**
ကျိုးကြောင်း ဖော်ပြချက် သင့်ပါတယ်။
- (၅) ဆွေဆွေသိန်း   **“ခကြင်ထိုမှထုတ်ဝါ”**
ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်သင့်ပေမဲ့ အရေးအသားက ပြေပြစ်မှုအားနည်းနေပါတယ်။
- (၆) သူဇာစိုး   **“သီတာဘယ်ဝတ်ဘယ်ဆီ”**
ကဗျာတွေ သီချင်းတွေ များပြားနေတော့ အဓိကကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်မှာ အားနည်းနေပါတယ်။ ကဗျာတို့ သီချင်းတို့ဆိုတာ လိုအပ်သလောက်သာ ထည့်သင့်ပါတယ်။
ငါးသိုင်းများတော့ ဖင်းတုန်သွားတာပေါ့
- (၇) မြသင်းမှုန်   **“ထုံချင်မှထုံဝါ”**
ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်သင့်ပေမဲ့ ရန်တွေသံတွေ များနေပါတယ်။
- (၈) အေးမြတ်ရတီ   **“ခွင့်ထွတ်ဝါထို့ ခဆိုချင်”**
ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က ရုပ်ရှင်၊ ဝီဒီယိုဇာတ်လမ်းဆန်နေပါတယ်။
- (၉) ကြူကြူစန်း   **“အထွမ်းနဲ့အဖြေထိုက်ဝါ”**
ငဲ့တော့တော့ရေးသားထားတာ ထူးခြားမှုရှိလှပေမဲ့ ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းနေပါတယ်။
- (၁၀) ဟန်နီ (ထောင်ကြီး)   **“ဆိုမှတ်ထိုရဲ့ထားရာ”**
ကြားခံတစ်ဦးက ဖြေရှင်းပေးဇာနားချထားတာ သင့်ပါတယ်။

“အကြိုက်ဆုံးဖြောင့်ချက်နှလုံးသားပိုင်ရှင်”

ဒီလအတွက် အကြိုက်ဆုံးဖြောင့်ချက်နှလုံးသားပိုင်ရှင်ကတော့ **“ဟန်နီ (ထောင်ကြီး)”**ဖြစ်ပါတယ်။ ထဲ **“ဟန်နီ(ထောင်ကြီး)ရဲ့ ဆိုမှတ်ထိုထားရာ”**ဆိုတဲ့ ဖြောင့်ချက်နှလုံးသားကို ခံစားကြည့်ကြပါစို့။

စောင်ငြိမ်းသူ (ကြို့ပင်ထောက်)
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
ရှုထောင့်မှခင်နှင့်ရသနာစုစုစင်း

မှတ်သားရမည့်
ဇာတ်ကားမှတ်သားစာ

ဆုံ့ မှုတ်တို့ ရဲ့ လားရားရား

ဟန်နီ (တောင်ကြီး)

ထိုတိုင်းရဲ့ စာတိုလတ်ရင်းနဲ့ စဉ်းစားပြီး ဒီစာတို ရေးလိုက်တာပဲ။ သီတာရဲ့ အန်တီလေးပါ။ သီတာအိမ်မှာ မင်းနဲ့စကားပြောပေးပါတယ်။ မင်းမှတ်မိမယ် ထင်တာပဲ။ မင်းရဲ့စာတိုလတ်ရင်းနဲ့ မင်း သီသင့်တယ်ထင်လို့ ပြီးတော့ အန်တီတူမအတွက်လည်း စဉ်းစားမိလို့ပါ။ မင်းတို့မောင်နှမ သီတာအိမ်ထဲထည့်တည်းတည်းက ရိုက်မိတာပါ။ မျက်လုံးက စိတ်ရဲ့ပြင်

ဆိုက်တဲ့။ မင်းတို့ကတော့ ငယ်သေးတာကိုး။ အဲဒီကတည်း
က သိပ်အတဲမရမှန်းသိခဲ့တယ်။ သီတာ့ကိုမေးတော့ “ ဘာမှ
ဆိုင်ပါဘူးတဲ့။ သမီးက သူ့အစ်မနဲ့ အတွန်ခင်တဲ့ သူငယ်
ချင်းပါ။ သူငယ်ချင်း မောင်အဖြစ်ပဲ သမီးသိတာပါ။ မေမေ့ကို
သွားပြီး လျှောက်မပြောနဲ့နော်။ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ သမီးအခု
ခံယိုနေဦးမယ်နော် အန်တီလေး” လို့ သူပြောတာနဲ့ မပြော
ဖြစ်ခဲ့ဘူး။

နောက်တစ်ခေါက် မင်းတို့ရဲ့ ယင်း မြို့ထု အန်တီ
လေး မရှိတုန်း သူ့သွားလည်တယ်လေ။ သူပြန်လာပြီး အချိုး
တွေ တော်တော်ပြောင်းလာတာ တွေ့ရတယ်။ ဘယ်လိုမေး
မေး ဘူးခံငြင်းတယ်။ ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ နေလိုက်
တယ်။ အဲ ကံဆိုးချင်တော့ မင်းရေးလိုက်တဲ့စာ ငါ့အစ်မ

လက်ထဲ ရောက်သွားတယ်။ မင်းရဲ့စာတွေ သူ့သမီးလက်ထဲ
မရောက်စေနဲ့ ဝရုစိုက်ချိပြီး သူပဲ အားလုံး မီးပို့ပစ်လိုက်တာ။
သီတာကတော့ တငေးငေးလေးပေါ့။ ဘာမှလည်းမမေးရဲ့။
ဘာမှလည်း မပြောရဲ့နဲ့ ကြိုက်မှိတ်ခံစားနေပုံပဲ။ ငါ ထပ်မေး
မှ သူ့ဖွင့်ပြောပြတာ။ မင်း ရန်တုန်ကို တတ်သွားတယ်။ အနု
ပညာလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးရအောင် ကြိုးစားမယ်လို့
မင်းပြောသွားခဲ့တာတွေပေါ့။

အခု မင်းသိတာ ဘာမှအဆက်မသွယ်မရဘူး ဆို
ပြီး ငါ့ကို မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြောပြတယ်။ ငါ့တူမရဲ့ မျက်ရည်
တွေအတွက် ငါ စိတ်မတောင်းဖြစ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အစ်မ
ရဲ့ အစီအစဉ်ကို ပြောပြလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အနုပညာလုပ်
ငန်းဆိုတာ ကိုယ်ထင်တိုင်းဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကံ၊ ဉာဏ်၊
ဖွဲ့၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ အချိန်နဲ့ငွေကြေး၊ ကံဇာတာဆန်းလည်း
လိုတယ်လေ။ မင်းတို့ ပြောသလောက်သာ လွယ်ကူရင် အသံ
ထောင်းသူ အားလုံး အဆိုတော်တွေဖြစ်ပြီး အတွေးအခေါ်
ထောင်းပြီး စကားပြောကောင်းရုံနဲ့ စာရေးဆရာတွေ အားလုံး
မဖြစ်သွားကြပါဘူး။ “အနုပညာသမား” ဆိုတာနဲ့တင် ငါ
အစ်မက ပယ်ချပြီးသားပဲ။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ အကြောင်း
ရှိလို့ပေါ့။

ဇုံးတွယ်ထားလို့မရတဲ့ အထဲမှာ ပါတဲ့အကြောင်း
တစ်ခုမို့ မင်းလည်း ကြားလောက်သိလောက်ရောပေါ့။ သီတာ့
ရဲ့ အဖေအကြောင်းပဲ။ သီတာ့အဖေကလည်း အနုပညာကို
ဝါသနာပါတယ်။ ဝါသနာတူ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းချိန်းပြီး

66

သံသယတစ်ခုဝင်လာပြီဆိုရင်
 အဲဒီမီးက မငြိမ်းတော့ဘူး။
 သီတာစိတ်ထဲဝင်လာတဲ့
 သံသယမီးတစ်စကို
 မငြိမ်းသွားအောင် ဘေးကနေ
 ငါတို့က သွေးထိုးစကား
 ပြောပေးရတယ်။

၅၅

ဆိုကြကတည်း။ အစ်မတော့ ဘူယောကျိန်းဝါသနာကို သိ
 တော့ ဘာမှ မပြောဘူး။ သူနေချင်သလို လွတ်လပ်ခွင့်ပေး
 ထားတယ်။ သိပ်ချစ်သလို အလွန်ထုံကြည်ခဲ့တာလည်း ပါ
 တာပေါ့။ သီတာ့အဖေက အပေါင်းအသင်းတွေ သိပ်ခင်
 တယ်။ အလုပ်အကိုင်အစားက သူငယ်ချင်းတွေ ထိစွာဆို
 အားသွန်ခွန်စိုက်ပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကဲ
 တဲဆတ်လွန်းလို့ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ စကားများကြတယ်။
 အစ်မက အလျော့ပေးတာ များတယ်လေ။ တစ်နေ့တော့
 အစ်မက ယောကျိန်းသူငယ်ချင်းအဖွဲ့ထဲကပဲ မသိရီနဲ့ တရား
 ဝင် လက်ထပ်ယူခဲ့တယ်။ အစ်မက မထားပြိုင်လည်းမနေ
 နိုင်ဘူးဆိုပြီး ထွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတည်းကပဲ
 အစ်မက အနုပညာသမားတွေကို စိတ်နာခဲ့တာ။ အနုပညာ

သမားတွေက စိတ်နုတယ်ဆိုပြီး အဲဒီ အပြောအောက်မှာပဲ
 သစ္စာပွဲတွေ အများကြီးဖြစ်သွားကြတာ မဟုတ်လား။ အနု
 ပညာသမားတွေ အားလုံးကို မဆိုလိုပါဘူး။ စောင့်ထိန်းနိုင်တဲ့
 တျင့်ဝတ်နည်းတဲ့သူတွေကို ပြောတာပါ။ ဒီတစ်ခါ သီတာနဲ့
 ပတ်သက်လာပြန်တော့လည်း အနုပညာသမားတဲ့။ အစ်မက
 တော့ သံသရာမရှည်အောင် မီးကို စောစောငြိမ်းချင်တယ်လို့
 ဆိုတယ်။ အနုပညာသမားဆိုတာတွေနဲ့ မပတ်သက်လိုတော့
 ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် မင်းဆီက လာတဲ့ စာမှန်သမျှ သီတာ
 ဘာမှ မသိလိုက်ခင်မှာပဲ အစ်မက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်။
 သီတာကတော့ မင်းဆီက ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရတော့
 မင်းကို စိတ်နာလာတယ်။

သံသယတစ်ခုဝင်လာပြီဆိုရင် အဲဒီမီးက မငြိမ်း
 တော့ဘူး။ သီတာ စိတ်ထဲဝင်လာတဲ့ သံသယမီးတစ်စကို
 မငြိမ်းသွားအောင် ဘေးကနေ ငါတို့က သွေးထိုးစကား ပြော
 ပေးရတယ်။ အစ်မကလည်း သူ့အဖေအကြောင်းကို ပြော
 တာပေါ့။ ညည်းတို့အါဖေ ချိုးသွားတဲ့ အချိုးကတယ်လို့
 ညည်းတို့သိတဲ့ မြင်တဲ့ လူတွေကဘာလို့၊ အစ်မက သူငယ်
 သလိုနဲ့ ဝင်ပြီးပြောတာပေါ့။ သီတာကလည်း ကြာလေ
 မင်းကိုစိတ်ခုလေပေါ့။ ကျောင်းတွေဖွင့်တော့ သီတာက
 အဝေးသင်ပဲတက်တော့မယ်ဆိုတာနဲ့ အစ်မက ခွင့်ပြုပြီး
 အလုပ်သွင်းပေးခဲ့တယ်။ မင်းအိမ်မှာ သီတာကိုလာရာတိုင်း
 မဆိုဖြစ်အောင် တမင်လုပ်ခဲ့တာ။ ကြာရင် အားလုံးပြီးသွား
 မယ်လို့ပဲ ထင်ထားခဲ့တယ်။ သီတာတို့က ငယ်ရွယ်သူ

ထေ၊ စိတ်မြန်တယ်။ သစ္စာတရားကို ကိုးကွယ်တဲ့အချိန်၊ အချစ်ကို ကိုးကွယ်တဲ့အချိန်မှာ မင်းနဲ့ အစစအရာရာ အဆက်ပြတ်သွားခဲ့တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ မင်းကိုချစ်တဲ့ အကြောင်းထက် အသစ်တွေပြီး သူ့ကို မေ့ပြီးလို့ပဲတွေးခဲ့ တယ်။ ငါတို့တလည်း ပြောတာပေါ့ “သူ့ကြင်မှ ကိုယ်ကြင် မယ်၊ ချင်စိမ်းနဲ့မိသလွင်ပေါ့ အေလို့၊ ဘာလို့လွမ်းနေမှာလည်း သူတောင် ကိုယ့်ကိုသတိမရတာ၊ ကိုယ်လည်းအနေသာကြီး ပါပေါ့။ ငယ်ရွယ်သူဆိုတော့ ယုံလွယ်တယ်။ ဒီလိုအချိန်မှာ ထောင်မယုံကြည်ရတာ ဘယ်လိုအချိန်မှာ ယုံကြည်ရမှာလဲ။ ထူစိတ်က ဒီလိုပါဆို အခုညည်းကိုယ်တွေပဲ ညည်းစဉ်းစားလို့ ပဲပြောလိုက်တယ်။

နောက်ပိုင်း သီတာ မင်းအကြောင်းသိပ်မပြော

တော့ဘူး။ မင်းရန်တုန် မသွားတော့ဘဲနေတာ၊ မုံရွာမှာ ကျောင်းတတ်နေတာ၊ အတုန်ကြားတယ်။ သီတာကဖြစ်ချင် တော့ ဖောင်အောင်မင်းနဲ့ ရင်းနှီးသွားတယ်။ သူတို့တော်တော် ရင်းနှီးသွားမှ မင်းသီတာအကြောင်းစုံစမ်းပြီး သိသွားတယ်။ သီတာက မင်းသူ့ကိုလာရှာတယ်လို့ ငါ့ကိုပြောပြတယ်။ သူတော်တော်စိတ်ဆိုးနေတယ်။ မင်းက အခုမှပေါ်လာပြီး သူ့ကိုလာချောနေတယ်ပေါ့။ မင်းစာထည့်တယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ အိမ်ကိုမရောက်တာလား။ သူ့ဆီတိုပဲ မရောက် ရှာထား မေးလို့ ငါ့ညာဖြေလိုက်တယ်။ အိမ်မှာလည်း ညည်း ရှိတာပဲ ညည်းညီမတွေသွားမေးကြည့်ပါလား။ စာထားလို့ ပေါ့ သူ့ညီမတွေက သိမှမသိတာ မလာဘူးလို့ပြောကြတာ ပေါ့။ သီတာက ငါနဲ့အစ်မပဲ ရှိတာ။ စိတ်မကောင်းပေမယ့်

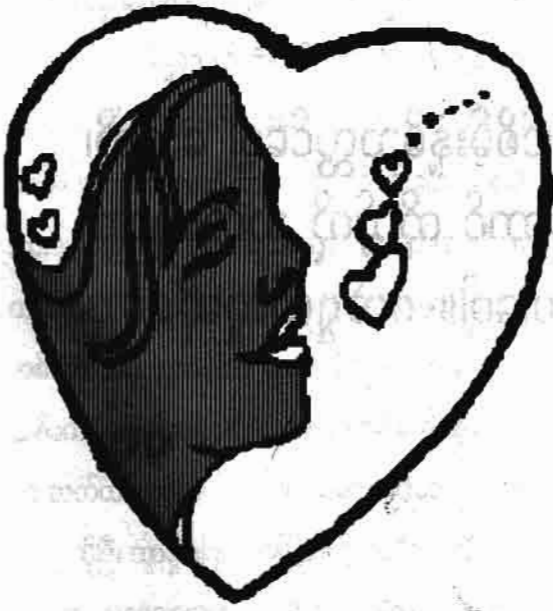
66

သူ့ကြင်မှ ကိုယ်ကြင်မယ်၊ ချင်စိမ်းနဲ့မိသလွင်ပေါ့ အေလို့၊ ဘာလို့လွမ်းနေမှာလည်း သူတောင် ကိုယ့်ကို သတိမရတာ၊ ကိုယ်လည်း အနေသာကြီးပါပေါ့။ ငယ်ရွယ်သူဆိုတော့ ယုံလွယ်တယ်။

ညာလိုက်ရတယ်။ သူ့ရင်ထဲက သံယောဇဉ်တွေ အတုန်
ပြတ်သွားအောင်ပေါ့။ သူ့စိတ်ထင်သွားတာ မင်းကသူ့ကို
လိမ်တယ် ညာတယ်လို့ပဲ ထင်သွားတာ။ မင်းကိုရုံချင်တာ
လည်းပါတာပေါ့။ သူ မောင်အောင်မင်းနဲ့ ပြေလည်သွား
တယ်။ မင်းက သူ့ရှိတဲ့နေရာကို အမြဲလာတယ်တဲ့။ သီတာက
စိတ်ဆုန်းပြတ်မှန်းကို မင်းနဲ့ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမှ ငါတို့သိလိုက်ရ
တာ။

မင်း အတင်းလိုက်စကားပြောလို့ သူပြောပစ်ခဲ့
တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြတဲ့ အချိန်သူတော်တော်
ဒေါသထွက်နေတယ်။ မင်းအပေါ် စိတ်နာပြီး အတော်မှန်း
သွားသလိုပဲ။ ဒီအချိန်ကျမှ ငါ့တူမကိုလည်း ငါမပြောချင်ဘူး
လေ။ သူက မောင်အောင်မင်းနဲ့ ပြေလည်သွားပြီတိုး။ ပြီး

တော့ငါ့တူမက သူ့ရဲ့မေတ္တာနဲ့ သစ္စာကို တန်ဖိုးထားတတ်လာ
ခဲ့တယ်။ မောင်အောင်မင်းနဲ့ ကျတော့ အစ်မကသဘောတူ
တယ်လေ။မောင်အောင်မင်းက ရိုးတယ်။အေးတယ်။ သဘော
ပြည့်တယ်။ ထားပါတော့လေ ဒါကတော့ ငါတို့လူကြီးတွေ
အမြင်ပေါ့။ ငါတို့လူကြီးအမြင်နဲ့တော့ သဘောကျတာပေါ့။
မင်းကတော့ ဓာသမားပီပီ စကားတတ်တိုင်းလျှောက်ပြောခဲ့
တာလို့ ငါတို့က စွဲချက်တင် ထောက်ချက်ချပေးခဲ့တယ်။
သီတာက စိတ်နာရင်းစွဲဆိုတော့ မင်းဘာလုပ်လုပ်အကောင်း
မထင်တော့ဘူးလေ။ မင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေလည်း
လုပ်ကြံဖန်တီးပြောရတာပေါ့။ သံယောဇဉ် မှန်သမျှ သူ့ရင်ထဲ
မှာ အဖြစ်မကျန်အောင် ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်လေ။

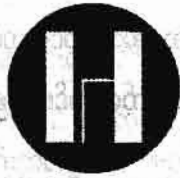
ကဲအခုတော့ မင်းလည်း သိလောက်ကြားလောက်
ရောပေါ့။ သီတာနဲ့ မောင်အောင်မင်းလက်ထပ်လိုက်ကြတာ
မင်းအတွက် သီတာက ပြန်မလှည့်နိုင်တော့အောင် ဆက်
လျှောက်သွားခဲ့ပြီ။ သူက ပြောမရဆိုမရလောက်အောင်
မင်းကို တမ်းတမ်းတတ ချစ်နေလွမ်းနေ စွဲလမ်းနေရင်ထည့်
ငါ့အစ်မသိခါမှသိ ငါတော့ ပြောပြလိုက်တော့ ငါလည်း မပြော
သာတော့ဘူးပေါ့။ သူ့စိတ်ထဲပေါ့ ပါစေဆိုပြီး ငါကရှာကြား
တီးပြီး ဇာတ်လမ်းဆင်ပြောရတော့တယ်လေ။ မင်းတို့
ကံလို့ပြောရမလား။ ငါတို့ကတော့ လမ်းလွဲအောင် ဖန်တီး
တာတော့အမှန်ပေါ့။ ဒီအချိန်မှာသီတာကလည်း မောင်အောင်
မင်းကို တကယ်သံယောဇဉ်တွယ်တာ။ မေတ္တာနှောင်ကြီး
တွယ်သွားခဲ့မှတော့ အရင်က အဖြစ်အပျက်တွေကို

ထိစေချင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့ နှလုံးသားရှုထောင့်မှာ ရင်ဖွင့်ထားတဲ့ ခံစားချက်တွေကို သီတာ သီအောင် ကြားအောင် မလုပ်စေချင်ဘူး။ သူ့ရဲ့ စိတ်ထဲ မတင်မကျဖြစ်သွားမယ့် အကြောင်းအရာတွေ ခုချိန်မှာ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ မင်းခံစားရသမျှတွေ အတွက်လည်း မြင်ရကြားရ သိရတော့ တကယ်စိတ်မတောင်းဖြစ်မိတယ်။ အစ်မကိုလည်း ငါပြောပြလိုက်တော့ အစ်မလည်း စိတ်မတောင်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ မင်း ဒီထောက် သီတာကိုချစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားတဲ့အတွက် ကြောင့်ပါ။ မရေရာတဲ့ အနုပညာ သမားတစ်ယောက်နဲ့တော့ သက်သက် ကိုယ့်သမီးကို စိတ်ချလက်ချ ထည့်ရက်ပါ့မလဲ။ ရေရာသေချာပါတယ်ဆိုတာတွေတောင် မသေချာမှတော့ သီသီကြီးနဲ့တော့ မိတ်ကြမယ် မထင်ပါဘူး။

အဲဒီတော့ မင်း နားလည်ပေးပါ။ အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားချက်၊ အတိတ်ရဲ့ နာကြည်းချက်တွေက ငါ့အစ်မရဲ့ နှလုံးသားကို လမ်းကြောင်းတစ်ခု ဖန်တီးပေးခဲ့တာပဲ။ သီတာကလည်း သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ပဲ ပြန်မလှည့်တမ်းဆက်လျှောက်သွားခဲ့တာ။ မင်းလည်းလက်လျှော့ပြီး ဒီ

အလွမ်းတွေ အဆုံးသတ်လိုက်ပါတော့၊ အသုံးမဝင်တော့တဲ့ စကားတွေ၊ သူများအိမ်ထောင်ရေး အက်ကြောင်းကစေမဲ့ အပြုအမူတွေကို မလုပ်ပါနဲ့တော့လား။ ဘယ်သူ့အတွက်မှ မလှတော့တဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါတော့ကွယ်။ မင်းအဖေ၊ မတရားခဲ့တာတွေ အတွက်လည်း အန်တီလေးတောင်းပန်ပါတယ်။ တစ်ဖက်သတ် ဇွတ်ဖန်တီးခဲ့တာတွေကလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့ သူဆိုတော့ မင်းကပဲ နားလည်ပေးစေချင်ပါတယ်။ မင်း ဒီရင်နှာစရာတွေနဲ့ အချိန်တွေ ထပ်ဖြန်းနေရင် မင်းပဲ နစ်နာမှာကို သိတဲ့အတွက် ဒီအကြောင်းကို ပြောပြဖို့ အန်တီလေးဆုံး ဖြတ်လိုက် တာပါ။ သီတာကို အတတ်နိုင်ဆုံး မေ့မစ်ပြီး မင်းဘဝလေးကို ပျော်ရွှင်သာယာအောင် ဖန်တီးပါလို့ပဲ အန်တီလေးတိုက်တွန်းပါရစေ။ မင်းအပေါ်မတရားမှန်းသိပေမဲ့ မင်းနားလည်ပေးစေချင်ပါတယ်။ အားနာနာနဲ့ပဲ တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်။

**နားထည်ပါစေထိုသို့ပြုရင်း
အန်တီလေး
ထန်နီ(ထောင်ကြီး)**

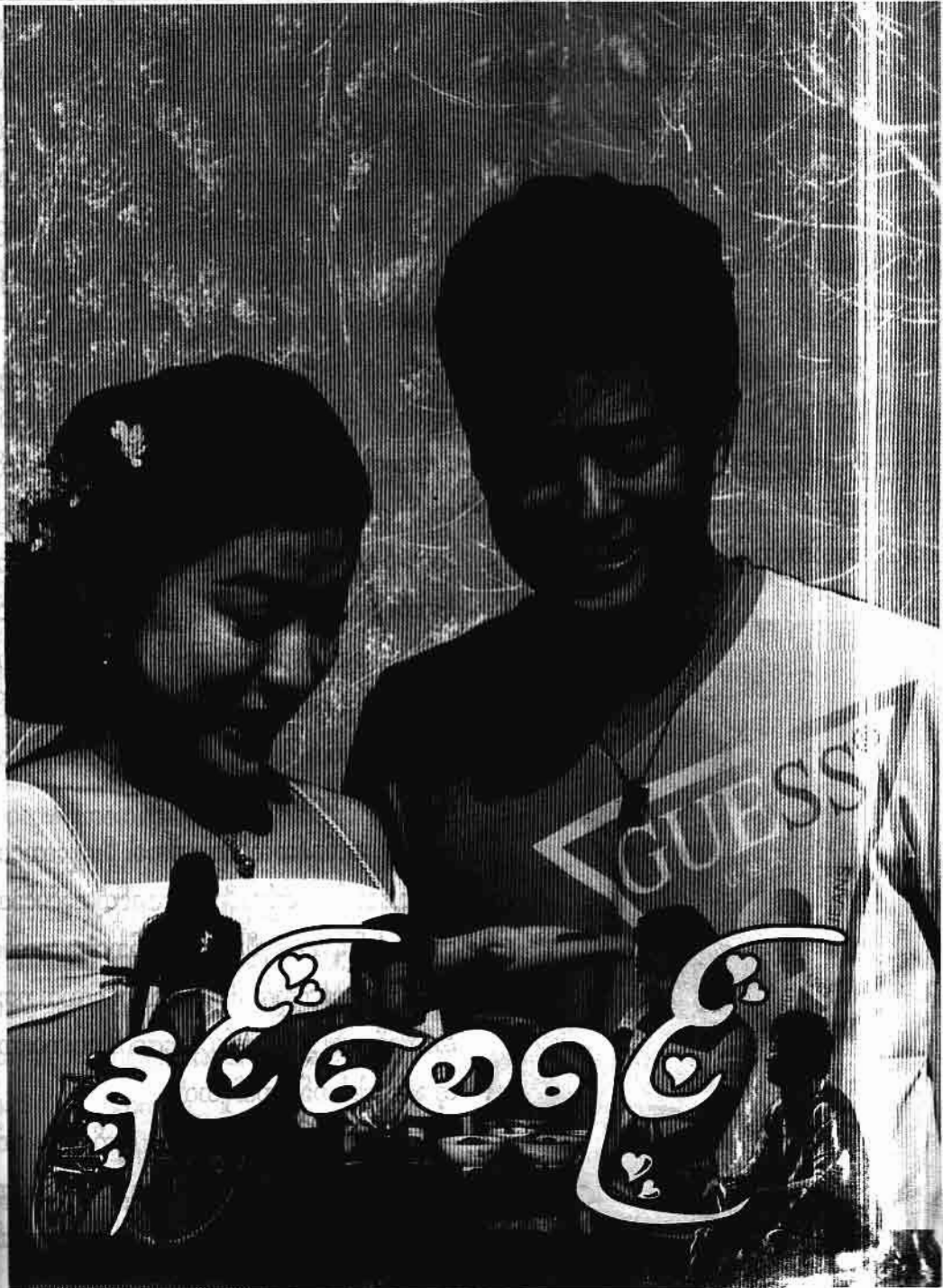
HURRICANE Restaurant

- ချိုသာသောဈေးနှုန်း
- သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ဆိုင်အပြင်အဆင်
- ယဉ်ကျေးပျူငှာသော ဝန်ထမ်းများ၏ အကောင်းဆုံးဝန်ဆောင်မှု
- ကျွမ်းကျင်သော စားရိက္ခာကြီး၏ ကောင်းမွန်လတ်ဆတ်သော အစားအသောက်များ
- နိုင်ငံခြားအရက်မျိုးစုံနှင့် မြန်မာ့စည်ဘိယာ၊ အဘီစီစည်ဘိယာ အခြားအချို့ရည်မျိုးစုံ

တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ ငွေကို အကျိုးရှိရှိကုန်ရကျိုးနပ်အောင်
HURRICANE Restaurant သို့ လာခဲ့ပါ။

အဝတ်စဉ် သောကြာနေ့တိုင်း
 အထူးအစီအစဉ် ဖျော်ဖြေမှုရှိသည်။

အမှတ်(၅၄)၊ လေးလောင်းကန်လမ်း၊ ဘာမွေလေးရပ်ကွက်၊ ဘာမွေ(၅)၊ နယ်
 ဖုန်း ၀၉ ၇၃၀၃၄၂၁၉၊ ၀၉ ၄၁၀၇၄၃၅၂၊ ၀၉ ၇၃၁၅၅၅၈၉

နှစ်စေ့စေ့

“နှင်စေရင်”

ထျော်စောထိန်း(ခေါ်ဝံ)

တရာတေးသမား မိုးစွေ တရာတေး လေ့ကျင့်နေစဉ် သူတို့မြို့လေးကို ပြောင်းရွှေ့လာသူ ဝတ်ရည်ချိုကို စတွေ့တွေ့ချင်းဝင် ရင်ခုန်စွဲထမ်းသွားတော့တယ်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူရဲ့အောင်သွယ်ပေးမှုကြောင့် မိုးစွေနဲ့ ဝတ်ရည်ချိုတို့ ချစ်သူဘဝ ရောက်သွားကြတယ်။ ဝတ်ရည်ချိုမှာ မိုးစွေထိုက် အမေနဲ့နေသူဖြစ်တယ်။ မိုးစွေမှာ တခြားသူများက အမိနဲ့နဲ့ခိုင်းစေမှုကို တလန်တဆန်လုပ်သလောက် ဝတ်ရည်ချိုခိုင်းရင် နှစ်ခွန်းမပြောရ။ မိုးစွေနဲ့ ဝတ်ရည်ချိုတို့မှာ အကျင့်တစ်ခုရှိတယ်။ ခေါင်းပန်းလှန်ခြင်းဝင်။ မိုးစွေက ဝတ်ရည်ချိုကို အမှတ်တရအဖြစ် ဝတ်ပုံရုပ်လေး ထက်ဆောင်ပေးတယ်။

တစ်နေ့ ဝတ်ရည်ချိုအ ကြောင်းများ မတောင်းပြောနေတဲ့ သန်းနိုင်တို့အုပ်စုနဲ့ မိုးစွေ ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ သန်းနိုင်ကို ခေါင်းရိုက်ခွဲခါနီး ဝတ်ရည်ချို ရောက်လာပြီး ထားနိုင်လို့ သန်းနိုင် သက်သာရာရသွားတယ်။ တံကြွမှာရဲ့ အလှည့်အပြောင်းက ကြောက်ဖို့ ကောင်းလှတယ်။ ဝတ်ရည်ချိုရဲ့ အမေ ခေါ်ကြည့်ပြာမှာ နှစ်လုံးထိထိုးပြီး ပိုက်ဆံများ မဝေးနိုင်လို့ ထွက်ပြေးလာခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒီမြို့ကလေးကို နှစ်လုံးထိခိုင် ကျင့်ပတ်တို့အုပ်စုလိုက်လာလို့ ခေါ်ကြည့်ပြာမှာ မြို့ကထွက် ပြေးဖို့ပြင်တယ်။ ဝတ်ရည်ချိုက ထွက်မပြေးခင် ... မိုးစွေကိုနှုတ်ဆက်ဖို့ သွားရှာရင်း သန်းနိုင်တို့အုပ်စုနှင့်တိုက်တယ်။ သန်းနိုင်က ဝတ်ရည်ချိုကို အမေ့ကျင့်ဖို့ ကြံစည်တယ်။ မိုးစွေအချိန်မီရောက်လာပြီး သန်းနိုင်ကို သတ်ထိုင်မိတယ်။ ဝတ်ရည်ချိုကို သူတစ်နေ့ ဆက်ဆက်ပြန်လာမယ် ဆက်ဆက်စောင့်နေပါလို့ မှာကြားပြီး ရဲများဖမ်းဆီးရာထုလိုက်ပါသွားတော့တယ်။ တစ်မတ်စေ့ကလေးကို ပစ်တင်ရင်း “ငါတို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံရမယ်ဆိုရင် ခေါင်းကျပါစေ” ထဲ့ ဆုတောင်းလိုက်တာ ခေါင်းကျခဲ့တယ်။

ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးကြာတဲ့အခါ မိုးစွေထောင်စထွက်လာတယ်။ နာမည်တဂျိုးတဲ့။ ထောင်ထဲမှာခင်မင်ခဲတဲ့ အောင်မောင်းရဲ့အကူအညီနဲ့ ဦးသီတစည်သူထံမှာ အလုပ်ရတယ်။ ဦးသီတစည်သူက စီးပွားရေးသမား လောဘသမားတစ်ဦးဖြစ်တယ်။ ဦးသီတစည်သူမှာ ထောက်ပံ့ပေးကမ်းထားတဲ့ ချစ်သူဝါဝါ တစ်ယောက်ရှိတယ်။

တစ်နေ့ ဦးသီတစည်သူက ဂျိုကိုခေါ်ပြီး ထိတိုက်ခန်းထို ခေါ်သွားတယ်။ ဂျိုတွေ့လိုက်ရတဲ့ ဝါဝါသူချစ်ခဲ့တဲ့ ဝတ်ရည်ချို ဖြစ်နေတော့ ဂျိုရင်ကွဲရပြီ။

ရည်ချိုနဲ့ ဂျီစာရင်းသွားရှင်းတယ်။ သူ့ဘဝအပျက်ခံပြီး ပေးဆပ်မှုက နင်ဒီဘဝရောက်ဖို့မဟုတ်ဘူးလို့ ဂျီကရင်ဖွင့်တယ်။

ဝတ် ရည်ချိုကလည်း ကင်ဆာဖြစ်နေ တဲ့သူအမေအတွက် ငွေသိန်းရာ ပေါင်းများစွာလိုကြောင်း၊ အမေ အသက်ရှင်နိုင်ရန်အတွက် ပေးဆပ်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်းပြောရာ ဂျီ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့။

ဝတ်ရည်ချိုက ဂျီအား ပီရိုထဲမှ အရပ်များအားပြပြီး “ဒီအရပ်တွေ ငါလိုချင်လို့ ယူခဲ့တဲ့ အရပ်တစ်ရပ်မှပေါ့ဘူး။ ငါ့ဘဝမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ယူခဲ့တဲ့အရပ်ကတော့ ဒီအရပ်လေးပဲရှိတယ်” လို့ဆိုကာ အံ့ဆွဲထဲမှ တစ်ချိန်က မီးစွေပေးခဲ့တဲ့ ဝတ်ဝံ့ရပ်ကလေးကို ထုတ်ပြရာ ဂျီဘာလုပ်လို့ ထုပ်ရမှန်းမသိတော့။

ဝတ်ရည်ချိုက အမေဆုံးပြီးရင် ငါတို့ဘဝကို ငါတို့ ထူထောင်လို့ရပြီဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ဒီအချိန်အထိတော့ သည်းခံစောင့်ဆိုင်းပေးဖို့ ထောင်းပန်တယ်။ ဂျီ ရင်နာနာနဲ့ပဲ လက်ခံလိုက်တယ်။

အမေဆုံးပြီး ဦးသီတစည်သူအား ဝါဝါက သူမမှာ ချစ်သူတိုသာ လက်ထပ်မယ့်အကြောင်း အသိပေးလိုက်

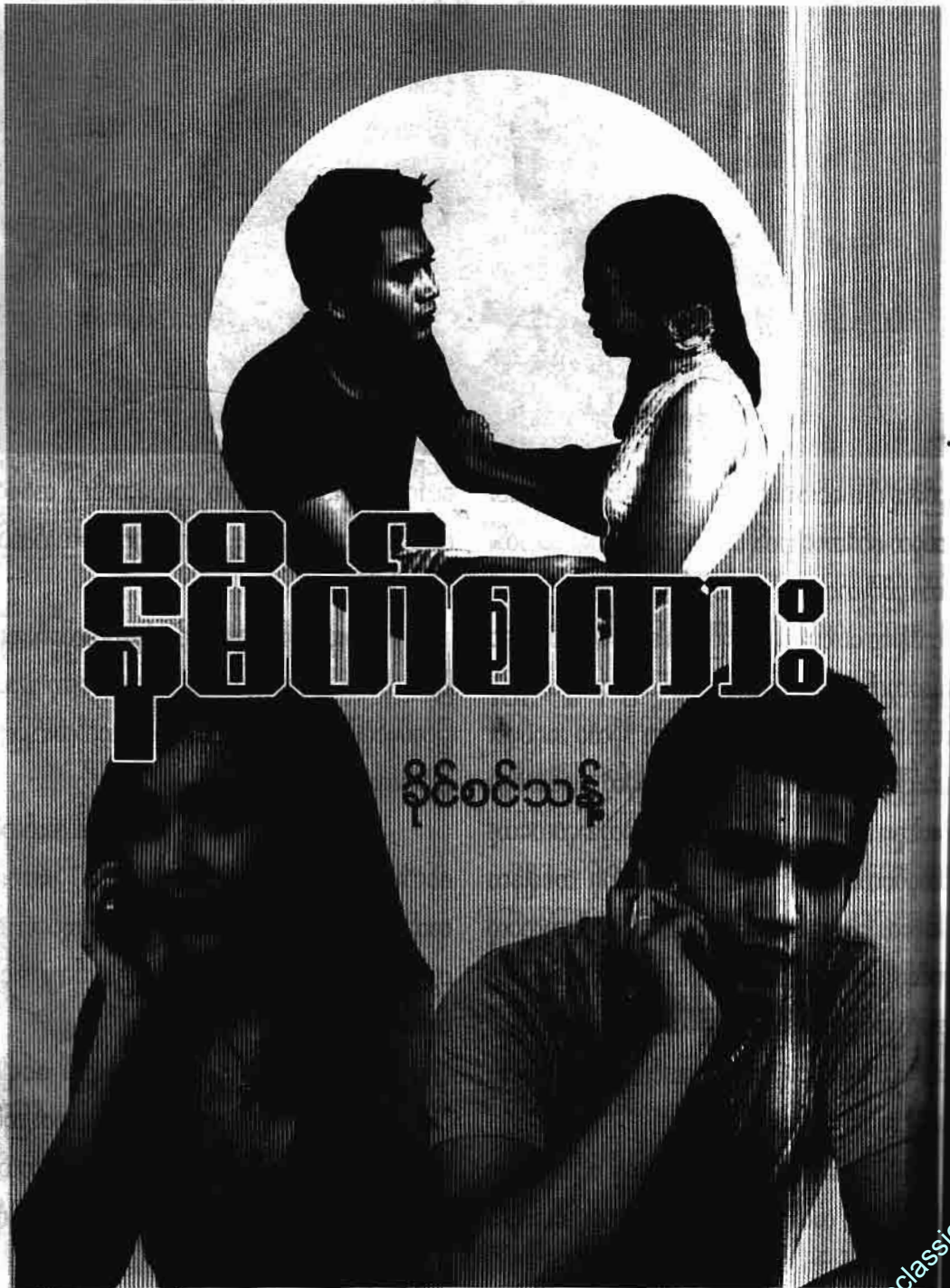
လေတယ်။ ဦးသီတစည်သူက လက်ခံသလိုလို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ဂျီအားဖမ်းဆီးပြီး ဝါဝါက သူတို့သာလက်ထပ်ဖို့ အထုပ်တိုင်တော့တယ်။

သုံးပွင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ်လမ်း ဘယ်လိုခရီးဆက်ပြီး ဇာတ်လမ်းနိဂုံး အဆုံးသတ်မယ်ဆိုတာကိုတော့ အဆင့်မြင့်ရုပ်ရှင်ရုံကြီးများမှာ ရုံတင်ပြသူတဲ့အခါ ဆက်လက်ကြည့်ရှု ခံစားရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီဇာတ်လမ်းအတွက် ဒါ ရိုက်တာဝိုင်းက ဇာတ်လမ်းဖန်တီးရေးစွဲပြီး နေနော်က ဇာတ်ညွှန်း ရေးဖွဲ့ပေးထားပါတယ်။ ဒါရိုက်တာဝိုင်းက စိန်ဌေးရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး အတွက် “နင်စေရင်” အမည်နဲ့ ပုံစံခံစားရိုက်ကူး တင်ပြထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပြေတီဦး၊ မင်းဦး၊ ဝတ်မုံရွှေရည်၊ ဇင်မျိုး၊ ဦးမင်းသစ်၊ သန်းသန်းစိုး၊ အောင်ဇော်မင်း ဇာတ်ကြမ်းသရုပ်ဆောင်များ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရန်များ ဝါဝင်ထားပါတယ်။

ကျော်စောထိန်း (ခေါင်)

လင်းလင်း
နှင့်
နေ့နေ့နား

ဒေါ်ခင်မာမာ

၁၆၈

“နိမိတ်စကား”

ဒိုင်စင်သန့်

မန်ထက်ချိုဗီဒီထို ထုတ်ထုပ်ရေးအတွက် စခန်း
 စီစဉ် (မော်လမြိုင်)စီစဉ်ပေးထားပါတယ်။ သန်းဒေးရဲ့
 စာဖတ်စာဖတ်အားဖြင့် ဒါရိုက်တာ သားကြီးက “နိမိတ်
 စကား” အမည်ပေးပြီး ဗီဒီထိုအားရိုက်ကူးထားသည်။
 စာဖတ်စာဖတ်ကို မာန်ထက်ချို ဗီဒီထိုစက်ဖြင့် အထက်ဒီ
 စီနီးထက် (လယ်ဖေး)က တည်းဖြတ်ပေးပြီး ထိုလတ်
 (Satary)က နောက်ခံပုံစံများအား ဖြည့်တင်းထားသည်။
 စီနီးထက်၊ ချစ်သူစေတီ အမိတသရုပ်ဆောင်ကြပြီး ထီနီး
 ထက်အောင်၊ နှိုင်းထွဋ်မြင့်ပို၍ ခင်သန်းဝင်း၊ မိုးအိန်ထွယ်
 စီနှင့် စာဖတ်ရိုက်ကူးပေး ပါဝင်ထားကြသည်။

နှစ်သက်စဖွယ်က မိဘမဲ့ဝေတာမှ သူငွေကြီး
 လင်ထားရဲ့ မွေးစားခြင်းခံရသော သူငွေ သမီးလေးဖြစ်
 သည်။ အတူနေ သူငယ်ချင်း ရှေ့စင်၊ အိမ်အတူ ကြီးကြီးစု
 စုနှင့် အတူနေထိုင်ပြီး တိုက်ပိုင်ဒီဇင်နာ ရုံးခန်းဖွင့်ထား
 သူဖြစ်တယ်။ နှစ်သက်စဖွယ်က ရှေ့ဖြစ်တွေ ကြိုမြင်တဲ့သူ
 တွေ အကြောင်းကြားရင် အမောတကော သွားရောက်
 တွေ့ဆုံတာ မျိုးရှိသည်။ နှစ်သက်စဖွယ်က ဗေဒင်လက္ခဏာ
 မတူကြည့်ပေမဲ့ ရှေ့ဖြစ်တွေကြိုမြင်တဲ့သူကို ရှာ ဖွေနေတဲ့သူ။
 ဖြစ်ကြောင်းတန်ခိုးရန် ထိုလူက သူမနဲ့ရွယ်တူ ဖြစ်ရမည်။
 ဝန်းချိုဆွဲတတ်ရမည်ဟူသော တန့်သတ်ချက်တွေရှိသည်။
 တစ်နေ့မှာ သူမတန့် သတ်ထားတဲ့ အချက်နဲ့တိုက်ညီသော
 ရှေ့ဖြစ်ကြိုမြင်နိုင်သူရှိ သည် ထော်ဖီဆိုင်သို့ သွားတွေ့ သည်။

ဆိုင်ထဲ၌ သူမငယ်ဘဝက မွေးရပ်တစ်ရပ်နှင့် သူမတို့ ငယ်ဘဝ အထိမ်းအမှတ် နှင်းဆီဝန်းတွေနှင့်အတူ အသက်တူခေါ်လိုက်သော လူတစ်ယောက်ကြောင့် .. ထိုလူသည် သူမငယ်ဘဝက တွဲတွဲခဲ့သောမိတ် ဖြစ်နေသည်။

မိတ်နှင့် နှစ်သက်စဖွယ်က မိဘခွဲတလေးဝေတာမှာ တွေ့ခဲ့ကြသည်။ မိတ်က မွေးရာဝါ ရှေ့ဖြစ်ကြိုမြင်သူ။ ဘယ်လက်နဲ့ ပန်းချီဆွဲတော်သူဖြစ်သည်။ မိတ်က ရှေ့ဖြစ်တွေ့ ကြိုမြင်၍ အသက်ဘေးမှ လွတ်သွားခဲ့သူ။ သူဌေးလင်မယားက မိတ်ကိုလကရောက်မွေးစားရန် ခေါ်ပေမဲ့ မိတ်က သူ့ကိုယ်စား နှစ်သက်စဖွယ်ကိုမွေးစားရန် အစားထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်သက်စဖွယ် ချမ်းသာပြည့်စုံခဲ့တာ မိတ်ကြောင့်ဟု အမှတ်ရတာ မိတ်ကို လိုက်ရှာခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း။ မိတ်ကိုတွေ့တဲ့အခါ ကျေးဇူးဆပ်ရန် အိမ်၌ အတူခေါ်ထားခဲ့သည်။ အတူနေ သံယောဇဉ်နှင့် ငယ် သံယောဇဉ်တ ဖြောင်းလဲသွားပြီး လက်ထပ်ရန်အထိ စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။ လက်ထပ်ပွဲမှာ ပုံတူပန်းချီထားချိတ်ရန် မိတ်ကိုယ်တိုင်ပန်းချီဆွဲတာ ဉာဏ်နဲ့ဖြစ်နေသောအခါ ယခင်မိတ်နဲ့ တွဲပြားခြားနားခြင်းကို နှစ်သက်စဖွယ် ကြိုသိသွားသည်ကို ဖွင့်ပေးပဲ မိတ်အကြောင်း စုံစမ်းသောအခါ သူမအကြောင်း ကြိုသိရန် မိတ်ကအိမ်နေရာအနံ့အပြား၌ စိစိတီတီတွေ တပ်ထားကြောင်း။ ထိုစိစိတီတီတပ်ဆင် ကြည့်၍ သူမတို့ကြိုသိမြင်နေကြောင်း နှစ်သက်စဖွယ် သိသွား၍ မိတ်အထောင်ဆောင်နေတာ သူမစည်းစိမ်တွေမတ်၍ တန်ဆောင်နေခြင်းထားဟု ခေါ်သန့်ပေးခဲ့သည်။ မိတ်အစစ်ကို

သာ သိခွင့်ရရင် ငွေသယ်လောက်ပေးရပါစေ ပေးမည်ဟုပြောတဲ့အခါ မိတ်အစစ် သေပြီဖြစ်ကြောင်း။ ငွေမတ်၍ နှစ်သက်စဖွယ်အနား ရောက်လာတာမတူဘဲ မိတ်အစစ်က သူ့ကို အထောင်ဆောင်ပါဟု တောင်းဆိုခဲ့၍ ကင်ဆာရောဂါသည် မိတ်အစစ်စကားကို နားထောင်ခဲ့မိကြောင်း သို့ပေမဲ့ နှစ်သက်စဖွယ်နဲ့ စတွေ့တဲ့အချိန်မှာ သူတကယ် ချစ်မိသွားကြောင်း ပေါက်ကွဲစွာပြောကြားပြီး ထိုအိမ်မှထွက်သွားခဲ့သည်။ မသွားခင် မိတ်အစစ်ပေးခဲ့သော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို နှစ်သက်စဖွယ်ကို ပေးခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်ထဲမှ မိတ်အစစ်က နှစ်သက်စဖွယ်အတွက် ရှေ့ဖြစ်ဟောတွေရေးပေးခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး စာမျက်နှာက ရက်စွဲပဲဝါရှိတာ စာသားတွေကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆုတ်ဖြထားခဲ့သည်။ ထိုစာမျက်နှာရှိ ရက်စွဲရောက်လာသောနေ့တွင် နှစ်သက်စဖွယ် ကားတိုက်ခံရမည်အရေးကို မိတ်အတုက တွန်းလွှတ်ဝင်ကယ်ခဲ့သည်။ မိတ်အတု ဆေးရုံရောက်သွားသောအခါ နှစ်သက်စဖွယ်က မိတ်အတုလက်ထဲက စာရွတ်ပြုလေးတစ်ရွက်ရခဲ့သည်။ ထိုစာရွက်၌ သူမသေနေစေမည်အကြောင်း မိတ်အစစ်က ကြိုသိထားခဲ့ပြီး မိတ်အတုက အချစ်အတွက်အသက်စွန့်မည်ဟု ရေးထားသော စာကြောင်းကို မြင်ရတဲ့အခါ မိတ်အတုအချစ်ကို သူမ ထုံကြည်သွားပြီးနောက် ဘာတွေဆယ်ဖြဲမည်ကို ဝီဒီထိုဇာတ်ထား ထွက်ရှိလာပါက စောင့်မျှော်ကြည့်ကြပါရန်။

ဒိုင်စင်သီ

စာအုပ်စင်ရှုထောင့်

ကိုကြီးထူး

“မြတ်ဗုဒ္ဓခေတ်တွယ်တန်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များ”

“ဆရာတောင်စောင်မိုးအောင် (စာပေဝိတန်စာပေအသင်း)”

ရှာဖွေစုစည်း ရေးသားသော ဤစာအုပ်တွင် မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက်၌ တွယ်တန်းဝင်သွားခဲ့ကြသော ထောကျား၊ မိန်းမများ၊ တေဒင်ဘွဲ့ ရသူများအကြောင်းကို ဖတ်ချင်စဖွယ် မှတ်ချင်စဖွယ် ရေးသားထား သည်။ သင့်စာအုပ်စင်တွင်ရှိသင့်သည်။ တစ်အုပ်လျှင် ၁၅၀၀/နှုန်းဖြင့် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

“ရင်ခုန်သံမှတစ်ဆင့် ဝေဠုရသစာရများ”

“စာရေးဆရာမ တက္ကသိုလ်ရွှေဆင့်”၏ လေးအုပ်

မြောက်လုံးချင်းဖြစ်သော ဤစာအုပ်တွင် ဗုဒ္ဓစာပေကို ခံစား နားလည်အောင် ရသပါမိ ရေးသားထားသော သိမှတ်ထိုက်နာ တျင့်ကြံဖွယ်များပါရှိရာ စာကြည့်တိုက်တိုင်းတွင် ထားရှိသင့်သည်။ အချိုးသားစာပေဆုရ မောင်ငြိမ်းသူ(ကြို့ဝင်ကေထာ)နှင့် စာပေ ဝိတန်စာပေအသင်း နှစ်နှစ်ကြိမ်ကြိမ် အမှာစာများပါရှိသည်။ ညီမေတ္တာ စာပေမှ တစ်အုပ်လျှင် ၂၀၀၀/နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

ရတနာပွင့်ဖြူနှင့် ရတနာပွင့်ဖြူ

“ဝေပီတာသ”

“ထွတ်ထွန်သွားရာပြန်သော ဝေပီတာသရတနာပွင့်ဖြူ တင်ထွန်သစ်တွင်” ၏ ဆဋ္ဌမအကြိမ်ပြောင်
ထပ်မံ ထုတ်ဝေသော ဤစာအုပ်သည် ထိုအခါမှ ဖြန့်ဖြူးထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၉၇၁-ခုနှစ်တွင် အမျိုးသား စာပေဆု
ရခဲ့သော ဤစာအုပ်၏ရတနာပွင့်ဖြူသော ဖြန့်ဖြူးထုတ်ဝေမှုတွင် ဝေပီတာသကဲ့သို့ သွားပါးလှသော ဤစာအုပ်ကို
စာကြည့်တိုက်တိုင်းတွင်ထားရှိသည်။ နိုင်ငံရေးစာပေမှ စာအုပ်လျှင် ၂၀၀၀/နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ဖြူးထုတ်ဝေသည်။

“ချန်ပီအကျိုးသား သုံးထောင်ပြန်နှင့်ကြွယ်ဝ”

“ဆရာညီနိုင်း ဆရာ ညီလွမ်းအောင်နှင့် ဆရာထောင်တွင်း ထိုရင်ကြ” တို့ သုံးဦး၏ ဝတ္ထုလက်သုံးနှစ်
စုစည်းထုတ်ဝေထားခြင်းဖြစ်ရာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာစီ ဆွဲဆောင်မှုရှိကြသည်။ SHINING STAR စာအုပ်တိုက်
၀၉၄၂၁၀၉၉၃၆ မှ တစ်အုပ်လျှင် ၂၀၀၀/နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ဖြူးထုတ်ဝေသည်။

ရှေးဟောင်းမြို့များနှင့်အနောက်တောင်

“ရခိုင်မြို့တော်နှင့်သောတန်း”

“ဆရာထော် ဦးရွှေဝိထ(ကဗျာဆရာကြိုင်ကျွန်းထင်း)”၏ ကဗျာစာအုပ်တွင် မိခင်မြေအကြောင်း၊ ပန်း
မာလာတို့ အကြောင်း၊ မိဘအကြောင်း၊ ဓမ္မရသပါပါ ရေးဖွဲ့ထားသောကဗျာ(၈၂)ပုဒ်ပါသည်။ ကဗျာဆရာများဖြစ်ကြသော
ထပ်ဆင့်အမျိုးသားစာပေဆုရ မင်းရွှေမင်း(အင်းစိန်)နှင့် မောင်ကြယ်နွယ်တို့၏ အမှာစာများပါသည်။ ကဗျာချစ်သူများ
သိမ်းဆည်းထားသင့်သည်။ နိုင်ငံပုဂံလှည့်စာပေတိုက်မှ တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိထုတ်ရှိသည်။

ထိုကြီးထူး

တစ်လတာသင့်ကံကြမ္မာ

တက္ကသိုလ်စာအုပ်နှင့်

တနင်္ဂနွေ

တနင်္လာ

လက်နှင့်ထိလျှင်ပင် ရွှေအတိဖြစ်သည်တူသော ပုံပြင်ထဲက လက်တိုရရှိသူ တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးတို့သို့ဖြစ်နေမည်ကာလ။ ရိုးသားခြင်း၊ မှန်ကန်တိကျခြင်းတို့ကြောင့် ဆုံးမိသူတိုင်း၏ အထင်ကြီးလေးစားမှုကို လက်ခံရရှိပေလိမ့်မည်။ အကြံပေး၊ တူညီသူတို့နှင့်ကြုံရလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေး၊ ကောင်းစေရန် လမ်းမှန်မှန်လျှောက်ပါ။ အရက်သေစာနှင့် အပျော်အပါးရှောင်ပါ။

သင့်နှလုံးသားအဘိဓာန်မှာ အချစ်ကို စာလုံးပေါင်းခွင့်ရမည်။ အကြင်နာ၊ မေတ္တာများစွာ ချစ်သူကို အသက်ထက်တန်ဖိုးထား ချစ်မိနေမည်။

ထီထိုးရမည့်နေ့ - ကြာသပတေး၊ တနင်္လာ။
အမျိုးပေးဝထာန်း - (၃ ၈ ၆) (၇ ၈ ၁)
ထကြာ - ယောဂီဝတ်ကို ဆေးနှင့်ငွေလျှော်ပါ။

လှပသော မွှေးရနံ့များကို ပိုက်ထွေးရှုရှိုက်ခွင့်မည့်ကာလ။ အရာရာကို စိတ်ဝင်စားနေပေလိမ့်မည်။ ဘက်မလိုက်သူတစ်ဦးအဖြစ် လူအများ၏လေးစားချက်ကို ရရှိပေလိမ့်မည်။ လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ပြည့်ဝသူတို့ တစ်ပါးသူကို အကူအညီနှင့်အကြံဉာဏ်ပေးတတ်သောကြောင့် အောင်မြင်ရော်ရွှင်ရမည်။ ကျန်းကျန်းမာမာ ရော်ရွှင်ရွှင်ရှိနေမည်။

ချစ်သူအပေါ် ပေးဆပ်ခြင်းသက်သက်ရထရန် မချော်တိုးဘဲ ချစ်နေလိမ့်မည်။ ချစ်သူ၏ အမှားမှန်မျှကို အပြစ်မပြင်ဘဲ ခွင့်လွှတ်ချစ်ခင်နေမည်။

ထီထိုးရမည့်နေ့ - အင်္ဂါ၊ တနင်္ဂနွေ။
အမျိုးပေးဝထာန်း - (၁ ၈ ၂) (၇ ၈ ၂)
ထကြာ - စနေထောင့်မှာ ပန်းများများလှူပါ။

အင်္ဂါ

အမွှေးအတောင်စုံစ ကြက်တလေးသဖွယ်

ကျွတ်ပြိုင်ရင်ဆိုင် တက်ကြွပြီး အားထန်ပြည့်ဝနေမည်ကာ
က။ ဆန္ဒနှင့်သဝ ထပ်တူကျရန် ကြိုးစားနေရပေလိမ့်
မည်။ မှန်ကန်သောအတွေးကြောင့် တိုးတိုးတန်းတန်းဖြစ်
နေသောတိစ္ဆာရ်တို့ အဆင်ချောသွားလိမ့်မည်။ ကျန်းမာ
စေရန် ဗောဇ္ဈင်သုတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်သင့်၏။

သင်နှင့် ဘုရားဘော်ကျနေသူလေးနှင့် ခပ်ငြိငြိ
ဖြစ်သွားရတတ်သည်။ အချစ်ရေးမှာ ဆန္ဒမစောသင့်။
ဆေးမကြီးသင့်ပေ။

ဇီထိုးရမည့်နေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး ကြာသပတေး။

အထူးပေးဝထန်း - (၂၈၈) (၇၈၇)

အကြာ - ငှက်စာကျွေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူး

ဖြိုင်ဖြင်းတစ်အုပ် ပြေးလာသည်နှင့်ရင်ဆိုင်
ကျွတ်ပြိုင်ရတတ်သောကာလ။ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း
ရာ တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင်ဖြေရှင်းစရာများနှင့် ကြုံရပေလိမ့်
မည်။ အသိ၊ သတိနှင့် လှုပ်ရှားသွားလာသင့်၏။ “ဖြင်း”
ဆင်းနွယ်လိပ်ပူမျိုးမကြုံရစေရန် ဉာဏ်ဝညာနှင့် ပီရိယ

ထို ပေါင်းစပ်ကာ ကြိုးစားသင့်၏။ ကျန်းမာရေးအတွက်
ရာသီပေါ်အသီးအနှံများကို စားသုံးသင့်၏။

ဗူးစာရေးနတ်က သင့်အတွက် လှပလွန်းသော
အချစ်အိပ်မက်တလေးတစ်ခု ဖန်တီးပေးလိမ့်မည်။ အ
ချစ်တဲကောင်းပြီး ခမ်းနားတည်ဝါသော အချစ်ခရီးလမ်း
ကို စတိုင်လ်အပြည့်နှင့် လျှောက်ခွင့်ရပေလိမ့်မည်။

ဇီထိုးရမည့်နေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ။

အထူးပေးဝထန်း - (၇၈၀) (၉၈၉)

အကြာ - မွှေးနံ့ထောင့်မှာ တံခွန်၊ ကုက္ကားနှင့် ရွှေထီး
လှူပါ။

ကြာသပတေး

ကန်ရေပြင်ပြာလဲလဲမှာ ကြာဖြူ၊ ကြာနီစသည့်
ကြာမျိုးစုံပူးပွင့်ဝေမြိုင်နေခြင်းကို စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ တွေ
မြင်နေရမည်ကာလ။ စုတ်ရောထာတ်ပါ အထူးဝင်ပေလိမ့်
မည်။ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေတိုက်တာတိစ္ဆာ အိုကောသွားလိမ့်မည်။
ဟိတ်တန်လုပ်ပြီး ကြွားဝါတတ်သောဝါသနာကို ဆင်ခြင်
သင့်၏။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးကောင်းဝါးကောင်း
တွေ့မည်။

အချစ်အိပ်မက်ဆိုးမှ နှိုးထခွင့်ရပေလိမ့်မည်။
ချစ်သူ၏ ဓာယာထောင်ချောက်မှ လွတ်မြောက်ခွင့်ရမည်။

နှလုံးသားသည် ရင်ခုန်သံတို့ တိုးတိတ်လျက် ဝကတိ တည်ငြိမ်နေလိမ့်မည်။

ထီထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

အထျိုးဝေးဝထန်း - (၃၈၆) (၇၈၇)

ထကြာ- တလေးများထို တောက်ညှင်းပေါင်းဒါနပြု ကျွေးပါ။

စနေ

ထိုတရားသို့မီးခွက်ကို လက်ဝယ်ရရှိမည့်ကာလ၊
ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် ဝေးအပ်လာမည့် ကံအခွင့်အလမ်းများ
နှင့် ကြုံရလိမ့်မည်။ အပြင်ဝန်းသဏ္ဍာန်က မာကျော
ခက်တန်သော်လည်း အတွင်းစိတ်က ပျော့ပျောင်းနူးညံ့
နေလိမ့်မည်။ သူတစ်ပါးအကူအညီနှင့် အကြံပေး
ချက်များမထူထဲမှန်ကန်သောဆုံးဖြတ်ချက်များ ချနိုင်လိ
မ့်မည်။ အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်သောကြောင့် မိမိ
ကျန်းမာရေးကို မိမိဝရစိုက်စောင့်ရှောက်သင့်၏။

သောကြာ

ကံတရားကို ဉာဏ်ကစားနေမည့် ကာလ။
ပြောင်းလဲမှုများကြောင့် တက်လမ်းပွင့်လိမ့်မည်။ ထူ
တကာ၏ ထိုက်ထဲပျံ့နှံ့စွာ အရေးပေးမှုကို ခံရလိမ့်မည်။
ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုခံရဖွယ်ရှိသည်။ သူတစ်ပါးကို ချီးမွမ်း
ထောမနာပြုရန် မပေ့ပါနှင့်။ ကျန်းမာရေးထောင်းစေရန်
ရေထောင်းရေသန့်ကို သောက်ပါ။ ရေကို ကြိုချက်
သောက်ပါ။

မိမိ၏ ချစ်သူချောလေးကို ပူးပူးမှုတ်ချစ်ခင်နေ
လိမ့်မည်။ ချစ်သူလေးကို အများသူငါမျက်စိစပါးမွေးစူးရ
လောက်အောင် သဲသဲကဲကဲ ချစ်နေလိမ့်မည်။

ထီထိုးရမည့်နေ့ - ကြာသပတေး၊ စနေ။

အထျိုးဝေးဝထန်း - (၅၈၀) (၁၈၂)

ထကြာ- ရတနာမြတ်သုံးပါး၏ ဂုဏ်တော်ကို ပွားများ
ရွတ်ဖတ်ပါ။

အချစ်ရေးမှာ မိမိ၏နှလုံးသားရင်ခုန်သံတို့
မိဘ များ၏ဆန္ဒကြောင့် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရလိမ့်မည်။
ချစ်ခြင်း ရင်ခုန်သံများကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရမည်။

ထီထိုးရမည့်နေ့ - ကြာသပတေး၊ စနေ။

အထျိုးဝေးဝထန်း - (၃၈၀) (၄၈၇)

ထကြာ- အန္တရာယ်တင်းပရိတ်ရွတ်ဖတ်ပါ။

တက္ကသိုက်စိုးမိုးနိုင်